

HARLEQUIN®

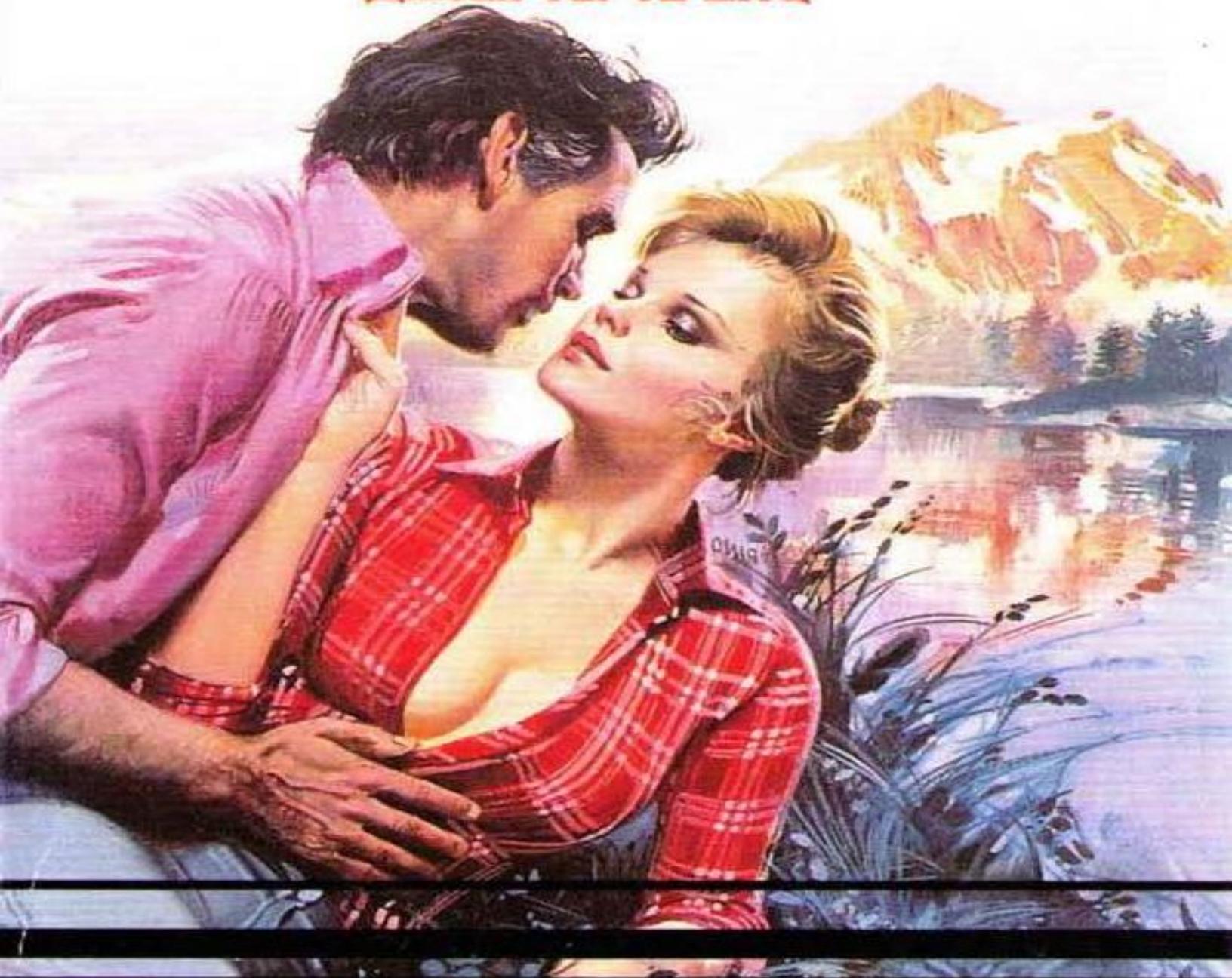
избягление®

октомври'94

31

ЛЮБОВЕН ОАЗИС

Джейн Ан КРЕНЦ

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ЛЮБОВЕН ОАЗИС

chitanka.info

Някой денонощно преследва красивата Аби Линдън. Тор Латимър от нейния курс по икебана ѝ предлага закрилата си. Той е привлекателен, енергичен и притежава тънък усет към красивото. Тор я отвежда на безопасно място в усамотена планинска хижка. Аби скоро забравя за тайнствения преследвач, намерила утеша в прегръдките на новия си приятел...

ПЪРВА ГЛАВА

При третото си посещение в класа по икебана — японско изкуство за подреждане на цветя, Тор Латимър най-после осъзна какво го провокираше в композициите на Аби Линдън. Творенията ѝ го караха да се пита дали би проявила същата гореща импулсивност в леглото с някой мъж.

Той внимателно добави магарешки бодил към собствената си бедна откъм растителни видове композиция. Изобретателността на Аби го караше да се пита и някои други неща. Опитваше се да си я представи след любовна нощ, седнала срещу него на закуска. Инстинктивно усещаше, че би изглеждала свежа и естествена като композицията ѝ от тръни и нарциси предишната седмица.

Той погледна дългата ѝ коса с цвят на горски мед, небрежно прибрана на тила. Облеклото ѝ в черно, състоящо се от тесни джинси, пулover и кожено манто, му напомняше военна униформа. Но строгите дрехи не можеха да скрият искрящата ѝ женственост. Защо изобщо се опитваше да прикрие природата си?

По дяволите, изруга мрачно Тор. Бе изминало прекалено много време, откакто се бе чувствал така увлечен по някоя жена. Няма извинение за мъж, който наближава четиридесетте и не може да направи разлика между мимолетно чувство и нещо много по-сериозно.

Записа се в класа по икебана, защото строгите канони на японското изкуство отговаряха напълно на неговия аскетичен и строго подреден живот.

Нима бе предполагал, че най-интересната страна на курса ще се окаже познанието му с тази нестандартно мислеща жена? Аби Линдън никога нямаше да изучи в детайли прекалено формалното изкуство, даже ако повтаряше четириседмичния курс цяла година. Отначало Тор бе развеселен, а после очарован, когато наблюдаваше как хаотичните жизнерадостни комбинации на Аби следват една след друга без следа от имитации и ограниченност. Тя предизвика отчаяние у

инструкторката, госпожа Ямамото. Ала самият Тор откри, че е омаян и непреодолимо привлечен.

Тази вечер се изкушаваше да покани Аби Линдън в къщата си и да се опита да направи нещо неразумно дръзко.

Той наблюдаваше как изпод пръстите ѝ на съседната маса се оформя радостна комбинация от дантела в стил „Кралица Ана“ и жълти нарциси. Какви изящни ръце, възхити се Тор. Дълги деликатни пръсти, с бадемовидни нокти, лакирани в карминовочервено. Той неволно следеше как тя се мъчи да добави един нарцис под необичаен ъгъл и веждите му се свиха в тиха изненада.

Имаше нещо различно в начина, по който тя създаваше творенията си тази вечер. Ако не я беше наблюдавал толкова внимателно пред последните няколко занимания, можеше и да не го забележи.

С ъгълчето на окото си той видя как стеблото на нарциса се счупи, когато тя го забоде прекалено рязко в поставката.

— О, какво неблагоразумие! — Веждите ѝ се събраха в яростна гримаса, докато измерваше с поглед лишеното си от хармония творение. Скришом погледна прекрасната семпла комбинация на съседната маса. Цветята никога не се чупеха случайно под прецизните пръсти на Тор Латимър.

Той вдигна поглед, сякаш усетил, че го наблюдават и се усмихна сдържано. Внезапно Аби почувства заплаха. Около него витаеше никаква особена атмосфера, която я караше да бъде предпазлива. Прекалено силно волево изльчване, каза си тя. Не лошо качество за мъж. Само че имаше едно наум за силните и волеви мъже. Беше се напатила за цял живот от мъжката решителност и агресивност.

— Имам няколко излишни нарциса, ако искаш, смени го — предложи тихо Тор с онзи ромолящ глас, който винаги ѝ напомняше за каменист поток.

— Винаги имаш излишен материал, а на мен никога не ми стига — оправда се Аби. — Госпожа Ямамото казва, че все още не съм се научила на въздържание. — Тя огледа мрачно скупчените нарциси и дантела пред себе си. — Просто моите аранжименти винаги се изпълзват от контрол.

— Но имат особен чар.

— Много любезно от твоя страна, но ясно е, че не мога да проумея тънкостите на това изкуство. А ти го правиш по най-естествен начин. Как устояваш на изкушението да добавиш още нещо?

— Может би не съм така авантюристично настроен като теб. Искаш ли още един нарцис? — Той взе цвете и й го подаде.

Аби погледна крехкото стъбло между пръстите му и изпита неочеквано любопитство и смущение. Ръката му беше силна и корава, способна да смачка всичко. Но цветето изглеждаше странно защитено между силните му пръсти. Защо се двоумеше да го вземе?

Ядосана от своето колебание, Аби се пресегна бързо и издърпа малкия подарък. Ала срещна неговия далечен кехлибарено искрящ поглед. Не за първи път го поглеждаше в очите, но тези леки неизказани сблъсъци ставаха все по-обезпокоителни. Стаяната заплаха в изражението му и този път пробуди предпазливостта й, ала в същото време необяснимо я привлече. Аби се запита какви ли тайни се крият в дъното на тези интелигентни бездънни кехлибарени вирове.

Ама че въображение имам, каза си ядосано. Вероятно собствената ѝ малка тайна я правеше прекалено чувствителна и подозрителна към всички останали.

— Благодаря — каза накрая тя. — И като се обърна към своите цветя, продължи престорено приятелски: — Сигурна съм, че госпожа Ямамото ще намери нарциса за излишен, но комбинацията просто плаче за още малко жълто. Ти как мислиш?

— Това, което правиш с цветята, прилича на самата теб — каза той спокойно. — И следователно, склонен съм да се съобразя с желанието ти. Разбира се, добави още малко жълто.

— Колко дипломатично! Знаеш много добре, че госпожа Ямамото ще поклати глава над работата ми и после ще каже пред целия клас, че ти си този, който е създал нов шедъровъ!

Той сви рамене, без да отхвърли забележката. И двамата знаеха, че е вярна.

— Госпожа Ямамото одобрява единствено дисциплината, умереността и простотата. Тя наистина ще бъде по-благосклонна към моя аранжимент.

— Искаш да кажеш, че ми липсват тези неща?

— Может би. Но мисля, че ти завиждам.

— Сериозно ли говориш? — Аби махна с ръка. — Остави това!
Разбира се, ти винаги говориш сериозно.

— Изглежда си разбрала що за човек съм.

— Вече цели три седмици наблюдавам как работиш с цветята —
рече Аби усмихната. — Предполагам, че съм те опознала поне малко и
зnam нещо за теб...

— Наистина ли? И какво е то?

В далечния край на салона, госпожа Ямamoto беше заета с други
ученици и Аби не можеше да разчита на намеса от нейна страна.
Налагаше се да отговори на въпроса, който сама бе предизвикала. Тор
я наблюдаваше в очакване, което правеше отстъплението невъзможно.
Как можа да се забърка в толкова неделикатен разговор!

— О, да си кажа право, не знам, казах го ей така. Не приемай
думите ми на сериозно.

— Ти вече се издаде, невъзможно ми е да приема нещата по друг
начин. Кажи ми какво си научила за мен, Аби.

— Ами... Обърни се към някоя ясновидка и ще разбереш!

— Искам да го разбера от теб.

— За Бога! — възклика тя, стресната от настойчивостта му. —
Само се шегувах. Виж, аз действително не съм научила кой знае какво
за теб. Просто имам впечатление, че си предпазлив и... доста
консервативен. Сигурно никога не поемаш безсмислени рискове, не
лудееш през уикендите и не правиш непозволени неща. Това е всичко.
— Наум тя си каза: — Точно като аранжиментите си — концентриран,
фин, сдържан... Но да бъде проклета, ако му го каже на глас!

Тор кимаше с глава, докато тя говореше.

Черната му, леко посивяваща по слепоочията, коса отива на
тайствената до съвършенство овладяна сила, която усещам у него,
помисли си Аби. Гъсти черни мигли ограждаха странни кехлибарено
кафеникави очи, омекотяващи иначе супровото му ъгловато лице.
Обличаше се умерено елегантно, напълно в унисон с нрава си.
Консервативно скроена риза на тъмносиво и индигово райе, панталони
от скъп фин плат, добре ушити, очертаващи стройни яки крака...

Внезапно Аби се улови да си представя как би покорил някоя
жена и изпадна в глуха ярост от собственото си безсрание.
Въображението ѝ обаче настоятелно изтичаше на преден план
картината, в която самата тя бе в ролята на тази жена. Господи! Какво

й ставаше? Имаше си достатъчно проблеми, за да се поддава на еротични фантазии.

И този нарцис се пречупи под трескавите ѝ пръсти.

— Госпожа Ямамото най-накрая ще ме изхвърли от класа — процеди тя ядосано.

Тор с любопитство я наблюдаваше как бързо пъха и втория пречупен нарцис в кафявата хартиена кесия.

— Мислиш ли, че можеш да скриеш несполуката си по този начин? Госпожа Ямамото държи сметка за всеки липсващ стрък.

— Знам това. Жалко, вече имам два в кесията си — отвърна Аби нещастно. — Добре, че остава само още едно занимание. Тя вероятно ще поклати глава по обичайния си тъжен маниер. Мисля, че е приела факта — от мен няма да излезе добър декоратор на икебана. Чух я да те окуражава да покажеш някой от аранжиментите си на изложбата през следващия месец. Ще го направиш ли?

— Не.

— Разбира се, че ще го направиш. Как можеш да откажеш? Твоите работи са фантастични! Госпожа Ямамото нямаше да ти предложи, ако не вярваше, че ще се представиш добре.

— Ами това просто не ме интересува. Записах се в класа повече от любопитство. Не възнамерявам да направя от икебаната постоянно свое хоби.

— Но това е нелепо! Как можеш да го кажеш? Защо трябва да обръщаш гръб на нещо, което правиш с такова умение! Имаш талант и не бива да го пропиляваш.

Недоумяващо ироничната му физиономия я накара да осъзнае безразсъдните си думи. За коя се мислеше тя? Не беше нейна работа дали той ще усъвършенства уменията си в подреждането на цветя. Трябваше да е разбрала досега, че склонността ѝ да се поддава на недотам осъзнати импулси, не е добродетел.

— Ако не участваш в състезанието, това ще съсипе госпожа Ямамото. Тя разчита на теб.

— Все ще го преживее някак.

— Ще получиш лично удовлетворение, ако спечелиш награда — възклика Аби.

— Съмнявам се. — Той продължаваше да чака отговор на предишния си въпрос.

Фактът, че я притеснява, раздразни Аби. Това негово умение търпеливо да изчаква ѝ действаше крайно изнервяющо. Сигурно ѝ даваше шанс да му подскаже идея и после да изтъква поредния малък акт на женска тирания. Не, Тор Латимър не беше мъж, над който някоя жена би доминирала. Както и да се опитваше обаче, не можеше да се въздържи да не го подразни.

За седен път си каза, че нейната прибързаност ще ѝ докара големи неприятности някой ден, но скоро, както често се случваше, забрави опасенията си. Обзе я отново добре познато лекомислено настроение, когато бе склонна да прави лудории, без да мисли за последствията.

— Имам идея! Защо не направиш аранжимент, а аз ще го представя от свое име?

— Но това ще бъде измама? — Въпреки усилието, думите му не прозвучаха обвинително.

— Господи! Ти май наистина нямаш чувство за хумор. Само се пошегувах.

— Съжалявам. Понякога загрявам бавно.

— Не се опитвай да се правиш на безобиден като се самоунижаваш пред мен. Преценила съм колко си интелигентен. Ти по-скоро отгатваш неуловимото, неочевидното.

— Май си наумила нещо друго относно аранжиментите ми...

— Позна!

— Аби, забелязах, че дойде с автобуса. Ще ми позволиш ли да те закарам до вкъщи?

Аби премигна изненадано. За част от секундата си помисли колко добре би било този силен мъж да бъде до нея довечера, когато отвори вратата на апартамента си в центъра на града. Но моментално отхвърли тази мисъл. Не биваше да се поддава на внезапни хрумвания.

— Много любезно от твоя страна, но аз...

— Аби, любезнотта няма нищо общо. Ще ми се да те изпратя.

— Много си внимателен, но няма нужда...

— Действам ти на нервите, нали? — Думите му прозвучаха загрижено.

— Разбира се, че не ми действаш така! Нима мъж с такъв фин усет като теб, може да дразни някого?!

Неусетно госпожа Ямамото бе застанала зад нея с тревожна гримаса върху приятното лице. Бе жена малко над средна възраст. Аби моментално започна да се извинява заради несполучливото си творение.

— Знам, госпожо Ямамото — поде бързо тя, като съзнаваше, че Тор я слуша внимателно, облегнат на работната си маса. — Чувствам се ужасно. Изглежда, не мога да направя добре балансирана композиция. Продължих да добавям още листа, цветове и други клонки, като си мислех, че ще се получи нещо, но усетът май ми изневерява.

— Аби — въздъхна японката, — трябало е да спреш отдавна. Погледни това. Този детайл се повтаря няколко пъти. Аз мислех, че като работиш до господин Латимър, неговият пример ще ти подейства благотворно. Просто погледни, та той се ограничава до най-необходимото и придава такава хармония на композициите си. — Госпожа Ямамото се обърна и погледна Тор с одобрение.

Докато дребната преподавателка се възхищаваше от работата на най-добрания си ученик. Аби срещна погледа му над главата ѝ. Чувството ѝ за хумор надделя и без да мисли, тя направи комична гримаса — досущ като десетгодишно момиче.

— Любимецът на учителката — подигравателно измърмори тя.

— Сигурно ще ви бъде приятно да узнаете, госпожо Ямамото — рече Тор любезно, — че Аби се съгласи да ѝ дам някои съвети по икебана след заниманието ни. Надявам се, че ако работим необезпокоявани от никого, ще мога да ѝ обясня основните принципи на това древно японско изкуство.

— Прекрасно, прекрасно — одобрително закима госпожата. — Вие можете да бъдете много добър учител. Тя се нуждае само от малко насочване и повече дисциплина.

Аби завъртя очи престорено към небето, докато Тор кимаше сериозно.

— Ще направя най-доброто, което мога — обеща той.

Четиридесет минути по-късно, тя седеше в сивото БМВ на Тор Латимър и настроението ѝ варираше между веселие и ярост.

— Насочване и дисциплина — имитираше тя японката. — Честно казано, Тор, не вярвам, че някой е в състояние да ме научи на това тънко изкуство, дори ти. Не знам защо се оставил да ме

съпроводиши тази вечер. Автобусът щеше да ми свърши същата работа...

— Но на мен ми е приятно да те изпратя — рече той просто, като спокойно караше колата в ръмящата априлска нощ под пролетното небе на Орегон. — Между другото, заваля.

— Тук в Портланд това се случва доста често, ако не си забелязала.

— Забелязала съм.

— Казваш го, като че ли си роден тук — усмихна се тя.

— Не, но живея в града от три години.

Думите му прозвучаха малко рязко, сякаш повече въпроси в тази насока нямаше да са желателни.

Може би той не е човек, който си губи времето в незначителни разговори, реши Аби и се запита на каква безопасна тема би могла да разговаря с него.

— Имаш хубава кола — поде тя. — Винаги съм искала да си купя чужда марка кола. Но колкото и да са надеждни немските автомобили, един ден човек започва да се тревожи за поддръжката им. — Реши да не добавя, че ако можеше да си позволи немска кола, щеше да предпочете мерцедес. Обаче тази кола прилягаше чудесно на мъжа до нея — здрава, добре направена, комфортна и мощна.

— Всичко е наред, Аби — отговори Тор, вътрешно развеселен.

— Самата ти каза, че трудно би те изнервил мъж, когото си срещнала в клас по икебана, помниш ли?

— Но аз не съм нервна. Е, малко любопитна съм защо пожела да ме изпратиш тази вечер.

— Защото приличаш на композициите си от цветя — отвърна той с приглушен глас.

— Май съм на път да получа безплатен сеанс по психоанализа?

— Ако поискаш...

— Много добре, хайде, да я чуем.

— Ти си интересна, импулсивна, нестандартно мислеща личност, с въображение...

— Удивително! Тор Латимър, вие сте роден психоаналитик!

— Приличаш ми на цветята, които подреждахме днес — продължи Тор спокойно. — Тънка талия като стеблото на нарцис, коса с цвят на мед, очи като...

— Не казвай сини като метличини — прекъсна го тя. — Мразя метличините.

— На женшен тогава?

Усмивката на Аби премина в смях.

— Хващаш се и за сламка!

— Права си. Няма смисъл да се правят аналогии до безкрай. Всъщност, очите ти са приглушено сини. Необикновени...

— Добре, събра много точки. По-добре спри дотук.

— Не ме приемаш на сериозно, нали?

— А трябва ли?

Той кимна и в суворите му черти не пролича и следа от хумор.

— Да, мисля, че ще е по-добре.

Абиолови твърдостта в гласа му и се размърда неспокойно. Мина й мисълта, че не знае много за Тор Латимър, освен че притежава усет за красивото. Веднага й направи впечатление, че тялото му запълва добре седалката на БМВ-то. Не беше гигант, но усещането за овладяна сила личеше от пръв поглед. Странно... И все пак, тя го бе срещнала в клас по икебана, напомни си Аби.

— Живея в апартамент в онази сграда. Можеш да паркираш отпред. — В ушите й още звучаха думите, че му напомня цвете. Идеята да бъде „откъсната“ от него и „аранжирана“ предизвика тревожни мисли. Може би „аранжирана“ в леглото?

БМВ-то спря тихо на алеята. Тя изпита облекчение при мисълта, че Тор няма къде да паркира и просто ще я остави на тротоара и тя ще се прибере вкъщи.

Обаче той успя да си намери малко местенце. Аби потисна леката си въздишка. Добре, ще я изпрати до вратата и толкоз.

— Искаш ли чаша чай? — чу се тя да пита с тих глас, докато той ѝ отваряше асансьора във фоайето на хубавата тухлена сграда. Тя бе строена през първата половина на века, но бе поддържана и сега с просторните си стаи с високи тавани и оригиналния проект, предоставяше чудесни възможности за живееене. Апартаментът на Аби се намираше на петия етаж. Бе малък — с една спалня, дневна и голяма кухня, с огромни прозорци, пропускащи много светлина.

— Чаят не е най-добрият завършек на една вечер, изпълнена с цветя и изкуство — рече спокойно Тор. — Нямаш ли нещо по-силно?

— Да, малко коняк...

— Ще свърши работа — прекъсна я той доволно, докато излизаха от асансьора. Взе ключа от ръката ѝ на площадката пред апартамента и отвори вратата с хладнокръвна фамилиарност, което отново я хвърли в смут.

— Ей сега ще ти сервирам един коняк — рече бързо Аби и го въведе в дневната. Стаята бе декорирана в радостна цветова гама, подчертана тук-таме с черно, и изразяваше любовта на Аби към леките въздушни цветове и постоянния ѝ вкус към драматизиране. Общийят ефект от стила ѝ можеше да бъде определен като ексцентрична елегантност, ако не бяха купчините кутии, натрупани във всеки ъгъл на всекидневната и коридора до входната врата.

— Какво, по дяв... — Тор случайно закачи една кутия с върха на обувката си.

— Съжалявам — каза Аби и се наведе бързо, за да я прибере. — Ами нямам достатъчно шкафове...

— Какво има в тези кутии?

— Витамини — каза тя кратко, събличайки хипарското си кожено манто. Аби много си го харесваше. Усещаше, че то придава оригиналност на вида ѝ. Онази небрежна агресивност, която предупреждаваше мъжете да не нарушават личното ѝ пространство. За нещастие, Тор не даваше вид, че е разчел този сигнал. О, сигурно мантото не беше най-сигурният защищен начин, реши Аби. В края на краищата, бе го купила, както и повечето си дрехи, поддавайки се на моментен импулс.

— Витамини?! — Тор вдигна една от зелените кутии с надпис в златно и погледна етикета. — Сигурно постоянно ги вземаш? „Витаминни — гаранция за мега живот, за хора, които държат да изживеят живота си пълноценно“ — прочете той. — Сигурно живееш много пълноценен живот, ако се съди по хилядите капсули витамини в тази стая.

— Нима бих могла да погълна такова количество витамини?! Не, скъпи ми Тор, продавам ги. Или по-скоро ги опаковам и ги изпращам на моите агенти. Разнасят ги от врата на врата. — След няколко минути ровене в кухнята Аби най-после откри бутилката коняк. — Учудващо е какви неща могат да купят хората, когато се появиш на вратата и им изиграеш едно шоу.

— Сигурно си те бива в разбирането на импулсивните реакции — отбеляза Тор зад гърба ѝ.

— Подиграваш ли ми се или се шегуваш?

— Просто се шегувам. Струва ми се, че бизнесът ти процъфтява.

— Да. Най-важното е сам да вярваш в продукта, който предлагаш. — Наля му чаша конjak и посегна към едно шишенце със зелено-златен етикет. Небрежно отвинти капачката и пъхна две таблетки в устата си.

— Какво всъщност съдържат?

— В-комплекс и витамин С. Действат антистресово. — Тя си наля чаша конjak. Преглътна таблетките с прекалено голяма гълтка, задави се и опита да потисне кашлицата си.

— Може би е по-добре да се вземат с вода — отбеляза Тор, като пристъпи напред и я потупа по гърба.

— Благодаря ти. — Тя си пое жадно дъх. — Просто се опитвах да си спестя малко време.

— Бързаме ли?

— Предполагам, не. Понякога не разсъждавам много. Ще отидем ли във всекидневната? — добави тя решително.

Колко странно — да отдели време, за да си сипе чаша вода?!

— Защо вземаш антистресови таблетки? Потисната ли се чувстваш?

— А не се ли чувстват така повечето хора в наши дни? — отвърна тя и съжали за думите си. Седна на канапето с цвят на папая и му посочи черното кресло. Време беше да вземе разговора в свои ръце.

— Ами ти, Тор? Какво правиш, когато не подреждаш цветя? — Ето, това прозвуча неангажиращо.

— Купувам и продавам.

— Какво купуваш и продаваш?

— Стрес. — Той се усмихна, сам изненадан от оригиналността си.

— Страхувам се, че нещо не разбрах. Не си падам много по словесната еклистика — рязко каза Аби.

— Съжалявам, не беше ясно казано от моя страна. Всъщност исках да загатна, че в известен смисъл и аз печеля от страховете на хората — дали ще продадат продукцията си. Купувам и продавам различни селскостопански произведения.

— Като свинско шкембе, например...

— Не, пшеница, царевица, няколко други продукти. Фермерите също изживяват нещо подобно на стрес всяка година — те се паникьосват, отчайват се и се вълнуват прекалено много дали ще пласират продукцията си, дали ще направят сполучлива инвестиция. Накратко казано, обезумяват, когато купуват и продават. А това си е жив стрес.

— Изглежда въртиш добра търговия. Защо не си купиш малко витамини?

— Страхувам се, че могат да не ми понесат.

— Нямаш язва, нали? Нито високо кръвно налягане?

— Не.

— Значи още не си станал жертва на целия този цирк „купувам-продавам“? — попита тя и поклати глава.

— Не.

— Чудно, всеки втори е засегнат...

— Вероятно защото не се вълнувам прекалено. Приемам, че търговията е просто начин да си изкарваш прехраната. Знам, че съм добър в сделките и не се ангажирам емоционално както повечето хора.

— Господин „Хладнокръвие“, а? Добре — започна тя с тон на рекламен агент, — „Мегаживот“ представлява една основна мощна витаминна формула, предназначена да посрещне нуждите на всеки здрав четиридесетгодишен мъж...

— В такъв случай, остава ми една година, преди да се наложи да започна да ги вземам — прекъсна я Тор спокойно.

— О, съжалявам. Нямаш значи още четиридесет години?

— Ще ги навърша додатък. — Той отпи от коняка, без да изглежда разтревожен от предположението й. — Ами ти, Аби? Каква формула вземаш?

— За жени около тридесетте.

— Мисля, че нямаш нужда, изглеждаш като двадесетгодишно момиче.

— Благодаря. Всъщност, съм на двадесет и девет, но реших да използвам по-мощната формула година по-рано.

— И то наведнъж по няколко капсули?!

— Авитаминозата не е хубаво нещо, както и хипервитаминозата.

Сега, след като изчерпахме тази тема, за какво би искал да

разговаряме? — Ставаше късно и тя започваше да се притеснява как да се отърве от Тор Латимър. Той не показваше никакви признания, че ще довърши скоро питието си и ще се сбогува учтиво.

— За нас.

Аби се задави с коняка и Тор скочи. След миг последва здраво потупване по гърба, което почти я просна върху масичката за кафе.

— Добре ли си? — попита той, вдигнал ръка за нов удар.

— Да, да, добре съм, благодаря! — погне въздух тя и се опита да възстанови дишането си. — О, Тор... вече става късно. Не мислиш ли, че е време да си тръгваш? Знам, вие големите търговци трябва да ставате рано.

— Утре е неделя. Не се сключват сделки.

— О... — Тя трескаво затърси в ума си друго извинение.

— Аби, съжалявам, че те стреснах, исках само да ти помогна — каза той нежно, седна отново в черното кресло и се пресегна за коняка си.

— Тор, май точно сега е моментът да ти кажа, че не търся връзка. Много съм заета. Трябва да се грижа за бизнеса си и за... някои други неща от личен характер. Ако възнамеряваш да mi предложиш да... станем близки, страхувам се, че ще трябва да ти откажа.

— Да mi откажеш? — Внезапно кехлибарените му очи просветнаха в полунасмешка.

— Прозвуча ли малко прибързано, нали?

— Прозвуча така, сякаш отклони официална покана за градинско парти, преди да ти е била отправена.

— Съжалявам. Завари ме неподгответена.

— Аз не те каня на градинско парти, Аби. Исках да те поканя направо в леглото.

Възмутително! Аби стисна очи и едва си погне дъх.

— На подобна открита покана подхожда открит отговор. Не!
Лека нощ, Тор Латимър.

Той се изправи.

— Сега пък аз прибързах малко. Наистина не mi е в стила. Обикновено съм по-скоро нерешителен и предпазлив, но бих желал да сме наясно. От самото начало. По този начин нещата ще бъдат по-прости.

— По-прости... — отрони тя, неспособна да събере мислите си. Сигурно полуудяваше, щом все още търпеше този мъж. Би трябало да го изхвърли от къщата си незабавно. И въобще не биваше да му позволява да я изпраща тази вечер. Може би бе приел уклончивостта ѝ като негласна покана за интимност.

— Не ми даде възможност да довърша с всички начини, по които ми напомняш за цвете — продължи Тор дрезгаво.

Пристигни и обхвана с голямата си длан тила ѝ.

— Тор...

— Казах, че талията ти е тънка като стеблото на нарцис. Но не успях да кажа, че гърдите ти ме карат да си представям две деликатно красиви орхидеи...

Аби почувства как силните му ръце леко се спускат надолу по черния пуловер и търсят малките ѝ нежни гърди. Наглостта му би трябало да я вбеси. Само наивна глупачка не би го отблъснала на мига. Но възможно ли бе да отблъсне мъж — скала като Тор?

Реши да опита и опря пръсти в широкия му гръден кош. Нищо не се получи. Той изглежда дори не забеляза нейния плах опит за съпротива.

Аби затаи дъх нерешително. Не изпитваше страх. Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да осъзнае, че припламващото вълнение предвещава неизживяно досега опиянение. Почувства как ръцете на Тор се плъзват надолу по талията ѝ към ханша.

— А бедрата ти ме карат да мисля за гладиола...

— А защо не за венерина мухоловка? — успя да изрече цинично Аби, като се мъчеше да овладее ситуацията.

— Не позна! — процеди той и устните му се плъзнаха нагоре по шията ѝ, достигайки нейните, разтворени в учудване. — През цялата вечер умирах от желание да те целуна! — Устните му покриха нейните с такова настървение, че чак сега Аби си даде сметка колко сили му е коствало благоразумието. Мисълта, че този сдържан мъж я желаеше така силно, беше обезпокоително замайваща.

Той не я целуна предпазливо, а както Аби съмътно бе отгатнала нрава му по-рано вечерта, завладя и получи устата ѝ, сякаш бе негова по право. Аби осъзна, че ако лежеше под него, щеше да опустоши тялото ѝ. Не бе събркала в преценките си за темперамента му. Перспективата обаче не я плашеше. Странно...

Почувства как дланите му отново се спускат надолу и притискат бедрата ѝ. Аби изстена, усетила доказателството за неговата възбуда.

— Мислех за теб от първата вечер, когато те видях. Днес се реших — не мога да чакам повече! Привличаш ме толкова силно, сладка моя Аби! Караж ме лудо да те желая! Издържах толкова дълго... — Думите загъхнаха между устните ѝ, когато той пълзна език дълбоко навътре.

Ако става дума само заекс, реши Аби зашеметена, тя трябва да го отпрати незабавно. Всяка жена би му свършила работа, но тя в никакъв случай нямаше да изиграе тази роля. Това ѝ даде сила да го забълска още по-яростно по широките рамене.

Той обаче не я пусна, а погали тила ѝ. Държеше я нежно, но здраво, докато тя се опитваше да го отблъсне.

Страхът бледнееше пред неочеквано силната ѝ възбуда. Аби усети тя да пулсира дълбоко в нея и бе сигурна, че и Тор го разбра. Потръпна под ласките му и той прошепна нещо неразбираемо, което тя изтълкува като мъжко задоволство.

Нещата се развиваха прекалено бързо и тя не успя да реагира, когато Тор трескаво прошепна:

— Аби, скъпа, трябва да знам дали има друг мъж!

— Тор...

— Кажи ми! Иначе не съм чак толкова благовъзпитан, за да спра — промърмори той, докато ръката му се мъчеше да разпусне кока ѝ. Гъстата коса се разстла по раменете ѝ и той я погледна очарован. — Просто ми кажи истината, Аби. Това е всичко, което искам да знам, защото не желая да те деля с никой.

— Тор, как смееш! Личният ми живот е неприкосновен. Не давам обяснения на никого, най-малкото на мъж, когото едва познавам.

— Аз нямам връзка с друга жена — каза просто той.

— Какво ме интересува това?

— Трябва да оцениш честността ми. Свободен съм и затова съм тук. Всичко, което искам в замяна, е същото уверение. Принадлежиши ли другому?

Тя се почувства хваната в клопката на настойчивостта му да получи отговор. Не можеше да го обвинява за това.

— Тор, няма друг мъж в живота ми. — Тя видя в очите му да проблясва задоволство и продължи бързо: — Но искам да си наясно —

не държа да принадлежи никому! Единствено на себе си.

— Щом си свободна, аз съм готов да почакам — измърмори той.

— Ще се наложи да чакаш дълго!

Тор я пусна, защото тя продължаваше да се съпротивлява, но следеше всяко нейно движение. Аби прибра празните чаши от коняка и ги отнесе в кухнята. Това ѝ даваше извинение, за да стои по-далече от него.

Той я последва и застана на прага. Тъмното му заплашително присъствие я хвърли в нова тревога. Искаше той да си отиде — колкото по-скоро, толкова по-добре. Сгреши, че го пусна в дома си.

— Лека нощ, Тор.

— Ти се страхуваш от мен, нали?

— Не, просто съм предпазлива.

— Аз не бих те наранил...

— Знам от опит, че мъжете са напълно способни да нараняват жените. Особено онези, които мислят, че притежават. Точно сега нямам желание да се ангажирам с никого, Тор, но ако го направя, няма да бъде с мъж, който гледа на мен като на своя собственост. А честно казано, имам впечатлението, че ти си точно такъв мъж.

— Ще ми разкажеш ли за себе си, Аби? — попита той, след като търпеливо я изслуша.

— Не! — Тя се усмихна хладно. — Това не те интересува.

— Как можеш да говориш така! Това засяга нашите отношения.

— Лека нощ, Тор. Благодаря ти, че ме докара до вкъщи.

Той не се помръдна.

— Ще се видим утре. — Това не беше молба, а заявление.

— Утре ще бъда заета.

— Аби, ти ме отблъскващ, без да ми даваш шанс. Нямаш причина да се страхуваш от мен.

— Май не съзnavаш колко си напорист. Тор.

— Досега не се страхуваш от мен, дори когато те целунах. Не прави прибързани заключения, Аби. Дай ни малко време. Нека те заведа утре на вечеря. — Той обхвана лицето ѝ между големите си длани с подкупваща нежност и с целувка възпря отказа ѝ.

Противно на очакванията ѝ, Аби почувства томителната топлина на тялото му и се отпусна. Целувката му не бе така груба като

предишния път и я омая. Тревогата ѝ се стопи и тя осъзна, че му отвръща. Усещането бе пленително.

— Вечеря за двама — прошепна той настойчиво над устните ѝ.
— Моля те!

— Аз...

— Моля те, Аби!

— Добре, Тор. Вечеря и нищо повече.

— Благодаря ти. — Дълбокият му глас я накара да се почувства неловко.

— Ще дойда да те взема в седем вечерта. Ще отидем на онова новооткрито място в центъра близо до Бенсън.

Тя кимна, не знаеше какво друго да каже, когато той назова един новооткрит ресторант.

— Лека нощ, Аби.

— Лека нощ, Тор.

Той свали ръцете си и тя усети хлад. Без да каже и дума, Тор се обърна и погледът му попадна на цветната реклама върху кухненския плот.

Аби прехапа устна, когато той вдигна дипляната, рекламираща курорт по крайбрежието на Орегон.

— Планираш ваканция ли?

— Не! — побърза да отвърне тя. — Не, прекарах там един уикенд преди два месеца. Те са разпратили малко реклами и предполагам, че съм била в списъка им...

— Отишла си на крайбрежието през зимата?!

— Там е много хубаво през зимата — заяви тя категорично.

— Щом казваш — кимна той и остави брошурата. Може би ние... — Бързо прекъсна думите си, очевидно осъзнал, че отива твърде далеч. — Ще те видя утре вечер в седем, Аби.

— Да. — Тя бе вперила празен поглед в брошурата. — В седем.

Заключи много внимателно вратата след него, после се върна обратно в кухнята и вдигна брошурата. „Мъгливата странноприемница“. „Насладете се на гостоприемното крайбрежие на Орегон през всеки сезон...“, съобщаваше рекламата.

С каменно изражение накъса листа на малки парченца. Щеше да изтече много вода, преди да се върне отново в „Мъгливата странноприемница“. Вероятно никога.

Напъха парченцата в кофата за боклук под мивката.

Единственото логично обяснение за тази реклама, пристигнала с пощата ѝ този следобед, беше, че курортът изпращаше такива брошури на всички свои гости.

Аби потръпна. През цялата вечер бе изтиквала на заден план мрачните си подозрения, но сега изпита парализиращ страх.

Щеше да бъде много по-спокойна, ако брошурата бе пристигнала в плик с щемпела на курорта. Но не беше така. Рекламата дойде в обикновен бял плик, адресиран на пишеща машина. Нямаше обратен адрес.

Докато се събличаше да си легне, мислите ѝ трескаво препускаха от предложението на силния напорист мъж от курса по икебана и спомените от онзи зимен уикенд, който отчаяно искаше да забрави.

ВТОРА ГЛАВА

Тя го бе взела за арогантен тип. В действителност тази вечер той възнамеряваше да бъде всичко друго, но не и арогантен. По дяволите, изруга Тор наум, докато караше БМВ-то по стръмния път към хълма над Портланд.

Не можеше да си обясни липсата на сдържаност от своя страна. Бе като обезумял, когато разбра колко желае Аби Линдън. Сякаш след като бе приел неизбежното, реши да го сграбчи здраво с две ръце.

Нямаше съмнение — постъпи като глупак. Не трябваше да избръзва. Е добре, поне можа да поправи нещата дотолкова, че си осигури нова среща, самоиронично се усмихна той. Имаше голям късмет, че тя не го изгони. И все пак се чудеше защо не прие предложението му, поне отчасти. В курса се държеше съвсем приятелски.

Може би я подразни като настоя да узнае дали е обвързана. Нищо чудно жена като нея да не е свободна.

Едва ли сама е прекарала уикенда по крайбрежието преди два месеца? Може би току-що е прекратила една връзка и затова се страхува да се хвърли в друга?

Подобни въпроси го измъчваха, докато вяло шофираше по познатия път. Къщите, накацали по хълмовете от двете страни, изглеждаха спретнати и приветливи, с граниали в светлинни прозорци. Собственият му дом щеше да го посрещне тъмен и мрачен.

Едно бе сигурно, успокояваше се той, тя няма откъде да узнае миналото му, за да се страхува наистина от него. Просто защитна реакция. Дали нещо в думите му не й е напомнило за друг мъж? Онзи, с когото е отишла по крайбрежието преди два месеца?

Той разпери пръсти в израз на безпомощност, потупа волана и здраво го сграбчи. Щеше му се да пипне със същите тези ръце мъжа, който я бе направил толкова предгазлива.

На следващата вечер, докато се обличаше за срещата. Аби реши, че необичайно силното излъчване на Тор би усложнило понататъшното им общуване. Стаяната му сила, например, ѝ действаше едновременно успокояващо и плашещо. От една страна, тя инстинктивно усещаше, че е защитена, но от друга, миналото я караше да бъде недоверчива към хора с прекомерна физическа сила.

Ако той не бе започнал да разпитва за другите мъже в живота ѝ, може би щеше да се остави целувката да прerasне в нещо повече. Аби осъзна това, докато обличаше лъскавата, прилепнала към тялото ѝ рокля.

Сребристо синята дреха подчертаваше русата ѝ коса, прибрана в кок, и сините очи. Но не непременно с цвят на женшен, реши Аби с искрица хумор.

Всъщност ѝ стана приятно от идеята да я сравнява с цветя, защото не смяташе, че притежава чак такава хубост. Големите сини очи, финият нос и изразителната уста се допълваха по един доста привлекателен начин, но Аби не се залъгваше, че е секваща дъха красавица.

Лицето ѝ обаче бе изразително и одухотворено и тя съзнаваше това свое предимство. Вгледа се в образа си в огледалото и той ѝ се стори достатъчно привлекателен. Топлотата, интелигентността и енергията, така присъщи ѝ, веднага правеха впечатление на околните. Доста мъже бяха падали в краката ѝ, но след Флин Рандолф тя не бе допуснала никой до себе си.

Предишната нощ реакцията ѝ към поредния кандидат за близост, я бе изненадала. Тя намръщено нанесе тънък слой коралово червено червило върху устните си. Том Латимър не бе мъж, на когото би отговорила с взаимност толкова бързо. От друга страна, не можеше да пренебрегне тънкия му усет към красивото. Тази мисъл предизвика неволна усмивка и Аби се отвърна от огледалото.

В този миг дочу настойчив звън на входната врата. Тор беше точен и това ни най-малко не я изненада.

Когато отвори вратата, тя усети, че и тази вечер той ѝ действа по същия смущаващ и заплашителен начин. Носеше тъмен официален костюм, бяла риза, строга вратовръзка и златни копчета на ръкавите. Май беше доста богат, раздразнено отбеляза тя.

— Нещо не е наред ли? — попита Тор учтиво, забелязал погледа й. — Не съм си завързал връзката както трябва?

— Не, разбира се, че не. Просто се чудех дали не се мъчиш да ме впечатлиш с богатството си. Хей, внимавай с онези кутии пантотенова киселина. Днес получих нова пратка.

— И какво от това?

— Ако събориш кутиите ли? Ще се наложи сам да ги събереш и подредиш — заплаши го тя шеговито.

— Исках да кажа, би ли се отдръпнала, ако се окажа твърде богат?

— Е добре, изпроси си го. Не желая да имам нищо общо с мъже, много по-преуспели от мен.

— Ако искаш, можем да сравним банковите си сметки на вечеря — измърмори той отнесено и кехлибарените му очи блеснаха възхитено, докато оглеждаше стройната ѝ фигура в прилепната синя рокля. — Макар че темата не изглежда особено вълнуваща...

— Можеше и да стане, ако се окажеше, че съм много по-богата от теб — заяви тя важно и отиде да си вземе черното кожено манто.

— Мислиш ли?

— Всъщност, не — отвърна Аби и въздъхна.

— Наистина ли се пазиш от разглезени богати типове?

— Да, предпазлива съм.

— Мисля, че си предпазлива с всички мъже. Някой ден ще трябва да ми кажеш защо.

— Не ми отговори на въпроса.

— Дали съм богат? — Той повдигна небрежно рамене и я хвана под ръка. — Богатството е относителна категория, не мислиш ли? Откъде да знам какво разбираш ти под „богат“?

Тя мълчеше, докато слизаха с асансьора и прекосяваха фоайето.

— Не желаеш да ми отговориш...

— Не, още не.

— Което означава, че вероятно си много богат — въздъхна тя.

— Снощи те помолих да не правиш прибързани заключения — напомни ѝ той, докато я придружаваше към чакащото БМВ.

— Не съм единствената, която има този проблем. Ти самият снощи направи някои твърде прибързани стъпки.

— Това, че исках да отида в леглото с теб, не може да се нарече прибързано, а едва сдържано желание. — Той запали колата и потегли.

— Наблюдавах те цели три седмици как се хвърляш в онези диви, безнадеждно хаотични цветни композиции, преди да осъзная, че не те, а тяхната създателка ме привлича.

— Не съм сигурна, че трябва да приема това като комплимент. Щом ти е отнело три седмици да разбереш, че се интересуваш от мен, а не от композициите ми...

— Склонен съм да вземам решения бавно и внимателно.

— Мислех, че добрите търговци трябва да вземат светкавично бързи решения.

— Важните решения в живота трябва да се обмислят добре. Реших да се занимавам с търговия след доста размишления и колебания. Но веднъж окзал се в този бранш, вече бях обсебен от тази стихия. Търговията изисква не само познания, а и късмет — повече отколкото всеки друг бизнес. Смяtam, че mi провървя.

— Значи ме квалифицираш като бизнес решение?! Предпочитам аналогията с цветята — подхвърли подигравателно Аби. Словесната схватка започваше да ѝ харесва.

— Нарочно ли mi поставяш уловки?

—莫 же bi. Дразни ли те това?

— Не. Смяtam го за добър признак. Щом се опитваш да ме провокираш, значи сигурно не се страхуваш чак толкова от мен.

— Не съм сигурна обаче, че mi харесва постоянно да анализират поведението mi.

— Май не харесваши много неща — констатира небрежно той, като спря колата и се опита да паркира на едно още по-тясно място от предишната вечер. Успя. Аби трябваше да признае, че притежава талант да паркира коли.

— Една жена има право да си каже мнението.

— А един мъж има право да се опита да го промени.

— Често ли успяваш? — предизвика го тя, като го последва в драпирияния с плющ, приглушено осветен ресторант.

— Рядко си правя усилието да променям мнението на някоя жена.

— Трябва ли да съм поласкана?

— Не става дума за ласкателство.

— И аз имам чувството, че наистина съм нещо като бизнес предизвикателство за теб.

— Казах ти в колата, че щом веднъж стигна до решение, колкото и бавен да е този процес, правя каквото е необходимо, за да доведа проекта до успешен край. Взел съм вече решение относно теб.

— Това заплаха ли е?

— Не, Аби, просто съобщавам един факт. Послушай съвета ми и не оставяй упорството ти да съсице вечерта ни. Имаме много часове пред нас. Ще ми е много неприятно да те гледам настръхнала срещу мен, не планирам горчив край на вечерта.

— Никога не настръхвам — увери го тя спокойно.

После се обърна и се усмихна ослепително на метр д'отела, като прекъсна по този начин спора.

Въведоха ги в сепаре, навяващо мисълта за интимност. Масата бе подредена с блестящи сребърни прибори и снежнобяла покривка.

Тихият разговор между Тор и стюарда за вината, даде възможност на Аби да потърси в малката си вечерна чанта няколко таблетки.

Тор я погледна точно когато ги пъхаше в устата си.

— Още витамини за стрес?

— Калций. Добър е за костите и за зъбите.

— Опитвала ли си вместо това да пиеш повече мляко?

— Мразя мякото. — Тя прегълтна таблетките с няколко гълтки вода. После се усмихна. — Предпочитам виното. Какво ще пием тази вечер?

— Предложиха ни от новата реколта „Совиньон Бланк“ от една от любимите ми калифорнийски изби. Нетърпелив съм да го опитам. Помислих, че ще върви чудесно с пушена съомга.

— Пушена съомга?!

— За ордьовър, скъпа — изрече невъзмутимо той.

— Не си спомням да съм поръчвала ордьовър. Даже не съм видяла менюто!

— Онзи, който погълща калциеви таблетки вместо ордьовър, не заслужава да ползва менюто. Колко хапчета вземаш дневно?

— Не съм ги броила — отговори тя ледено.

— Да не би да си най-добрия си клиент?

— Появрай ми, моите агенти имат достатъчно клиенти и те купуват повече хапчета от мен!

— Наистина ли успяваш да си докарваш печалба? Това ли е единственият ти източник на доходи?

— Какво, да не би само с богати жени да се срещаш? Страхуваш се, че няма да мога да отговоря на твоя стил?

— Ставаш злобна. Още няколко такива шеги и ще определиш стила на вечерта — поохлади я той.

— Пак ме заплашваш! — възмути се тя, тъкмо когато пристигна виното.

— Аби, скъпа, вече ти обясних, че не те заплашвам, нито те предупреждавам. Просто искам да прекараме приятно. — Той пое чашата и опита виното. После кимна одобрително. — Попитах за бизнеса ти с витамини, защото се чудех дали се занимаваш само с него.

— Това е моят единствен източник на доходи — увери го тя, докато келнерът свърши с наливането на виното и дискретно се отдалечи. — Освен ако не искаш да сложа в сметката и акциите, които наследих от моя чичо.

— Акции в някоя компания? — Тор се облегна удобно назад и отпи с удоволствие от виното.

— Тази, която чично ми основа със седалището в Сиатъл — нарича се „Технологиите Линдън“. Занимава се с компютри. Моята братовчедка държи основния пакет акции. Останалите са пръснати сред членовете на фамилията. Аз притежавам двадесет процента — един от най-големите дялове. Навремето баща ми зает пари на чично ми да започне. Условието било да върне дълга в акции на мое име. Получих ги преди няколко години, когато чично Бърт умря. Но през последните пет години компанията стана губеща, така че акциите не носят дивиденти. Надеждата ми е, че съпругът на моята братовчедка — той е президентът в момента — ще може да оправи нещата. — Аби се пресегна за виното си и отпи голяма глътка. Не искаше да продължава тази тема. Мисълта за нейната братовчедка Синтия я накараше да си спомня за съпруга ѝ — Уорд Тайсън. А тази мисъл я навеждаше към неприятния спомен за курорта „Мъгливата странноприемница“.

— Добър бизнесмен ли е съпругът на твоята братовчедка?

— Предполага се, че да — каза тя с неудоволствие, като разгърна менюто. — Така, ти поръча пущената съомга, мисля, че мога да поръчам телешко с гъби като основно ястие. И може би една хубава салата от марули.

— Можеш да забравиш телешкото и салатата — каза Тор и взе менюто от ръцете ѝ. — Ще вечеряме сепия.

— Сепия?!

— Във винен сос с подправки — продължи той. — Ще ти хареса.

— Откъде си толкова сигурен?

— Сепията е пълна с витамини и минерали. — Той извади бутилката вино от кофичката с лед и ѝ наля още малко.

Аби му хвърли дълъг преценяваш поглед, докато наливаше виното. Лакираният ѝ в червено нокти забарарабаниха по бялата покривка и замисленото ѝ изражение премина в гримаса.

— Нещо не е наред ли? — попита учтиво Тор.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо постоянно ми натрапваш желанията си? — попита студено тя.

— Разбира се, че не, но...

— За мъж, който създава впечатление за цяла пролетна градина само с няколко листа и един-два нарциса, си доста неучтив тази вечер.

— А, сепията значи те подразни — кимна той успокоен.

— Всъщност, имам предвид арогантността ти, а не сепията — провлече тя сладко. — Изглежда забравяш, че вече знам колко изтънчен, благовъзпитан и галантен можеш да бъдеш, ако поискаш. Защо тогава си възприел тази авторитарна роля на вниманичен сноб, който даже не позволява на компаньонката си да си избере ястие по вкуса ѝ?

— Защото малко арогантност по повод на нещо толкова земно като храната ти осигурява подходяща мишена, за да се разтовариш. Да избирам храната, без да те питам, неминуемо би те подразнило, но би спестило излишна нервност от твоя страна в по-нататъшния ни разговор. Така няма да имаш време да се тревожиш какво би се случило, ако те отведа вкъщи по-късно.

Аби седеше онемяла.

— Боже мой! — успя да възклике накрая тя, не без искрено възхищение, — ще ме кара да ям червена херинга, защото...

— Сепия — поправи я той и очите му проблеснаха.

— Добре си го замислил. Ама че психолог!

— Не чак толкова добър. Ти винаги си способна да ме изненадаш, а и ме разконспирира толкова бързо — отговори той с въздишка и се облегна назад, когато съмгата пристигна.

— Не, не! Впечатлена съм. Искам да кажа, съзнавах естествено, че си способен на много повече финес, ако пожелаеш, но не мисля, че някога бих се досетила защо точно играеше ролята на властен мъж. Просто щях да седя леко обидена през цялата вечер. И наистина нямаше да имам време да се тревожа за по-късно.

— И сега, когато разбра тактиката ми, ще започнеш ли да се тревожиш? — Той постави върху препечена филийка тънък като хартия резен пушена съмга и добави от специалната средиземноморска подправка. После сериозно й я подаде.

— А трябва ли? — Аби се поколеба, но прие съмгата.

— Не е необходимо да се тревожиш. Няма да се наложи да се изправиш срещу мен в края на вечерта.

Аби почака още малко с филийката до устните си. Вече му вярваше. Накрая стръвно захапа сандвича.

— Много добре, Тор. Няма да се тревожа за по-късно — изговори тя между две хапки.

— Просто се примери, така ли?

— Не съм толкова дълбокомислена като теб и обикновено вземам решенията си спонтанно.

— И вече ми имаш доверие? — настоя той.

— Да. Сигурно е резултат от наблюденията ми върху поведението ти през последните няколко седмици. Ти винаги беше толкова внимателен и нежен с цветята — поясни тя с копнеж. Нейните аранжименти не се подчиняваха на никакви правила, но тези на Тор се отличаваха със завидна прецизност.

— Благодаря ти, Аби.

— А сега, за онази сепия — започна тя.

— Казах ти. Ще ти хареса.

— Но, Тор!

— Аби, скъпа, продължавам да ти повтарям, че не го правя просто така. Наистина мисля, че сепията ще ти хареса и настоявам да я опиташ.

— Защо имам странното чувство, че ти никога не си бил женен?
— подхвърли ехидно тя.

За нейна изненада, забележката го завари неподготвен. Той бързо вдигна поглед и в кехлибарените му очи не пролича и следа от веселие.

— Бях женен — каза ѝ той сковано.

— Съжалявам, Тор. Не исках да предизвиквам лоши спомени. Беше само малка шега. Просто предположих, че никоя жена не е имала възможност да... те постави на мястото ти... — Гласът ѝ секна и тя трескаво затърси нова тема за разговор.

— Няма нищо. Бях женен две години. Съпругата ми... се удави преди три години. Общо взето не обичам да говоря за това.

— Разбирам. Има неща, за които и на мен не ми се говори. Моля те, прости ми! — Тя импулсивно протегна ръка и го докосна.

Тор стисна пръстите ѝ в силната си длан и Аби се почувства така, сякаш я бе прегърнал. Усещането бе топло и успокояващо. Като жест на закрила, усмихна се тя.

Той отвърна на усмивката ѝ и в този миг тишина Аби разбра, че вечерта ще бъде чудесна. Отпусна се, беше ѝ хубаво с Тор Латимър.

Разговорът прескачаше от тема на тема, изпълнен с ненатрапчиви аргументи, неочеквано единомислие и приятно задоволство.

Сепията се оказа вкусна, точно както Тор я бе уверен. Аби се почувства длъжна да го признае.

— Щастлив съм, че вечерта ти хареса — рече той, докато я придвижаваше обратно до колата и ѝ помагаше да се настани.

— Нима? — предизвика го тя насмешливо. — Нали няма да кажеш „Нали ти казах“?

— Не, няма. Знам вече как да те спечеля — добави той с весела нотка. — А сега ще те отведа вкъщи, ще те целуна за лека нощ на прага и се надявам да кажеш „да“, когато те поканя да излезем утре.

— Къде искаш да ме заведеш?

— На разходка из Розовите градини.

— Звучи прекрасно! Ще ми е много приятно да отида там.

Искаше да се види с Тор Латимър отново. Розовите градини на Портланд бяха гордостта на града и въпреки, че ги бе посещавала няколко пъти, разходката с Тор, щеше да бъде някак по-особена. Тя се облегна назад в кожената седалка на БМВ-то, като съзерцаваше

нощната тъма и мъжа до себе си. И двата обекта бяха вълнуващи, съдържаха елемент на неизвестност. Аби изпита желание да разгадае тайните им. — Наистина ли ще ме целунеш пред вратата за лека нощ?

— Да, освен ако не ме поканиш вътре. Още ли се страхуваш?

— Не — отвърна тя. Наистина беше така. — Тази вечер изобщо не се тревожа за нищо.

— Добре. Когато снощи те гледах как нервно чупиш нарцис след нарцис, питах се дали нещо не те притеснява.

Само рекламната брошура, повила се неочеквано с пощата, отговори тя наум. Рационалното обяснение бе, че е станало случайно. Просто е попаднала в рекламния списък на курорта.

— В този миг светът ми изглежда идеален...

— Но рядко остава такъв за дълго.

— Ти си ужасен!

Той намери място за паркиране пред дома ѝ, изключи мотора и се обърна към нея в навяващата интимност тъмнина.

— Говоря сериозно, Аби.

— Ти винаги си сериозен.

— Светът само ни се струва идеален — продължи дрезгаво той.

— Ще ми изнесеш лекция как трябва да се живее ли? Докато не ни е застигнало някое голямо нещастие? — подигра му се тя. — Да не би това да е прелюдия към прельстяването ми със старата песен да изживеем момента и удоволствията, докато можем?

— Не, само казвам, че ако нещо не е наред, когато се събудиш сутринта, можеш да ми се обадиш.

Развълнувана от загрижеността му, Аби докосна лицето му.

— Много мило от твоя страна, Тор.

Той хвана пръстите ѝ и ги стисна със сила, надхвърляща нежността.

— Казах ти и преди да не очакваш единствено любезно отношение от мен. Държа на едно условие...

— Обикновено в най-примамливите сделки е заложена някаква уловка.

— Радвам се, че мислиш наистина като бизнес дама, щом го разбиращ.

— За какво намекваш, Тор? Че трябва да спя с теб, за да продължа да се радвам на компанията ти?

— Аби, аз държа да съм единственият мъж за теб. Ако има някой друг, моля те отпрати го...

Аби се отскубна, отвори вратата на колата и скочи.

— Ти наистина знаеш как да съсипеш една хубава вечер!

Той се озова до нея, преди да е успяла да намери ключа си и Аби разбра, че няма да се отърве, преди да я е изпратил до вратата на апартамента ѝ. Изкачиха се с асансьора в мълчание.

— Аби...

— Слушай, Тор — процеди тя, — от доста време се оправям сама в този живот, бил той идеален или не. Нямам нужда някой да се грижи за мен, нито да ме защитава. Искам да си наясно — никога не бих позволила на който и да било, да придобие изключителни права над мен! Не се е родил мъжът, способен да заслужи доверието ми! Всички мъже са себични до крайност, готови да направят живота на една жена непоносим.

— Ако приключи тирадата, бих искал да разрешим този проблем по цивилизиран начин.

— Не! Забрави ли, щеше да ми кажеш лека нощ и толкоз!

Тор понечи да я спре, докато тя отваряше вратата. И тъкмо щеше да прекрачи прага и да се озове в безопасност, когато се подхълъзна на някаква хартия по дървения под и само ловката намеса на Тор я спаси да не падне.

— О! — сподавено извика тя в ръцете му, който здраво я държаха.

— Какво, по дяволите, е това? — погледна той загрижено надолу. Аби сковано се отдръпна.

— Сигурно си се подхълъзнала на този плик.

— Какъв плик? — Тя отхвърли настрана кичур коса и погледна Тор, който се наведе да вдигне белия плик. Безмълвно се изправи и й го връчи.

— Трябва да съм го изпуснала по-рано — измърмори тя.

— Адресиран е до теб и изглежда е бил пъхнат под вратата.

Беше прав, разбира се. Със сигурност не бе старият плик. Името и адресът и този път акуратно бяха напечатани отгоре. Аби бързо го разкъса, като се питаше дали някой от съседите не ѝ е оставил съобщение.

— Вероятно е от госпожа Уилкинс, която иска да поливам цветята ѝ, докато е при своя внук. — Аби извади от плика снимка и едва не я изпусна от удивление.

Изумена, тя се взря в цветната фотография. Това не беше възможно! Главата ѝ забучава.

— Каква е тази снимка, Аби? — Тор се приближи и погледна.

— Снимка, която дадох онзи ден на госпожа Уилкинс. Искаше да разгледа някои фотографии от последната ми ваканция.

Аби знаеше, че ще последват още въпроси. Трябаше да се отърве от Тор незабавно. Нуждаеше се от време да помисли, да асимилира появата на шокиращата снимка. Бързо я напъха обратно в плика и го погледна.

Тор я изучаваше със студен поглед, с който бе свикнала в курса по икебана.

— Лека нощ, Тор. Благодаря ти за интересната вечер.

Той не откъсваше очи от нея и Аби почти изпадна в паника, че не може да отгатне следващия му ход. Искаше да го отпрати на всяка цена, но какво можеше да направи, ако Тор решеше да остане?

— Утре ще дойда да те взема около един на обяд.

— Да, в един е добре. Ще бъда готова — отвърна бързо тя.

Когато той се наведе към нея, тя нервно се отдръпна.

— Ами обещаната целувка за лека нощ?

Аби не посмя да спори. Това бе най-бързият начин да се отърве от него. Покорно вдигна лице за целувка и пръстите ѝ конвулсивно стиснаха раменете му. Дори да бе изненадан от готовността ѝ, Тор не го показа. Вместо това я притегли към себе си и усетил, че тя е завладяна от топлината и силата му, притисна устни към нейните.

За миг Аби се поколеба дали да се поддаде на копнежа си да се потопи в силната му мъжка прегръдка. Изкушението бе неочеквано силно и надхвърляше очакванията ѝ. Устните му обещаваха страсть и защита. Тя тихо изстена, когато осъзна желанието си, заплашващо да я погълне.

Той я подържа няколко безкрайно дълги секунди, след което неохотно я освободи. Осъзнал, че е готова да му се отдаде на мига, Тор отново я притегли в обятията си.

Но между тях все още имаше толкова неизяснени неща.

Би било наивно от моя страна, каза си мрачно Тор. Мога да почакам. Ако насиля нещата, рискувам да проваля всичко.

— Лека нощ, Аби. Ще се видим утре. За мен вечерта също бе „интересна“ — прикри той горчивата си усмивка и тихо излезе.

Ключалката изщрака зад гърба му.

Не можеше да забрави сините й очи. Качи се в БМВ-то и подкова към дома си. Аби имаше най-прекрасните и изразителни очи на света. Тази вечер теискряха от смях, топлина и вълнение. Само когато се разделяха в изражението й бе стаена уплаха, дори паника. Някакво необяснимо напрежение.

Лицето на Тор помрачня.

Каква беше тази история с фотографията? Бе видял Аби с някакъв мъж, чийто образ не бе добре фокусиран. Фонът бе паркинг пред голям мотел. Или курорт? Онзи курорт от брошурата върху кухненския й плот!

Каква игра играеше Аби? Дали някой не я заплашваше? Колко време й бе необходимо, за да му се довери? В състояние ли бе той да й помогне?

Въпроси, въпроси...

Остана буден до късно през нощта, без да може да им отговори.

ТРЕТА ГЛАВА

Телефонът иззвъня точно в девет часа на другата сутрин. Аби стреснато погледна часовника, скочи от леглото и отиде да отговори.

Девет часа! Никога не спеше толкова до късно. Но изминалата нощ бе неспокойна и когато сънят накрая я обори, сънува кошмари за зимата по крайбрежието и още по-тревожни видения за един чернокос мъж с кехлибарено кафяви очи. Този мъж бе потенциална заплаха за нея, макар да подозираше на какви чувства е способен.

— Синтия?!

Обаждането на братовчедка й от Сиатъл само засили растящото ѝ напрежение.

— О, съжалявам, Аби, събудих ли те? Ти винаги ставаш толкова рано — извини се безгрижно Синтия. — Сега, когато моята малка Лора е до мен, и аз открих прелестта на ранното ставане.

— Повечето млади майки се оплакват от нарушаване начина им на живот, след като дойдат бебетата — успя да си придаде безгрижност и Аби. Синтия бе последният човек, с когото искаше да говори тази сутрин. Като потисна недоволството си, Аби приседна на един стол и подпра лакти върху кухненския плот. — Как е Лора?

— Чудесно! Лакома е като малко котенце. Храня я, докато си бъбря с теб. Как върви бизнесът с витамините?

— Благодаря ти, че ми напомни — каза Аби и се пресегна за шишенцето си. — Още не съм си взела желязото за днес. — Тя отвинти капачката и налага две таблетки. После си наля чаша вода.

— О, да, твоите хапчета — въздъхна Синтия.

— Нуждая се от подсилване.

— Не се шегувай! Легнала си късно, така ли?

— Много ентузиазирано ми звучиш — рече Аби и се пресегна за друго шишенце. Нямаше да ѝ навреди, ако вземе още няколко витамина. Тази сутрин бе много нервна.

— Ентузиазирано и още как! А ти живееш от толкова време като монахия...

— Синтия, това не е вярно и ти го знаеш. — Аби реши да вземе два витамин В съгласно собствената си теория, че ако едно е добре, то две е още по-добре.

— Ами така си е. Не си имала сериозна връзка, откакто излизаше с онзи търговец на недвижими имоти преди две години.

— Срещам се с мъже, бъди спокойна. Не живея като отшелница.

— Аби протестираше по навик, макар да знаеше, че няма да убеди Синтия в противното. През последните години нейната братовчедка бе станала крайно загрижена за интимните ѝ връзки.

— Да се срещаш с мъже и да имаш истинска връзка, са две различни неща, Аби. Време е да помислиш сериозно за това.

— Благодаря ти за загрижеността. Имаш ли някого предвид?

— Точно затова ти се обаждам — съобщи Синтия тържествено.

— Ще те запозная с новия вицепрезидент на компанията, когото Уорд нае. Ще ти хареса. Около тридесет и пет годишен, разведен, хубав мъж...

— О, Синтия! Престани! — Аби прехапа устни и погледът ѝ попадна върху проклетата фотография.

— Мисля да организирам малко вечерно парти на осемнайсети. Какво ще кажеш? Ще го направим непринудено, Уорд просто ще доведе Джон. Няма да има проблеми, нали му е шеф. Аз ще пригответ съомга и...

— Синтия, моля те!

— Мъжът, който те задържа снощи до късно, беше ли по-интересен? — предизвика я Синтия. — Къде го срещна?

Аби бе забила поглед в размазания образ на снимката и почти не разбра въпроса. Накрая осъзна, че Синтия говори за Тор.

— В един курс по японско изкуство за подреждане на цветя.

— Курс за подреждане на цветя?! Милостиви боже! Аби, той сигурно е обратен или нещо подобно. Кой нормален мъж би посещавал такъв курс?

— Да, той наистина е необикновен — призна Аби. — И съм сигурна, че не е хомосексуалист.

— Хмм... — Синтия замълча. — Той още ли е при теб?

— Не, не е тук. Синтия, спри да се тревожиш за мен. Аз наистина съм добре.

— Аби, след като ти миналата зима толкова се тревожи за мен, сега е съвсем естествено аз да съм загрижена за теб.

— Хората винаги се отнасят с внимание към бъдещите майки.

— Особено към онези, чиито бракове внезапно са забоксували, а? За известно време теренът тук беше малко каменист, нали? — В гласа на Синтия прозвуча старата болка.

Аби несъзнателно смачка снимката и ядосано я запрати на пода.

— Синтия? Сега всичко е наред, нали?

— О, Аби, никога не съм била по-щастлива! Онези неприятности, преди да се роди бебето, бяха поради лошо стечеие на обстоятелствата. Уорд имаше делови проблеми и затова беше много напрегнат. А аз мислех единствено за бебето. После, когато Лора се роди, не успях да се проявя като истинска майка и съпруга. Слава Богу, осъзнах необходимостта да се стегна и овладях ситуацията, преди всичко да отиде по дяволите. Жivotът ни сега е направо идиличен. Може би дължа душевното си равновесие отчасти и на онези витаминни и тонизиращи препарати, които ти настоя да вземам...

— Мога ли да използвам името ти на благодарна клиентка за рекламна цел?

— Бизнесът преди всичко! Но аз говоря сериозно. Може би всички онези хапчета, с които ме натъпка, свършиха добра работа. Единственото нещо, което знам съм сигурност, е, че ако Уорд ме беше напуснал, щях да съм свършена. Той е най-хубавото нещо в живота ми. Страхувам се, че дори Лора е на втори план за мен след съпруга ми.

Абиолови убедеността в думите на своята братовчедка и неловко прегълътна. Уорд несъмнено бе най-важната личност в живота на Синтия, но тя щеше да бъде съкрушена, ако можеше в този миг да погледне смачканата фотография. Сълзи запариха очите й. Сълзи на гняв и дълбоко стаен страх.

— Аби? Още ли си там?

— Да, тук съм.

— О, за момент помислих, че са ни прекъснали. Трябва да затварям. Ще преоблека Лора, защото малкото дяволче току-що повърна.

— Радостите на майчинството, какво да се прави — измърмори Аби.

— Подигравай ми се, колкото щеш, но аз никога не съм била пощастлива. Имам всичко, Аби. Колко жени могат да се похвалят със същото?

— Малко.

— Ще се срещнеш ли отново с онзи мъж от снощи?

— Да, днес.

— Добре. Къде ще отидете? — поиска да узнае Синтия.

— В Розовите градини.

— Розовите градини?! Аби, все пак сигурна ли си, че той е подходящ за теб?

— Появярай ми, сигурна съм. Довиждане, Синтия. Благодаря ти, че се обади.

— Весело прекарване! И за всеки случай, гледай да си свободна на осемнайсети.

Да се весели бе последното нещо, което възнамеряваше да прави, помисли си Аби, докато затваряше телефона. Стана и се запъти към банята да си вземе душ. И тогава забеляза още един плик на пода, точно пред входната врата.

Още преди да го е взела, тя бе сигурна, че в него има нова снимка. С ужас отвори плика и с треперещи пръсти издърпа втора цветна фотография.

На тази снимка вече не можеше да се събърка самоличността на мъжа. Профилът му бе ясно очертан. Излизаше от хотелска стая, придружен от жена. Този път океанът в далечината даваше ясно да се разбере, че действието се развива по крайбрежието. Аби искаше да извика от ярост и безсилие — жената на снимката бе тя.

Някой я бе снимал с мъжа, с когото бе прекарала един зимен уикенд миналата година. И този някой бе стоял наблизо, като буквально бе дебнал кога ще се появят. Аби потръпна. Защо? Тя обърна снимката и внимателно я разгledа. Изминаха няколко секунди, преди да установи, че в плика има и лист хартия.

Писмо! Условията на изнудвача? Господи! Ставаше истерична. Издърпа листа от плика и бързо прочете:

Има и други снимки. Няколко. Такива, които биха съсипали брака на твоята братовчедка. Но можем да

преговаряме, нали?

Нямаше подpis. Стисна зъби и осъзна колко е безпомощна. Обзелият я гняв се бореше със страха. Пулсът ѝ се ускори. Изходът бе борба или бягство.

Мислите ѝ трескаво запрепускаха — не бе в състояние да разсъждава трезво. Тя отчаяно се опита да събере мислите си. Закрачи нервно из стаята. Не можеше да измисли как да се бори с анонимния изнудвач. Не знаеше кой е той или кога ще се появи. Аби се чувстваше като гумена патица примамка, очакваща куршума на ловеца.

Стъпките ѝ ставаха все по-неспокойни. На два пъти закачи с крак кутиите с витамини и едва не ги разпиля. Трябваше да предприеме нещо! Какво ли правеха другите в подобни ситуации? Опита се да очертае възможностите си, ала не успя. Паниката ѝ се засили.

Светът ѝ се сви до заложената в тези гнусни снимки заплаха и инстинктивното желание да защити Синтия. Нищо друго нямаше значение. Не биваше да седи тук и примирено да очаква съдбата. Бягството оставаше единственият възможен изход.

Тя решително се отправи към спалнята.

Изнудвачът можеше да отиде със снимките направо при Синтия, но тази възможност изглеждаше малко вероятна. Нямаше да спечели пари.

Може би щеше да се опита да се срещне със своята жертва. И ако Аби отсъстваше от града, щеше да получи малка отсрочка, за да разбере кой се опитва да я изнудва.

Решението да избяга я поуспокои. Ако успееше да го подмами на неутрална територия и да го идентифицира, можеше да отвърне на удара.

Аби не знаеше колко дълго ще се наложи да отсъства и внимателно опакова най-необходимото. Беше април — ранна пролет в тихоокеанския северозапад. Времето все още бе мразовито. Натрупа в най-големия куфар пуловери, панталони и бельо за една седмица.

Къде да отиде? А какво щеше да стане с витамините, които трябваше да раздаде през седмицата на своите агенти?

Загуби още време, докато уреди по телефона главната ѝ агентка да поеме разпределението.

Гейл Фарли се съгласи, макар и леко изненадана.

— Разбира се, ще дойда още сега и ще взема кутиите. Кога ще се върнеш, Аби?

— Не съм сигурна. Изникна неочекван проблем и може да отсъствам няколко... седмици. Ще кажа на домоуправителя да отключи апартамента, ако имаш нужда от още стока. Добре ли е така?

След това на тръни дочака Гейл да дойде и да вземе кутиите. Когато тя си тръгна, вече минаваше дванадесет часа.

Аби хвърли последен поглед на стаите и се сети, че не е взела собствените си витамини. Бързо събра шишенцата и ги напъха в чантата. Ако наистина имаше нужда от витамини и минерали, сега му бе времето! Бръкна вътре, извади няколко таблетки витамин С и ги пъхна в устата си. Липсващо й само да настине или да хване грип в такъв напрегнат момент.

Май бе взела повече от необходимото — едва дотъри големия куфар до входната врата. Посегна да си вземе палтото, когато звънецът иззвъня.

Срещата с Тор Латимър! Погледна ужасено часовника, който показваше един без десет.

— По дяволите! — Сега щеше да се наложи да измисля набързо някакво обяснение за отменяне на срещата. Защо не се сети да му телефонира по-рано? Сигурно нямаше да му е приятно да я завари на прага, готова за път.

— Ужасно съжалявам! Точно щях да ти се обадя — започна тя решително, когато отвори вратата. Беше облечена семпло както винаги — със светлокаява риза и тъмнокаяви панталони, наметнал кожено сако. Аби разбра, че навън ръми, защото върху тъмната му коса блестяха капки влага.

— За какво да ми се обадиш?

— Страхувам се, че трябва да замина — каза тя бързо, мъчейки се да измисли по-правдоподобно обяснение. — Случи се нещо непредвидено. Току-що ми се обадиха роднини. Ще трябва да ме извиниш, чувствам се малко притеснена. Цяла сутрин си събирах нещата и...

— Къде отиваш? — попита той тихо и пристъпи.

— На крайбрежието...

— В онзи курорт, където си била през миналата зима?

Аби пребледня. Тор не можеше да знае нищо за причините, предизвикали сегашното ѝ нещастие. Просто правеше предположение, защото бе видял проклетата брошура вчера.

— Всъщност, този път ще бъда малко по на север. Роднините ми живеят близо до Линкълн Сити.

— Колко дълго ще отсъстваш?

— Около седмица. — Тя се намръщи тревожно, когато той се разходи из кухнята. Съгледа смяканата снимка и я вдигна.

— Малко неочаквано, а? — Тор небрежно се отпусна на един стол.

— Обадиха ми се тази сутрин. Леля ми иска да подиша морски въздух известно време и се нуждае от някой, който да я придружи. За мен това е добра възможност да се откъсна за десетина дни и да се насладя на океана. — Аби нарочно погледна часовника си. — Наистина трябва да тръгвам. Става късно, обещах да бъда там за вечеря. Бедната старица много ще се притесни.

— Аз също се тревожа.

— За какво? — попита тя с равен глас.

— О, за разни неща.

— Тор...

— Например, тревожа се защо отменяш срещата ни, без да ме предупредиш, съмнявам се, че спешно ще посетиш старата си леля. Тревожа се, защото изглеждаш толкова напрегната и объркана, макар да става дума само за пътуване до крайбрежието. — Голямата му длан нервно стисна смяканата фотография. — И освен това — продължи той, — тревожа се заради истинската причина, поради която си решила внезапно да заминеш. Изглежда, крайбрежието е твоето убежище, в случай че...

— Да, харесвам крайбрежието — измърмори тя и усети да я обзема още по-голяма паника. Не можеше да заблуди Тор. Но не бе честно да ѝ натрапва присъствието си! Имаше си достатъчно собствени грижи.

— И аз го харесвам. Може би на леля ти ще ѝ бъде приятно да посрещне още един гост. Защо не ме вземеш със себе си, Аби?

— Да те взема със себе си?! Тор, това е невъзможно! Къщата на леля ми е малка, а и тя не обича изненадите. Освен това, не мога

просто... Просто така да те поканя да прекараш седмица с мен! За Бога, аз почти не те познавам.

— Ще отседна в някой близък мотел, ако смяташ, че леля ти няма да ме приеме.

— Тор, не ставай смешен!

— Не съм по-малко смешен от теб, когато се опитваш да ме убедиш, че внезапно те е поканила някаква далечна стара леля, на която не можеш да откажеш. Даже нямаше да ми се обадиш, нали? Когато дойдох, ти вече бе на вратата. Какво става, Аби? Винаги ли така търчиш, когато онзи тип ти се обади? Мислех, че имаш повече гордост.

— Когато се обажда кой? — изрече тя обезумяла.

Тор внимателно изглади смачканата фотография и погледна надолу към мъжа на снимката.

— Човекът, с когото имаш навика да се уединяваш по крайбрежието.

— Не съм длъжна и да ти давам обяснения. Върви си, Тор!

— Няма да си тръгна, без да науча истината — процеди той.

— Ами ако истината не ти хареса или не ѝ повярваш?

— Тогава вероятно изобщо няма да си тръгна. Ще остана с теб.

— Тор, не можеш да направиш това!

— Чакам обяснение.

— Нали вече ти обясних! Дори ти се извиних за провалената среща. На какво още смяташ, че имаш право? Тор, не ти дължа нищо!

— Обичаш ли го?

— Да обичам кого? — извика тя гневно.

— Мъжът на снимката.

— Не, не го обичам!

— Тогава защо бързаш толкова да отидеш при него?

— Няма да отида при Уорд! — Аби стисна очи — твърде късно.

Бе се издала.

— Уорд?

— Няма значение. Просто си върви, Тор. Моля те! Трябва да се махам оттук.

— Бих искал да науча и фамилното му име — отбеляза спокойно Тор, докато разглеждаше фотографията.

— Добре, можеш да чакаш, докато кипящият котел в ада замръзне!

— Не знаеш ли — отрони Тор тихо, — външните кръгове на ада са скованы в ледове? Адът е едно много студено място, Аби. Студено и безкрайно самотно...

— Вярвай, в каквото щеш! Не ме интересува.

— Престраши се, кажи ми истината. Мисля, че ще ти повярвам.

— Не искам да говоря за това, Тор. Моля те, върви си!

Той се надигна с ловкостта на диво животно и това я накара да потръпне. Прекоси стаята и преди тя да може да реагира, силните му ръце я обгърнаха. По лицето ѝ се четеше безпомощност и яд.

— Мъжът на фотографията е твой любовник, нали?

— Казах ти, не ми е любовник.

— Но кой е той?

— Не мога да ти кажа.

— Аби, налага се да ми кажеш.

— А ако не го направя? — Куражът ѝ се топеше. Тя почувства как пръстите му се впиха в плътта ѝ и дъхът ѝ секна.

— Ще го направиш! — Това не бе заплаха. Тя наистина трябваше да каже на някой за опасността.

— Съпругът на братовчедка ми — прошепна тя. — Уорд Тайсън. Президентът на „Технологиите Линдън“ — компютърната компания на чичо ми.

— И ти не възнамеряваш да прекараш седмицата с него?

— Не!

— Но си била с него през онзи уикенд миналата зима?

— Това не те засяга!

Той не каза нищо, но големите му длани се плъзнаха по раменете ѝ и се сключиха около шията. Неконтролирам страх я задуши и тя понечи да изпищи.

Ала Тор заглуши вика ѝ с целувка. Вцепенена, Аби очакваше всеки миг пръстите му да се стегнат около гърлото ѝ. Стоеше с широко отворени очи и напрегнато тяло, готова да се бори.

Но силните му пръсти около гърлото ѝ не се сключиха в предсмъртна хватка. Дори целувката му не бе агресивна. Един безкраен миг тя се колеба дали да се противи, но почувства леко да масажира тила ѝ, разбра, че няма да я нарани.

— Аби, защо толкова се страхуваш от мен?

Тя си спомни как той подреждаше цветята и се отпусна на гърдите му, поемайки си въздух. Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ, успокояващи и уверени. Аби почувства, че мъжката му сила ѝ предоставя единствената утеша в този миг. Главата ѝ се замая.

— Тор, това не те засяга. Моля те, повярвай ми, трябва да замина.

— Тогава ще дойда с теб — прошепна той, заровил лице в косите ѝ. — Ще стоя тук, докато не ми разкажеш цялата история. Не разбираш ли, от пръв поглед личи, че има нещо нередно около теб? Непрекъснато си нервна от онази последна вечер в курса по икебана. А когато пристигна злополучната фотография, забелязах колко много се разтревожи. Аби, какво се е случило тази сутрин? Та ти бе готова да заминеш, забравила за нашата среща!

— Не мога да ти обясня. Самата аз не съм сигурна какво точно става. Не искам да се забъркваш, Тор — прошепна тя.

— Вече съм се забъркал. Скъпа, ще те държа при себе си ден и нощ, докато разбера кой те заплашва.

— Не бива да го правиш!

— Наистина ли вярваш, че можеш да ме спреш? Аби, ние сме почти приятели, дори нещо повече — влюбени. Мой дълг е да те защитя.

Тя поклати глава обезоръжено. Усещаше, че не е в състояние да откаже каквото и да било на този мъж.

— Не можеш да говориш така. Не знаеш какво ни носи бъдещето...

— Знам. Знам го още от вечерта, когато те закарах до вкъщи след заниманието по икебана.

— Тор, не можеш да ми налагаш решенията си! — Протестът беше слаб, но решителен. — Не искам да ми се натрапва връзка, която не съм сигурна, че желая.

— Тогава просто ще седим тук в твоята всекидневна и ще говорим за това, докато пожелаеш.

Тя можа да долови искрицата веселие в гласа му и рязко вдигна глава. Раздразнение замени напрежението ѝ. Но преди да може да заговори, се озова притисната между бедрата му на канапето. Златистите му кафяви очи блестяха игриво и някак непреклонно.

— Сериозно ли си решил да...

— Аз винаги съм сериозен, не си ли се убедила в това? Никога не се забърквам в нещо, ако не желая. Но след като веднъж съм взел решение... — Намеренията му бяха пределно ясни.

— Винаги се изумявах от начина, по който подреждаше цветя...

— Просто си спомни, че никога не смачках, нито счупих някое цвете. — Той си играеше с кичур от медно русата й коса. — Аби, спиш ли с онзи мъж от снимката?

— Не.

— Любовници ли бяхте?

— Има ли значение?

— Не, ако всичко между вас е свършено. Но ако не е, аз съм готов да ти помогна да...

— Не съм в интимни отношения с Уорд Тайсън, нито някога съм била. Той е съпруг на моята братовчедка Синтия. Тя и аз израснахме заедно. Като сестри сме. Не бих я наранила за нищо на света!

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е онзи уикенд. Той може да бъде изтълкуван погрешно. А това ще я нарани жестоко, ако научи. Изглежда още някой знае за това.

— И?

Тя безмълвно се освободи, изправи се и пресече стаята до ъгъла, където бе оставила чантата си. Отвори я и извади втората снимка, заедно с писмото. Мълчаливо се върна обратно при него и му ги подаде.

Тор ги разгледа и внимателно ги оставил върху масичката.

— Изнудват те значи — тихо каза той.

— Така изглежда.

— Колко искат?

— Още не знам.

— Някаква идея кой може да бъде?

Тя поклати глава и стисна отчаяно очи.

— Къде отиваше, когато аз дойдох?

— Някъде. Където и да е. Просто исках да се махна от града. Втората снимка и писмото пристигнаха рано тази сутрин. Трябва ми време, за да накарам изнудвана да се появи и да се опитам да се справя с него.

— Сигурна ли си, че е мъж?

— Не, даже в това не съм сигурна. Но помислих, че той ще се опита да ме намери, а дотогава и аз мога да го разкрия.

— Мислила ли си да се обърнеш към полицията?

— Не! Ще се опитам да се справя сама. Не искам Синтия да узнае. Тя ще бъде съсипана, ако види тези снимки и някой ѝ каже, че съм била близка със съпруга ѝ. О, Тор, не мога да ѝ причиня това! Ще направя всичко възможно, за да го предотвратя.

— Включително ще платиш на онзи изнудвач?

— Трябва да има начин да бъде обезвреден.

— Или обезвредена — дададе Тор.

— Да, може и да си прав — съгласи се примирено Аби.

В стаята настъпи тишина. Тор размишляваше над думите ѝ.

— Много добре — каза накрая.

— Много добре какво?

— Ако искаш да разбереш кой те преследва, ще те оставя да го направиш...

— Тогава довиждане, Тор. Достатъчно дълго ме задържа.

— Задържал съм те? Но аз още не съм ти казал какво всъщност имам намерение да направя. Следващата ми стъпка е да те отвлека. Тъй като си готова с багажа си, няма смисъл да губим повече време. Да вървим.

— Къде?! Тор, за какво говориш?! — ядоса се тя, разкъсвана между облекчението и протеста.

— Искаш да изчезнеш за малко и да се опиташ да разбереш кой те преследва, нали? Добре, аз ти предлагам сигурно убежище. Ще бъда с теб и ще ти помогна, за да не ни изненадат.

Той взе снимката и писмото и решително се изправи. Но Аби не помръдна. Тор се намръщи.

— Побързай, скъпа! Предстои ни дълъг път.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Аби седеше напрегната и затворена в себе си, докато Тор караше на изток по междущатската магистрала, успоредно на река Колумбия. В продължение на няколко километра реката служеше за граница между щатите Вашингтон и Оregon, прорязвайки величествен пролом в живописно дефиле. Гористи планини се издигаха към небето от дясната страна на пътя, а отляво реката бавно влечеше води към океана. Редяха се чудесни гледки и друг път Аби щеше да им се наслаждава в захлас, но днес по обясними причини се чувстваше потисната.

— Бих ти казал да спреш да се тревожиш, ако мислех, че съветът ми би ти помогнал — рече Тор.

— Прав си. Страхувам се и се чувствам ужасно безпомощна. Ами ако планът ми не проработи?

— О, мисля, че изнудвачът ще те последва. Оставихме достатъчно следи...

Аби хапеше долната си устна — Тор бе казал на съседката ѝ, че заминават. Бдителният поглед на госпожа Хамънд се бе спрял за миг върху нея, после върху тъмнокосия мъж с куфар.

— Прекрасна идея! — бе възкликала тя. — Аз съм почти на осемдесет години и ще ви кажа направо, че ако можех да преживея отново първите трийсет, щях да си създам няколко прекрасни спомена. Приятно прекарване, скъпа Аби! Той изглежда способен да се грижи за теб. — Дребната госпожа бе погледнала със сияещи очи Тор и бе додала: — Не я оставяй да те уплаши, млади човече! Тя е много помека, отколкото изглежда.

— Ще запомня това — бе измърморил Тор любезно.

— А и денят е прекрасен за шофиране — бе добавила усмихната госпожа Хамънд.

— Мислим да отидем на вилата ми над река Колумбия.

— В дефилето? Прекрасна природа! Къде точно?

Тор отчетливо бе произнесъл името на малкото населено място и се бе усмихна нежно на Аби.

— Готова ли си да тръгваме?

— Да. — Аби импулсивно се бе обърнала към старата дама с думите: — Госпожо Хамънд, чудех се, дали вие...

— Не се тревожи за растенията си, скъпа. Ние двете с Бони Уилкинс ще се погрижим за тях. Тръгвай!

И Аби ѝ бе позволила да я изпрати навън до паркираното пред входа БМВ. След това се бяха отбрали за малко в жилището на Тор — намиращо се в нова модерна сграда, която тя изобщо не успя да разгледа. Той бе съbral набързо нещата си и бяха потеглили.

— Аби, истинският проблем не е дали изнудвачът ще те последва, а как да се справим с него, когато се появи.

— Знам — отговори тя с въздишка.

— Какво възнамеряваш тогава?

— Нищо не ми идва наум. Дори не мога да си представя какво иска от мен този тип. Искам да кажа, че не съм в състояние да му дам голяма сума.

— Ако той или тя е само дребен изнудвач, тогава иисканията му ще бъдат малки — заяви Тор и сви рамене.

— Не изглеждаш особено загрижен...

— За размера на сумата ли? Няма да се наложи да плащаш, така че това няма значение.

— Може да се наложи да му платя.

— В никакъв случай!

— Просто разсъждавам логично. Ако му дам част от исканата сума, ще ми даде отсрочка...

— Каквото и да се случи, няма да плащаш!

— Ако решава, че най-добрият начин да се справя със ситуацията е да платя, ще го направя. Щастието на Синтия е в опасност и аз съм длъжна да я защитя. Не ме интересуват твоите намерения относно изнудвача.

— Скъпа, не бива да му плащаш — обясни ѝ тихо Тор. — Щом веднъж се захване с теб, няма да те остави на мира.

— Ще видим — рече непокорно Аби. Не ѝ харесваше, че той поема контрола върху ситуацията. — Имел ли си опит с изнудвачи досега?

— Срещал съм толкова подлеци. Същото е.

— Какви по-точно?

— Дълго е за разказване.

— Добре, аз пък имам опит с деспотични мъже — отвърна Аби и съм научила някои неща.

— Съмнявам се. Не пролича особено, поне в отношението ти към мен. Нямаше да отстъпиш нито на милиметър. А ти вече прие присъствието ми. Така че вече сме обвързани — усмихна се той.

— Никак не е смешно, Тор!

— Съжалявам. Ти не си първата, която се оплаква от лошото ми чувство за хумор. Ние, сериозните хора, не сме свикнали да се шегуваме. Някой ден ще поискам да узная всичко за него.

Аби се напрегна — нямаше смисъл да се заблуждава, бе разбрала намека му.

— Миналото не е нещо, за което съм склонна да разговарям. Поне не често.

— Достатъчно е веднъж да ми разкажеш всичко.

— Ще ти кажа единствено, че доста си изплатих.

— Бъди по-точна.

— Ами болезненото чувство за собственост не е нито романтично, нито вълнуващо. Ревността е болест, а не доказателство за любов.

— Продължавай — окуражи я той меко.

— Опитвам се да не мисля за миналото, зарекла съм се да не говоря с никой за това.

— Той опитвал ли се е някога да те потърси, откакто сте скъсали?

— Не, слава Богу!

— Къде живее?

— В Сиатъл. Тор, казах, че не искам да говоря за това. Мисля, че трябва да се съсредоточим върху настоящия проблем.

— Изнудвачът? Не можем да направим много, докато не реши да те последва. В планинска местност като тази, към която сме се запътили, ще бъде трудно за непознат да се подвизава инкогнито. За да стигне до теб, ще бъде принуден да задава въпроси, да предприема ходове... Рано или късно ще излезе от сянката.

— Говориш така, сякаш сме готови да отвърнем на удара с удар.

— Ще измислим нещо, бъди сигурна.

Тор Латимър наистина излъчваща сила, която успокояваше. Аби не знаеше защо му вярва, но не можеше да не го признае. Тя си напомни за стотен път, че не бива да се поддава на чувства. А в очите на Тор искреще желание.

— За какво мислиш?

— Че ставам параноичка.

— Имаш основание. При хора, които са изнудвани, често се случва.

— Аз не се тревожа изобщо...

— Имаш предвид отношението ти към мен?

— В известна степен.

— Ами имаш право.

— Защо говориш така! — избухна тя. — Не виждаш ли, че и без това съм достатъчно изнервена? Спести ми зловещите си подмятания и престани да ме дразниш.

— Не те дразня...

— Ако продължаваш в същия тон, не знам докога бих издържала. Господи, защо се съгласих да те последвам! Трябваше да постъпя според първоначалния си план.

— А щеше ли да се оправиш сама?

— За предпочитане е да бях останала сама, отколкото всяка минута да се притеснявам дали няма да скочиш върху мен.

— Това ли всъщност те тревожи? Или се страхуваш от себе си, че няма да избягаш, ако решаш да скочаш върху теб?

— Намираш цялата работа за много забавна, нали?

— Не, не забавна, интригуваща, може би. Малко рискована, но не и забавна...

— Рискована! За теб или за мен?

— И за двама ни.

— Никога не съм те молила да поемаш каквите и да било рискове заради мен — напомни му тя.

— Нямах предвид рисковете, свързани с изнудвача. Мислех за рисковете, които поемаме един към друг.

— Какви рискове поемаш ти, по дяволите!

— Рискът, че няма да мога да те оставя да си отидеш, след като станеш моя — призна той. — Рискът, че ще бъда въвлечен в твоя малко

странен начин на живот. Не съм свикнал да общувам с жени като теб, Аби Линдън. Чувствам се като някое от цветята в композициите ти.

— Що за аналогия! Как си представяш, че се чувстват цветята в моите композиции?

— Малко несигурни, дезориентирани, но изкушени...

— Ти ми се подиграваш!

— Не, опитвам се да те успокоя.

— Наистина ли, Тор? Не мисля, че го правиш много добре.

— Наистина ли се страхуваш от мен, Аби?

— Ще ти съобщя, когато съм наясно — троснато отвърна тя.

Той се усмихна, но не каза нищо.

Вилата се намираше на един връх и гледаше надолу към реката. Бе разположена в красива местност. Аби не бе изненадана. Тя последва Тор към постройката от кедрови трупи. Не бе точно вила, по-скоро планинска хижа.

— Изглежда ти харесва да живееш на високо и да имаш панорамен изглед — рече тя, колебаейки се дали да влезе вътре. Всяка стъпка, всяко движение, я приближаваха до Тор. Изпита усещането, че нещата се развиват прекалено бързо и последствията мотат да бъдат непоправими.

Тор спря на половината път от входната врата, остави куфарите и я погледна. Тя мигновено зае отбранителна поза, леко разтворила крака с ръце на хълбоците. Така както го гледаше решително, му напомняше ярко, смело и хищно цвете. Но мракът пече падаше и цветята скоро щяха да свият чашки.

— Да, когато застана тук горе и погледна към света в краката си, овладява ме чувство за сигурност. Предполагам, затова съм се погрижил жилището ми в Портланд и хижата тук да бъдат построени на високо. Заповядай, влизай. Става студено. Ще запаля огън и можем да хапнем нещо.

Аби го изгледа продължително. Този мъж без съмнение очакваше да откликне на желанието му. Вече бе поел ролята на неин защитник. Тази вечер тя щеше да яде от храната му, да седи до огъня, да спи под покрива му...

— Твърде късно е, Аби. Хайде, влизай, скъпа. Тук ще бъдеш в безопасност. — Думите на Тор прозвучаха, меко и успокоително.

Аби се поколеба още малко, но тръсна глава и пристъпи. Не, не бе я омагьосал. Просто щеше да ѝ помогне да преодолее страховете и тревогите си. Тя се усмихна и се извърна.

— Ще отида до колата да взема плика с продуктите.

Когато надзърна в хартиения плик, тя възклика:

— Кога си купил цветя?! — Малък букет от дребни жълти рози подаваха главици от целофан. Бяха се сгущили до бутилка вино и кутия мляко. — Не те забелязах кога си ги взел.

— Имаше букети до касата — обясни Тор и пъхна ключа. — Помислих, че могат да добавят малко очарование към вечерята.

— О! — засмя се тя.

— Не е хубаво да се подиграваш на хората, които искат да направят живота ти по-приятен — намръщи се Тор и ѝ кимна да го последва във всекидневната.

Аби се огледа с интерес. Вътрешността на кедровата постройка неслучайно наподобяваше селска къща с тежките си удобни мебели и килими в ярки шарки. Ред личеше навсякъде. Нямаше студена пепел в камината, нито стари списания по масичката за кафе, нито неизмити чаши върху кръглата дървена маса за хранене.

Къщата бе проектирана така, че да предоставя най-добър изглед — вместо прозорци имаше цели стъклени стени във всекидневната и трапезарията. С безпогрешния инстинкт на домакиня, Аби се запъти към кухнята с продуктите.

— О, прекрасно! Плот. Винаги съм искала да имам такъв в кухнята си. — Тя остави кесията върху дървения плот в центъра на функционално обзаведеното помещение.

— Така ли го наричаш? Аз мислех, че е маса за хранене на крак. Винаги ми се струваше малко неподходяща на височина. Мислех да купя високи столове, но после реших, че няма да я използвам.

— Това е кухненски плот, а не маса за хранене. Защо поръчваш нещо, чието предназначение не знаеш?

— Не съм я поръчвал аз. Просто оставил на дизайнера да обзаведе цялата къща. Негова е идеята. — Тор леко махна с ръка към иначе сполучливо мебелираната къща. — Не идвам често тук.

Аби не знаеше как да реагира. Дали не бе посещавал често къщата, защото е бил прекалено зает с работа, или е прекарвал уикендите си другаде?

Тя замълча и се зае да извади продуктите.

— Кой ще сложи розите във ваза? — закачливо попита тя.

— Ти. Аз ще отнеса куфарите в спалнята.

— Спалнята? Само една?

— Спалните, ако предпочиташ.

— Предпочитам.

— Страхувах се, че ще стане точно така. — Той вдигна куфарите и тръгна към стълбата. — Връщам се след минута.

Аби го гледаше как се изкачва нагоре и неволно се възхити на лекотата, с която носеше двата тежки куфара. Силен мъж — и то силен в много отношения. С него се чувствуше спокойина, можеше дори да се шегува. След пристигането на втората снимка сутринта, не бе си представяла, че ще прекара една толкова приятна вечер.

Тя отвори вратите на шкафа и бързо намери стъклен съд за жълтите рози. Сложи цветята така както си бяха и отстъпи назад, за да ги погледне, когато Тор се появи.

— Госпожа Ямamoto щеше да е шокирана — забеляза той.

— За щастие, тази вечер няма да ме оценяват. Или ти смяташ да ми поставиш оценка?

— Господи, не! За да го направя, би трявало да съм наясно с природата ти, с намеренията ти...

— Да не би да искаш да кажеш, че си затруднен в преценката си за мен?

— В известен смисъл. Но ще се опитам да те разгадая, Аби. Възнамерявам да отделя доста време за това.

Аби се зае да направи салатата.

— Изнервяш ме, когато се правиш на толкова сериозен, Тор.

— Това е последното, което искам. Но мисля, че трябва да ме приемаш на сериозно, скъпа. — Той се приближи зад нея, но не посмя да я докосне. — Сега си под моя закрила и искам да ми вярваш. Можеш да разчиташ на мен за всичко. — Вдигна ръка да докосне медно русата ѝ коса и прошепна: — Искам да бъдеш моя...

— Тор...

— Няма да те нападна, Аби. Нима ме вземаш за насилиник?

— Не изглеждаш такъв, но... Тор, трябва да обсъдим какво точно ще предприемем, когато изнудвачът се появи. Колкото повече мисля за това, толкова по-нервна ставам.

— Тогава недей да мислиш. Не и тази вечер. Ще говорим утре сутрин. — Той стоеше насреща кухнята и я наблюдаваше как приготвя вечерята. — Просто помни, че каквото и да се случи, няма да си сама. Може да се наложи да повикаме и полицията. Веднага щом разберем кой е той, какво иска и има някакви улики за действията му, ще се обърнем към властите.

— Не! — Аби се извърна с разширени от ужас очи.

— Изнудвачът разчита на това, скъпа.

— Тор, ти обеща да ми помогнеш.

— Ще го направя.

— Не бива да отиваш в полицията. Щом не мога да ти имам доверие, ще си отида.

— Успокой се, Аби. Няма да предприема нищо, без да го обсъдя с теб предварително. Имаш думата ми.

В гласа му прозвуча лека обида, което ѝ даде да разбере, че държи на честта си.

— Може би е по-добре аз да довърша салатата, докато ти сложиш пържолите — предложи Тор и взе ножа от ръката ѝ. После се усмихна: — Отивам да сипя по чаша вино, преди да продължим с приготовленията за вечерята. Ще ни отпусне.

Той се оказа прав за виното, казваше си Аби няколко часа покъсно, докато лежеше в леглото в очакване на съня. Двете чаши вино притъпиха тревогите ѝ, позволиха ѝ да се отпусне и дори да се наслади на хубавата вечер. Или може би я бе успокоил увереният начин, по който Тор вършеше всичко — от неангажиращия разговор до запалването на огъня. Последва съвета му и отложи до сутринга всякакви по-сериозни умувания за положението, в което се намираше.

Но сега, както лежеше сама в тъмнината, страховете ѝ се появиха отново. Наистина, тук в къщата на Тор Латимър се чувстваше сигурна, но колко дълго щеше да продължи това? И какво право имаше да го обременява със своите проблеми?

Разбира се, не го бе замесила тя, напомни си Аби. Той просто пое нещата по своя инициатива. Дали нещо можеше да го спре, след като веднъж бе решил да действа? Едва ли.

Мислите ѝ трескаво препускаха. Кой бе направил онези ужасни снимки? И какво щеше да поиска в замяна? Може би, както Тор предположи, ще поиска пари. Перспективата да плаща на изнудвач през следващите няколко години, беше достатъчна, за да я накара да отхвърли завивките и да изскочи ядосана от леглото.

Приближи се до прозореца и се загледа навън. Имаше бледа луна. Потръпна. Добре че бе се сетила да си вземе топла нощница. През нощта в къщата ставаше адски студено. Май преувеличаваше. Страх сковаваше тялото ѝ. Как ли са се чувствали други жертви на изнудване, може би по същия начин. Ядосани, безпомощни, притиснати до стената. В един миг тя си каза, че когато Тор е наблизо, няма реална опасност за нея и се опита да прогони мъчителните мисли. Но напразно. Те не ѝ даваха покой. Поток от тревожни въпроси я накара да закрачи из стаята. Отчаяно се опита да отклони вниманието си към заобикалящите я предмети. Спалнята бе обзаведена универсално като стая за гости, подходяща както за мъж, така и за жена. Аби се питаше каква ли е била съпругата на Тор. Обичал ли я е? Бе споменал, че никога не е идвала в хижата. Изпита странно чувство на облекчение. Може би бе загинала, преди Тор да се премести в Портланд. Дали той имаше други роднини или приятели? Вероятно, макар да ѝ се струваше затворен и самотен мъж. Не можеше да си го представи заобиколен от шумни роднини и приятели. Но с жена — да. Дори прекалено ясно!

Какво ли правеше сега? Сигурно спеше дълбоко в голямата спалня в дъното на коридора. Когато я развеждаше из къщата, бе ѝ хвърлила само бегъл поглед, но бе успяла да забележи, че дизайнърът е познавал навиците на клиента си. Огромно легло изпълваше иначе семпъл мебелираната стая. Цветовата гама бе в кафяво-черни нюанси, контрастиращи с опростените линии на мебелите от светло дърво и тапетите в червено и златно.

Аби твърде ярко си представи как Тор нежно притиска жена върху огромното легло...

Започващо да става смешна. Бе забравила да вземе таблетките си триптофан. От време на време се нуждаеше от приспивателно. Какво друго можеше да ѝ свърши работа? Може би чаша мляко? По дяволите, можеше да я чуе, ако излезе от стаята и отиде до хладилника в кухнята. Помисли си, че в малкия лакиран дъбов шкаф във всекидневната

сигурно има бутилка бренди. Една-две гълтки можеха да заместят хапчето.

Плътната нощница може да мине за халат, нямаше от какво да се притеснява. Тя внимателно отвори вратата. Ослуша се, преди да излезе в коридора. В къщата владееше тишина. Запристигва предпазливо към стълбата. От стаята на Тор не се чуваше и звук, но вратата бе леко откряхната. Протегна ръка и тихо я затвори, за да не го събуди, докато тършува долу.

Мисълта да нападне алкохолните запаси на домакина си я смущи, но трябаше да се приспи по някакъв начин. Заслиза на пръсти по стълбата и след секунди бе във всекидневната. Коленичи и потърси бутилка и чаша. Пипаше слепешком. Каква форма имаше бутилката? В кой ъгъл я е поставил Тор? Той бе такъв педант. Имаше няколко бутилки. За нещастие, не можеше да види етикетите в тъмнината.

— Мисля, че това, което търсиш, е при мен.

Прозвуча глас и Аби скочи стреснато. Бързо се извърна. Гласът му бе прозвучал от мрака зад гърба й.

— О, Тор! — взря се тя в сянката до прозореца. Бледата лунна светлина го освети за малко. Бе облечен, значи не бе лягал. Все още бе с дрехите от вечерта.

— Не те видях — прошепна тя и се смущи.

— Знам. Но аз те видях. Гледах те как се пълзгаш надолу по стълбата като призрак с воал от златисти коси. Помислих, че ме търсиш, но когато коленичи пред шкафа, разбрах, че не е така. — Той вдигна някаква бутилка. — Ела тук, ще ти дам това, което търсиш.

С внезапно раздразнение, Абиолови в поканата му друг подтекст. Да живееш близо до Тор, не бе лесно. Бавно пристъпи, несигурна в себе си и в мъжа, изникнал от мрака.

Без да каже дума, Тор взе чашата от ръката й и я напълни с бренди. После остави бутилката и вдигна нещо от масичката. Разтвори длан и Аби съзря върху нея една от малките деликатни жълти рози.

— Просто си седях тук и мислех за теб — измърмори Тор. — Протегна розата и зачака тя да я вземе.

Аби погледна бледия цвят, сгущен в голямата му длан и се опита да разчете израза в кехлибарените му очи. В тях блестеше копнеж.

— Аз никога не се нахвърлям, нали помниш?

Тор търпеливо я чакаше да вземе розата.

Аби осъзна, че изпитва същия силен копнеж. Безмълвно протегна ръка и докосна розата върху дланта му.

Пръстите на Тор се сключиха около нейните. Бавно и властно той я привлече към себе си.

Не, Тор Латимър не се нахвърляше върху нея, помисли си зашеметена Аби, тя бе тази, която не можеше да му устои.

Очите му я зовяха безмълвно, устните му я мамеха нежно и тя затръпна в очакване.

В прегръдките му тази нощ щеше да намери утеша и страсть.

ПЕТА ГЛАВА

Тя потъна в прегръдките му, без да се противи. Тор почвства как тялото му се стяга и втвърдява при допира. Беше така мека, топла и тръпнеща под скромната нощница на цветя. От около час, той седеше долу в тъмнината и мислеше за нея. Опитваше се да разгадае мистерията, която я обгръща, и силата на собственото си желание.

Тя се движеше почти безшумно горе в коридора, но той инстинктивно усети как спря пред неговата врата. Кръвта му тежко забълска във вените. Дъхът му секна — тя отиваше при него!

Обаче Аби продължи, след като тихо бе затворила вратата и Тор се застави да се успокои. Къде ли отиваше? Розата, с която си играеше, сякаш изгаряше пръстите му, докато очакваше приближаващите ѝ стъпки. Когато тя слезе по стълбата и се запъти към шкафа с напитките, Тор едва се сдържа да не се разсмее. Намираше се на няколко крачки от него и очевидно търсеше същото нещо, от което и той бе почувствунал нужда преди час.

Близостта ѝ премахна сънотворния ефект на брендито и ето, сега бе в прегръдките му. Опиянен, той не можеше да чака повече. Приズова цялата си воля, за да не я изплаши с невъздържаността си, въпреки че тя му принадлежеше и самата го съзнаваше.

— Тор? — Гласът ѝ бе приглушен. Той усети как трепери до него и мисълта, че го желае, му подейства като най-силния афродизиак. — Тор, аз не слязох за това. Исках малко бренди, за да заспя.

— Имаш толкова грациозно тяло... Като стебло на цвете.

— Тор, нещата могат да се усложнят много, ако ние... го направим. — Лицето ѝ бе заровено в рамото му и тойолови несигурността в гласа ѝ. Тази вечер тя имаше нужда от него, желаеше го, но може би се плашеше от мисълта да му се отаде.

— Нещата ще се оправят, когато станем любовници, Аби. Довери ми се, скъпа. Нека тази нощ ти дам това, от което имаш нужда. Ще се грижа за теб, ще те защитавам. Просто ми се довери и забрави за всичко останало. Прегърни ме силно!

Тя инстинктивно го послуша, неспособна да се възпротивява на собственото си желание. Изуми се колко силно го желае. Страстта, на която бе способна, я объркваше.

— Тор, изглежда не мога да мисля. Имам нужда от малко време — прошепна тя, свела очи.

— Времето няма да промени нещата. Знаеш го. Тази нощ, утре, или следващата седмица — ще бъде все същото. Знаем го още от първата вечер, когато не се осмелихме да престъпим бариерата.

— Тор, но на сутринта...

— Ще говорим тогава — успокои я той, докато пръстите му милваха бедрата ѝ.

— Добре...

— Сега мога да мисля единствено как се чувстваш в ръцете ми. Желая те, любима! Не можеш ли да почувствуваш какво ми причиняваш, като се бавиш?

Тя го погледна с питащи очи и Тор потърси устните ѝ.

Целувката му бе завладяващо нежна. Аби почувства как езикът му се плъзва дълбоко и издаде тих стон. Викът на самка, приемаща ухажването на избраника си.

Тор реагира по същия начин и придвижи ръката ѝ надолу по гърдите си, по плоския корем и агресивната форма на своята мъжественост. Дъхът на Аби секна от силата на възбудата му. Дали бе способна да го задоволи?

— Аби, скъпа, бъди с мен тази нощ...

— О, Тор, моля те! — Затворила очи от удоволствие, тя се притисна към очакващото му взаимност тяло.

— Просто се отпусни, аз ще се погрижа за всичко.

Топлият му дъх обляхна ресниците ѝ. Търсещите му пръсти намериха копчетата на дрехата ѝ и той уверено разкопча първото.

Аби въздъхна примирено — нещата се изплъзваха от контрол.

— Скъпа, не се опитвай да ме спреш...

Ръцете ѝ бяха безсилни да му попречат и Тор разкопча следващото копче.

Тя осъзна, че подобни мигове са нещо изключително. Желаеше го. Нямаше смисъл да се колебае. Почувства, как той намери последното копче, свали дрехата от раменете ѝ и я оставил да се свлече бавно на пода.

Погледна я как стои гола в мрака и пръстите му потърсиха върховете на гърдите ѝ.

— Аби, ти така ме омайваш... Целият пламтя.

Устните му се впиха в нейните с жар и Аби потръпна. Усети втвърдените си зърна. Тихото му изръмжаване ѝ показа, че добре съзнава реакцията на тялото ѝ. Аби прокара пръсти по врата му под ризата и погали мускулестите гърди.

Дланите му, които досега притискаха гърдите ѝ, неочеквано се плъзнаха към корема.

— Аби, скъпа, ти си прекрасна!

Тор застина за миг, но смело продължи надолу. Аби тихо извика и цялата се напрегна.

— О, любима! Нека почувствам топлината ти. Толкова силно те желая! Искам да знам, че и ти ме желаеш.

Думите загълхнаха и езикът му отново докосна нейния. Аби почувства краката ѝ да омекват и когато той пъхна крак между голите ѝ бедра, тя се остави да бъде покорена.

Тор продължи ласките си с вълнуваща интимност.

— О, сладка моя Аби! Погубваш ме тази нощ, любима...

След миг, тя усети как светът замайващо се завърта около нея, но той я вдигна на ръце и тръгна към стълбата.

— Ако можеше да се видиш — подразни я той дрезгаво, — лежиши гола в ръцете ми с разпилияна коса. Караж ме да се чувствам като варварин похитител.

— Може би си такъв. — Аби усети как той изкачва стълбата с лекота, теглото ѝ очевидно не го затрудняваше. Когато се озова горе, Тор зави по коридора към собствената си спалня без никакво колебание.

След миг, тя се намери на широкото легло. Остана да лежи неподвижно, като наблюдаваше как той се съблича в тъмнината. Тор трескаво сваляше дрехите си и ги хвърляше на пода. Опиваше се от гледката на великолепното му възбудено тяло и макар да ги обгръщащ тъмнина, присъствието му не я плашеше. Протегна ръце да го приеме и той се отпусна до нея.

— Тор, никога преди не съм се чувствала така.

— Нито пък аз — отвърна той и я целуна. Любеше я с ярост, с едва сдържано желание, със страх да не свърши внезапно и бързо. Аби

разцъфтя под милващите му пръсти и се разтвори за него, както цвят към слънцето. Горещата му плът я накара да се почувства трептяща от жизненост. Неговата реакция към колебливото ѝ в началото, а после нетърпеливо изследване на тялото му, я възбуди още повече. Пръстите ѝ пробягаха по мускулите на гърба му и Тор изстена.

— О, Тор, докосвай ме!

— Тук ли? — погали я нежно той. — Или тук?

— Ти изглежда знаеш точно къде. О, скъпи, ти си магьосник!

Пулсиращата възбуда заплашваше да я помете като ураган. Бе нетърпелива той да я изпълни. Тихите ѝ приглушени викове, накараха Тор да възпре стенанията ѝ с целувка.

— Моля те, Тор! — Тялото ѝ се надигна срещу ръката му.

— Искам да бъде прекрасно — прошепна той и продължи да я възбужда.

— Не може да бъде по-прекрасно! Тор, моля те, полудявам!

— Така те искам този първи път — изръмжа той. — Луда от желание по мен. Защото ти дяволски ме подлуди!

Сякаш стигнал предела на самообладанието, Тор я притисна към леглото. Тя внезапно изпита желание да го отхвърли, никаква примитивна съпротива, силна почти колкото желанието ѝ. Това не беше любовна нощ, която можеше да бъде забравена на сутринта — Аби всецияло се отдаваше на този мъж.

— Твърде късно е, скъпа! Няма връщане назад. Ще бъдеш моя...

Тор се отпусна между бедрата ѝ и я принуди да приеме силното му мускулесто тяло. Тя извика, агонизирайки от желание, и ръцете ѝ го притеглиха в отговор на страстния му зов. Той опита силата си срещу нея и с груб плътен стон я изпълни.

Изумителната мощ на обладаването изненада Аби, въпреки че всичките ѝ сетива молеха за това. Чувстваше се понесена на вълна, полуудавена в бясната ярост на страстта. В този миг осъзна, че би направила всичко, за да задоволи Тор. Да му се отдаде напълно, изглеждаше толкова естествено. В замяна откри, че получава същото. Краката ѝ се сключиха здраво около кръста му и ноктите ѝ оставиха малки полумесеци в плътта на гърба му.

— Да, любима, да! — Тор се движеше необуздано в нея, изпълвайки я цялата, като се мъчеше да потуши пламтящия им огън. Устните му изричаха неразбираеми думи. Усещаше как се дави в

сладостен водовъртеж. Знаеше от самото начало, че ще бъде така. Експлозивно, неповторимо...

Когато тръпките на екстаза преминаха през нея, Тор изпита задоволство, че е успял да доведе Аби до тази степен на удовлетворение. С усилие вдигна глава, решен да види всеки нюанс от изражението ѝ. Ала след миг той също бе застигнат от крайното освобождение, без да успее да се наслади повече от няколко секунди на разтворените ѝ устни, здраво стиснати клепачи и тихи бързи вдишвания. От гърлото му се откъсна вик и той осъзна могъщото си освобождение.

Измина дълго време, преди Аби да усети как Тор с нежелание, бавно привдига тяло от нейното. Отвори очи и го видя да я гледа подпрян на лакът. Тя лежеше отпуснато и усещаше дланта му да тежи собственически върху корема ѝ. Въздухът около тях бе изпълнен с мускусната миризма на любовта. Телата им бяха влажни.

— Желаех те от дни — прошепна Тор. — Но преживяното надхвърли всичките ми фантазии. — Той поклати глава, все още замаян. — Никога не съм изпитвал подобно нещо.

— И аз — отвърна като ехо тя. — О, Тор, никога не съм чувствала... Никога не съм познала подобно нещо.

— И аз не съм се чувствал така с друга жена. Ние сме създадени един за друг, любима! Разбираш ли го? Ти си моя и аз съм твой. Ще се грижа за теб, скъпа, обещавам ти.

— Тор, мисля, че разбирам какво се опитваш да ми кажеш и аз... съм ти благодарна, но...

— Благодарна! — подигравателно възклика той и за секунда погледът му проблесна. — Колко любезно от твоя страна!

— Знам, че след любенето... Искам да кажа, че разбирам защо в моменти като този, хората често говорят неща, които смятат за романтични. Мъжете обичат да говорят на жените, с които са изпитали интимност и...

— Не бе трудно да разбера, че не си много опитна в любовта и не виждам как можеш да съдиш кое с романтично и кое не.

— Какво искаш да кажеш с това, че не съм опитна?

— А такава ли си? — подразни я леко той.

— Е добре, не съм, но откъде пък ти си толкова сигурен!

— Има нещо в теб, когато лежиш в ръцете ми, нещо крехко, ранимо и честно. Не знам как да го опиша, но усещам, че не си го правила често. Ако беше така, щеше да си се научила как да се щадиш емоционално. Нямаше да бъдеш толкова нежна и всеотдайна. И нямаше да го има онзи миг на първичен страх, точно преди да те обладая...

Проклета да е, ако продължи да лежи тук и му позволи да ѝ говори така! Той и без това беше достатъчно аргантен.

— Тор, това, което се опитвах да ти кажа, преди да ме прекъснеш, е, че не искам да се държиш като мой господар. Това ме обижда. Знам, че за теб е просто дума, но на мен тя ми напомня колко неприятен може да направи мъжът живота на една жена.

— Не ти харесва мисълта да те притежавам? Дори сега, след преживяното?

— Успокояващо ми действа, когато казваш, че ще ме защитаваш, но моля те, не говори за притежание! Съгласен ли си? Говори ми за цветята и за това, че сме създадени един за друг и колко ме желаеш. Нямам нищо против да ме накараши и аз да те пожелая отново — каза тя със закачлива усмивка.

— Премълчаването няма да промени усещането, че ми принадлежи, любима!

— Не принадлежи на никого, освен на себе си, Тор. Ако не можеш да го приемеш, тогава всичко между нас свършва дотук.

— Престани да се измъчваш, скъпа. Просто се отпусни. Спирате засега да говорим.

— Никога повече няма да говорим за това!

— Няма да говорим сега, но по-късно, когато си готова да приемеш връзката ни, ще бъде неизбежно. Но трябва да обсъдим нещо друго. Утре ще бъде късно.

— Какво имаш предвид?

— Искам да знам всичко за онзи уикенд, за всички компрометиращи обстоятелства, защо си била със съпруга на твоята братовчедка, с какво наистина те държи изнудвачът...

— Нищо значително не се случи онзи уикенд, Тор. Да, беше грешка да се появявам на публични места в компанията му, но всичко е минало, забравено...

— Но си прекарала уикенда със съпруга на Синтия, нали?

— Вече ти казах, не съм била в любовна връзка с Уорд.

— Но си била с него! Може ли изнудвачът да изведи нови доказателства срещу теб? Какво си правила в хотелската стая с Уорд Тайсън? Каква е била изобщо причината да бъдете заедно два дни?

Въпросите му плющяха като камшик. Аби застина в уплаха и извърна глава.

— О, скъпа — прошепна Тор. — Искам да знам истината, за да ти помогна. Не можеш ли да го разбереш?

— Не съм търсила помощта ти!

— Но я имаш. Добре, въпросите могат да почакат до сутринта. Прегърни ме, Аби, люби ме! Все още се нуждая от теб тази нощ.

Тя се поколеба. Сега или утре, той очакваше отговор. Страхуваше се да поеме риска да му каже истината. Не искаше да задълбочава повече и близостта им, но Тор не ѝ остави никаква възможност — наведе се и горещите му устни притиснаха нейните, а длани се плъзнаха по тялото ѝ. След малко тя престана да се терзае и освен неговото желание и крещящата нужда на собственото си тяло, забрави за всичко останало.

Магията на страстта ги погълна отново.

Аби се събуди на другата сутрин с мисълта, че е хваната в клопка. И за първи път, откакто бе започнала историята с изнудването, разбра, че причината е друга.

Бе решена да отговори на Тор Латимър. Как допусна до такава степен да обърка живота си?

Намръщена, тя отхвърли завивките и се измъкна от огромното легло. Тор спеше до нея, нищо не подозиращ.

Тя направи гримаса на досада, когато отвори гардероба му и погледна спретнатото подредените дрехи. Забеляза някаква хавлия. Издърпа я и я навлече.

Хвърли последен поглед към спящия Тор и изтича към своята спалня.

Отпусна се уморено върху неоправеното легло и се замисли над положението. Наистина ли очакваше, че след като е споделила леглото му, ще се събуди необвързана?

Предишната нощ не бе мислила много за бъдещето. Посегна, взе жълтата роза от ръката му и се намери окована. Не, може би се бе хванала в капана още по-рано. Тревожно осъзна, че дори не можеше да установи момента, в който все още е била свободна. Връзката ѝ с Тор сякаш бе съдбовно предначертание.

Тя ядно съблече хавлията, съзnavайки интимност в това да носи негова дреха. Хавлията несъмнено прилягаше точно на високото му мускулесто тяло, но тя направо се губеше в нея. Точно като собственикът ѝ я караше да се чувства изгубена.

Аби хвърли дрехата на пода и тръгна гола към банята. Едно сериозно лице я погледна от широкото огледало над умивалника. Косата ѝ бе разпиляна и объркана, а тялото ѝ — все още топло и розово от съня. Но унесът бе изчезнал, дори я наболяващето тук-там. Аби изохка, пусна душа и пристъпи под силните струи.

Чул шума, Тор се измъкна от завивките и се протегна. Бе я усетил да напуска топлото легло преди няколко минути и бе отгатнал нервността ѝ. Прецени, че е най-добре да не подновява интимностите от изминалата нощ. Аби бе избягала от спалнята му по обичайния си импултивен начин — може би така си даваше шанс да обмисли нещата.

Тор нямаше нищо против. Тя не отиваше по-далеч от стаята си, а и не можеше да ѝ откаже малко лично време. Аби се нуждаеше от малко усамотение, за да свикне с новото си положение, реши той и се почувства безкрайно благороден. Не че нещо щеше да се промени, когато накрая застанеше пред него, рече си наум, докато влизаше в банята. Господи, чувствуващ се превъзходно! Силен, бодър и решителен. Трябваше да ѝ благодари. Тя беше всичко, което можеше да иска от една жена. А и бе само въпрос на време, докато осъзнае, че му принадлежи.

Тя се облече в избелели тесни джинси с широк кожен колан, който ѝ даваше усещане за сила, и карирана риза. Тази сутрин се нуждаеше от повече самоувереност и грубият колан ѝ помагаше в известен смисъл. Почувства прилив на храброст — бе готова да се изправи пред Тор Латимър. Прибра косата си в кок и слезе решително по стълбата.

Тор вече се бе настанил удобно на масата и наблюдаваше през прозореца една баржа тежко да се придвижва нагоре по реката. Той се

обърна веднага, щом я чу, и на лицето му изплува нежна усмивка. Черната му коса все още блестеше мокра от душа и Аби сякаш я усети между пръстите си. Тъмните панталони и бялата риза с отворена яка подчертаваха силните чисти линии на тялото му. Тя внезапно осъзна, че малкото храброст, която се опита да си придаде с кожения колан, бе нищо в сравнение с уверената му мъжественост.

— Кафе? — Той се изправи и отиде да ѝ налее чаша, без да чака потвърждение. Подаде ѝ я и тя си спомни как ѝ поднесе розата.

— Благодаря ти — успя да каже полуофициално и за малко да си прехапе езика. Прозвуча смешно.

Ала тя събра цялото си самообладание и понечи да продължи строго, когато Тор я изпревари:

— Искам да направя едно предложение. Предлагам да не говорим за нощес.

— Трябва!

— Не сега. Тази сутрин трябва да обсъдим други неща. Седни, скъпа, и ми разкажи за онзи уикенд с Уорд Тайсън.

— Не, и преди да поговорим да изминалата нощ!

— Предишната нощ по-важна ли е от уикенда с Тайсън?

— Да! Искам да кажа, не. Чакай малко, Тор, ти нарочно се опитваш да ме объркаш. Това са две отделни неща. Искам да си наясно, че случилото се нощес не е начало на обикновена връзка...

— Връзка с теб не може да бъде обикновена.

— Няма да спя повече с теб.

— Искаш да кажеш, че няма да спиш с мен довечера?

— Точно така! — изстреля Аби тържествено. — И утре вечер също.

— Много добре. Сега за Тайсън.

— Тор, ти не вземаш на сериозно думите ми!

— Грешиш, Аби — парира я той с изнервяща нежност. — Просто преминавам върху следващата точка от списъка.

— И нямаш възражения по първата?

— Нямам. Разбирам, че ти трябва малко време.

— Много любезно от твоя страна.

— На този етап мога да си позволя да бъда любезен. Няма къде да отидеш, така че няколко дни са без значение. Мога да бъда търпелив.

— Искаш да кажеш, че ще дотичам обратно в леглото ти веднага, щом се успокоя и премисля нещата?

— Аби, ние двамата си принадлежим. Моя си! И нищо не е в състояние да го промени. Сега за Уорд Тайсън.

Да разговаря за онзи проклет уикенд наистина бе по-лесно, отколкото да изясни отношенията си с Тор, каза си Аби и примириено въздъхна.

ШЕСТА ГЛАВА

— Онзи уикенд беше грешка — започна Аби, облегна се назад и мрачно отпи от кафето.

— Помислих си го още от самото начало.

— Моята братовчедка и съпругът ѝ имаха... трудности. Бременността на Синтия беше тежка. Имаше усложнения и лекарят настоя да не рискува. Затова тя бе принудена да прекара последните няколко месеца на легло. За нещастие, по същото време и Уорд бе крайно напрегнат. Току-що го бяха избрали за президент и бордът на директорите очакваше от него чудеса. Компанията имаше проблеми, както ти казах. Уорд полагаше максимални усилия да оправдае доверието. Работеше по шестнадесет часа на ден и се прибираше у дома при съпруга, която също бе крайно изнервена.

— Идеална ситуация за скандали, обвинения и подозрения.

— Аз прекарвах доста време в Сиатъл и се опитвах да помогна. Синтия имаше икономка, но това не можеше да компенсира самотата и тревогите на бременността. Оставаше за дълго сама и се терзаеше какво ли прави съпругът ѝ до полунощ. Започна да си въобразява разни неща.

— Връзки с други жени...

— Да. Както ти казах, прекарвах по няколко дни седмично в Сиатъл. Преспивах в спалнята за гости и понякога още гледах телевизия, когато той се прибираше. Тъй като Синтия обикновено вече спеше по това време, а нямаше с кой друг да споделя проблемите си, Уорд изпиваше по едно питие с мен и разговаряхме. Стана ни навик.

— И една вечер той пожела нещо повече от разбиране, нали?

— Уорд наистина е много приятен...

— Но е мъж.

— Бе крайно напрегнат.

— Оправдаваш го затова, че те е прельстил?

— Не ме е прельстил!

— Но се е опитал.

— Получи се... неловка ситуация — каза тя тъжно. — Онази вечер той си дойде от бизнес вечеря. Бе изпил няколко питиета, но си наля още едно, като каза, че алкохолът му помага да релаксира. Помоли ме да остана да поговорим. Оплака се колко депресиран се чувствал, разказа ми за проблемите в компанията и колко трудно вървели нещата със Синтия. Една откровеност водеше към друга и... — Аби вяло махна с ръка, неспособна да обясни останалото. Тор обаче не я остави на мира.

— И какво последва?

— Опита се да ме целуне. Каза, че имал нужда от нежност и че ме харесвал много. Чувствал колко го разбирам...

— Бедният!

— Ако ще се подиграваш, мълъквам веднага.

— Не спирай, стигнахме до най-интересната част.

— Казвал ли ти е някой открито колко си груб понякога?

— Ти. Няколко пъти дори. Да продължим с историята.

— Последва неприятно боричкане. Успях да се добера до спалнята си и заключих вратата. Той не се опита да ме последва и реших, че с това всичко приключи. На другия ден се чувствах много неловко. Заминах за Портланд. Бях си уредила да прекарам уикенда на крайбрежието.

— Сама?

— Сама — потвърди тя студено. — Често го правя. Намирам го много по-приятно, отколкото да пътувам с някой мъж, който очаква да топля леглото му, макар да си плащам разносците.

— Много добре, нека да не навлизаме в тази тема. Разбирам, че Тайсън е знаел за намерението ти?

— Да, и той, и Синтия знаеха. Бях им казала. Настаних се в хотела и след няколко часа се почука на вратата.

— Тайсън — изръмжа Тор.

— Беше ме проследил. Твърдеше, че имал нужда да се откъсне за малко от проблемите на компанията и от болната си жена. Отговорих му, че не желая любовна връзка с него. Казах му да се върне при Синтия и да спре да се държи като хлапак. Наистина му се накарах хубаво.

— Защото си се чувствала малко виновна.

— Така беше. Сама го бях подтикнала, като играех ролята на довереница. Разбирах колко му беше тежко.

— Обаче го отпрати обратно в Сиатъл?

— Нещо повече — когато си тръгна на другата сутрин, той бе осъзнал каква непоправима грешка е бил готов да направи. Съжаливаше за всичко.

— Останал е през нощта и си е тръгнал на другата сутрин?

— Да.

— Прекарал е онази нощ в стаята ти?

— Да! Закусвахме и преди да си тръгне, разговаряхме още веднъж за всичко. Той беше спокоен, както и аз, че нищо не се случи. Изпитваше угризения.

— Как е обяснил отсъствието си на Синтия?

— Откъде да знам? Вероятно ѝ е казал, че е имал бизнес среща извън града. Бебето се роди малко след това и всичко между тях се оправи. Но ако тя види някога тези снимки, ще разбере, че я е изльгал за уикенда. Фактът, че аз съм замесена, ще я унищожи. Не мога да ѝ причиня това, Тор. Даже ако успея да я убедя, че нищо не се е случило, тя винаги ще се съмнява относно истинските ни отношения с Уорд.

— И някой знае това.

— Очевидно.

— Трябва да помислим кой те познава толкова добре, че...

— Тази мисъл ме изнервя страшно. Кой от познатите ми би извършил подобно нещо?

— Предполагам, че е някой, който знае за близките ти отношения със Синтия. Чудя се дали Тайсън не получава същите заплахи.

— Може би трябва да поговоря с него. Да му кажа какво става и да разбера, дали и той е подложен на същия тормоз.

— Ако се обърнем към Тайсън, аз ще говоря с него вместо теб. Последното нещо, което искам, е вие двамата да станете отново близки, обединени от общото си нещастие.

— Ревнуващ ли?

— Това ли искаш, Аби? Да ме накараш да ревнувам?

Тя веднага съжали за неразумното си желание да го подразни.

— Знаеш, че не е така. — Тя преглътна смутено. — Ревността е последното нещо, което целя.

— Тогава не се опитвай да ме провокираш. Всеки мъж може да стане ревнив при определени обстоятелства и аз не правя изключение.

— Грешиш, Тор. Мисля, че си по-различен от другите мъже. Ако не беше така, нямаше да бъда с теб.

— Аби... — Тор хвана пръстите ѝ, стисна ги в дланта си и я притегли към себе си. — Аби, скъпа, не съжалявай за снощи. Ще ти дам време, кълна се!

Тя се повдигна на пръсти и леко го целуна по устните.

— Ще го направиш ли, Тор?

— Мисля — прошепна той дрезгаво, — че бих ти дал всичко, което поискаш, освен...

— Освен какво?

Свободата ти, довърши Тор наум. За щастие, успя да се въздържи и не изрече на глас опасната дума.

— Когато му дойде времето, ще ти кажа — отговори той тихо. — Междувременно, чувствай се свободна да правиш каквото искаш.

— А ти, Тор? Какво искаш?

— Точно сега искам да закуся. — Той с усмивка я потупа отзад.

— Искаш ли да хвърлим ези-тура кой да приготви закуската?

— Аз ще я направя днес, а ти утре.

— Добре, само че не се опитвай да слагаш в яйцата от твоите витамини.

— Ако съдя по изпълнението ти снощи — чу се Аби да казва смело, — не мисля, че имаш нужда от витамини.

Бавна усмивка пропълзя по лицето му и бързо се разля в ухилено, хитро, типично мъжко изражение, което предизвика руменина по страните ѝ.

— Как искаш яйцата си? — попита тя и се обърна, за да се спаси от опасния блъсък в кехлибарените му очи.

— По същия начин, както желая теб. Всякак.

Деликатното равновесие в отношенията помежду им прerasна в почти безметежно и неочекано спокойно примире през следващите няколко дни. Аби реши, че най-точната дума, с която можеше да опише отношението на Тор към нея, бе предпазливостта. Той внимаваше да не споменава нищо за нощта, която бяха прекарали заедно. Внимаваше да

не раздава заповеди. Внимаваше да не я подтиква отново към леглото. Тя си даде сметка, че той се мъчи да я накара да се отпусне. И тактиката му успя.

Седнаха заедно и прегледаха списъка на всичките ѝ познати от Портланд и Сиатъл.

— Може би е някой познат на Уорд, а не мой — предположи тя.

— Но тогава защо ще изнудва теб? Защо не Тайсън?

— Може би, защото знае, че аз съм по-уязвима.

— Което ни връща обратно към предположението, че е някой, който те познава добре.

— Тор, не познавам никой, който може да падне толкова низко.

— Добре, скъпа, успокой се. Ще се върнем по-късно към списъка. Какво ще кажеш да слезем в селото за малко храна и бутилка шампанско?

— Какво ще празнуваме?

— Успешното завършване на курса по икебана.

— О, небеса! Курсът приключва днес. Е, добре, аз и без това се провалих. Разходка до магазина звучи по-добре, отколкото обсъждане на списък. — Тя се усмихна. — Май се опитваш да ме разсееш.

— Така е. — Той се изправи и я хвана за ръката.

— Смятай, че си успял.

Щом влязоха в магазина на селото, собственичката Карла Рамзи се завтече и поздрави весело Тор. Аби бе сигурна, че Карла не пропуска появата на никой собственик на къща или хижа в околността. Тя самата го каза, като обясни, че ѝ било хоби.

— Тор, намери ли те твойят приятел от Сиатъл?

— Никой не се е обаждал. Тук ли ме е търсил?

— Онзи ден. Упътих го за местоположението на вилата ти, но може би не я е намерил. — Карла намигна на Аби. — Или просто е решил да не ви беспокои. Казах му, че не е сам.

— Как изглеждаше той, Карла? — попита Тор, като разсеяно избираше замразени пържоли. — Може би ще успея да разбера кой е бил и ще му се обадя. Аби и аз сме доста гостоприемни, нали, скъпа?

— Разбира се — с усилие произнесе тя.

— Не е лесно да го опиша — каза Карла. — Приятен мъж на около тридесет и пет. Разбира се, трудно е да се определи точно

възрастта. Кестенява коса. По-скоро слаб. И жилав, нали разбирате...

— Тя сви рамене. — Съжалявам. Не съм добър физиономист.

— Разбирам — изрече Тор, сякаш въпросът не го вълнуваше чак толкова. — Може да е бил всеки. Забеляза ли с каква кола беше?

— С шевролет. Светъл, струва ми се. Ще ти бъде ли от полза?

— Не, но не се тревожи. — Тор стисна успокоително ръката на Аби и я избута към щанда за зеленчуци. — Виж какво ще избереш за салата, скъпа.

Аби покорно се запъти натам, неспособна да избере дори марули. Изнудвачът се появи! Поне разбраха, че е мъж. Изплаши се при мисълта, че е бил толкова наблизо и ги е проследил дотук. Пръстите ѝ трепереха, докато вземаше марулите.

Когато отиде до касата, чу Карла да уверява Тор, че не само е упътила непознатия, но и си побъбрила приятно с него.

— Приятелски настроен човек. Искаше да знае как си и дали идваш често тук. И разни други неща.

— Разбирам. — Тор я слушаше със сдържан интерес, като се оглеждаше наоколо да не забрави нещо. — Сигурно е някой познат от бизнеса, който просто е минавал оттук. След като си му обяснила как да стигне до вилата, вероятно е решил, че не разполага с толкова време.

— Да, или просто не е искал да ви беспокои. Това ли е всичко?

— Да, мисля, че това ни е достатъчно. Нещо друго, скъпа?

— Не, Тор, нищо друго не ни трябва.

Той усети, че тя трепери и здраво я хвани под ръка, като с другата грабна плика с продуктите. Настани я в БМВ-то и тя го погледна с благодарност.

— Мисля, че имам нужда от малко таблетки калций. Усещам се много слаба. И може би от малко желязо.

Тор седна на шофьорското място и я хвани за раменете.

— Все пак, не сме сигурни, че е бил той.

— Той е бил!

— Това не означава, че трябва да изпадаш в паника. Планът ти да го измъкнеш от скривалището му успя.

— Тор, той знае за теб...

— И какво от това? Нали беше част от плана, не помниш ли?

— От твоя план, не от моя. Нямам право да те въвличам в тази история.

— Ти не ме въвличаш. Сам пожелах да ти помогна. Практически те заставих да дойдеш с мен. Аби, не се чувствай виновна. Кълна се, ще... — Той рязко спря.

— Ще направиш какво?

— Щях да те заплаша — обясни той мрачно и запали колата, — но не си струва при така създалите се обстоятелства.

Аби наблюдаваше уверените му движения и съмтно съзнаваше колко успокояващо ѝ действа да го гледа.

— Не ми приличаш на насилиник — рече тя и се отпусна назад.

— Така ли? — Гласът му прозвуча неестествено сковано.

— Да.

— Запомни го за въдеще.

— Защо? Пак ли възнамеряваш да ме заплашваш?

— Аби, казах ти онази сутрин, че всеки мъж може да стане ревнив при определени обстоятелства. Дори агресивен.

— Природа, предполагам, мъжка природа.

— Да, но искам да знаеш, че никога няма да те нараня.

— Нямаше да съм тук с теб, ако мислех, че си способен на насилие.

— Искам да ми вярваш безрезервно, Аби.

— Но аз ти вярвам!

— Напълно ли?

— Тор, защо ме подлагаш на такава инквизиция? Нямаше да се оставя да ме доведеш тук, ако не чувствах, че мога да ти се доверя. Единственото нещо, за което се тревожа в момента, е, че те въвличам в тази мръсна история.

— Просто нямаме избор. Вече съм решил да се грижа за теб, Аби. Твоите проблеми са и мои. Като говорим за тях, мисля, че трябва да прегледаме списъка още веднъж и да видим дали описанието на Карла не отговаря на някой от познатите ти.

— Тор, ами твоята работа? Колко дълго можеш да отсъстваш?

— Колкото искам. Точно сега съм приключил с всички договори. Всъщност, докарах си печалби от търговията със зърно миналата година — продължи той. — Сушата в Средния Запад ми помогна.

Успях да сключа контракти, преди цените на зърното да започнат да се покачват.

— И направи пари от това, че реколтата няма да бъде толкова добра? Има нещо много интересно в този вид спекулации, но мисля, че това може да ми скъса нервите. Предпочитам да продавам витамини. Може би трябва да се опитам да ги пласирам и в провинцията. Дали хората там се нуждаят от подсилване?

— Познавам доста фермери, те по-скоро ще се опитат да ги продават, вместо да ги употребяват. Аби, описанието на Карла...

— Тор, може да бъде почти всеки. Даже неколцина от търговските ми агенти.

— Мислех, че повечето са жени.

— Така е, но имам и мъже.

— Как изобщо си се захванала с този бизнес?

— Случайно. Един ден се появиха на вратата ми с козметика и реших, че щом хората са склонни да купуват неща, които ще им помогнат да изглеждат добре, вероятно ще купуват и такива, от които ще се чувстват добре. Особено тук по западното крайбрежие, където всеки е откачил на тема здраве. На времето търсех промяна в кариерата си, така че всичко съвпадна идеално.

— Аз бях в същото положение, когато навлязох в търговията със селскостопански продукти. Исках промяна — сподели Тор и се върна към старата тема: — Ако посетителят на Карла е бил нашият изнудвач, тогава той знае къде се намираш. Няма да закъсне да използва информацията.

— Господи, какво ще правя, ако се появи на вратата с пистолет или нещо подобно?

— Няма да го направи.

— Изглеждаш толкова сигурен.

— За него е важно да запази самоличността си в тайна. Защо да рискува? Ами ако наемеш някой, за да се отървеш от него?

— Добра идея...

— Да наемеш частен детектив си има своите недостатъци.

— Парите ли? Ще си струва цената!

— Като човек, който не обича насилието, звучи странно в твоите уста.

— Просто за момент си помислих, че...

— Ще има преследване, оръжие, може би престрелка... Ако сега си в беда, само си представи какво ще бъде тогава.

— Предполагам, че си прав — съгласи се Аби.

— Не се отчайвай — имаш мен, забрави ли?

— Значи разполагаме с описание на мъж, който изглежда като всеки втори, кара кола, която може да е крадена...

— Не избързвай, ще прегледаме отново списъка на познатите ти, когато се приберем у дома. Не всеки в него има кестенява коса и е жилав. Със сигурност ще можем да изключим неколцина.

— Но не можем да сме сигурни, че човекът е в списъка.

— Дори и да не е, скоро ще предприеме някакъв ход. Тогава ще се сдобием с нови улики. Същото е като да наблюдаваш пазара. — Малко информация, няколко съвпадения, серия спекулатии и много психология. Внимателен анализ и ще излезеш победител.

— Звучиши толкова сигурен в себе си.

— Свикнал съм — отговори той и сви рамене.

— На пазара със селскостопански продукти ли?

— Не. Преди това. Когато се занимавах с други неща.

— С какви неща?

— Работех за една голяма корпорация преди три години.

— И там си се научил да бъдеш толкова безкомпромисен?

— Работата го изискваше.

— Не знаех. Мислех, че това качество ти е вродено.

Изнудвачът не направи следващия си ход още три дни. Аби отново започна да се отпуска. Стигна даже дотам да се пита дали информацията, че беше с Тор, не е обезкуражила непознатия. Една сутрин на закуска изложи съображенията си пред Тор.

— Може би като е разбрал, че не съм сама, се е изплашил.

— Може би. — Тор не изглеждаше много убеден.

— В края на краищата, в началото той заплашваше една самотна жена. С твоята поява картината се променя.

— В такъв случай ще трябва да стоиш близо до мен.

— Не мислиш ли, че може малко да ти доскучае, ако я караме все така?

— Не — отвърна той просто.

— О! — Аби му подаде намазана с желе препечена филийка. —
Искаш ли още една?

— Не, благодаря.

Тя изяде своята лакомо и едва не се задави.

— Аби — рече Тор тихо, — наистина ли мислиш, че мога да се примиря с мисълта, че си закусвала така спокойно и с други мъже?
Ние вече сме достатъчно близки.

— Не е точно така...

— Но ние спахме вече заедно! И това ще се случи отново. Може би в близките дни ще започнем да го правим редовно. В момента ти давам малко време, за да си поемеш дъх.

— Господи, колко съм ти благодарна! — иронично възклика тя, обидена от мъжката му арогантност. — Много си щедър!

— Тогава, забавлявай се, скъпа. В някой от близките дни дъхът ти отново ще секне.

— Ти каза, че няма да ме нападаш!

— Няма, но...

— Понякога направо ме вбесяваш, Тор Латимър!

— Но не те плаша — доволно промърмори той.

Като ограничаваше физическите контакти, той заздравяваше приятелството им. А то бе уникално. Пулсираща, жизнено необходима връзка, преливаща в емоции, които Аби все още се опасяваше да назове с истинското им име.

По време на сутрешните им разходки, които се превърнаха в ежедневен ритуал, полека-лека ѝ стана ясно, че в чувствата ѝ към Тор се крие усещане за неизбежност. Бе само въпрос на време добрите им приятелски отношения да преминат в любовни. И двамата се бореха с физическото привличане помежду си.

И една сутрин, по време на разходката след закуска, Аби откри, че вече спокойно приема тази неизбежност.

Може би тишината наоколо ѝ помогна да приеме неизвестността на една постоянна връзка. Тъмнокосият мъж до нея изглеждаше част от заобикалящото ги спокойствие. Вплел силни пръсти в нейните, той уверен ю водеше по стръмната горска пътека зад хижата. Не че приличаше на дървесекач, помисли тя с тайна усмивка, но никак се вписваше в околната атмосфера на извисяващи се борове и килим от опадали иглички. Изкушението да се отдаде едновременно на ясния

планински ден и на мъжа, който го споделяше с нея, ѝ подейства замайващо.

— Разкажи ми за него — заповяда тихо той, докато я водеше към една полянка над реката.

— За кого?

— За мъжа, който те е направил толкова предпазлива. Онзи, който те е накарал да се страхуваш от собственическото чувство у мъжа.

— Не ми се говори за Флин Рандолф. Повярвай ми, опитвам се с всички сили да не мисля за него.

— Но той присъства в мислите ти през цялото време. Усещам го. Единственият път, когато успях да го прогоня, беше... — Той спря рязко и откъсна самотно горско цвете, подало светложълта главица сред тревата.

— Когато ме любеше?

— Да.

— Не ти ли стига? — Тя моментално съжали за думите си. Не искаше да го засегне в тази мека свежа утрин. Ветрецът разпиля медно русата ѝ коса. Тор я следеше мълчаливо с поглед. Неочаквано докосна устните ѝ с дивото цвете и я целуна кратко и жадно.

— Мъжкото ми его не се нуждае от задоволяване в момента.

— Какво има тогава?

— Любопитен съм. Искам да няма тайни помежду ни. Казах ти, че ми напомняш за композициите си от цветя. Като мъж трябва да продължавам да те изследвам, за да разбера всичко за теб. Толкова съм заинтересуван, скъпа! Искам да продължа да разгръщам венчелистчетата, докато открия истинската ти същност. Разкажи ми за него.

— А ако не ти хареса това, което чуеш?

— Не се страхувам да чуя истината — каза тихо Тор. — Доволен съм от откритията, които съм направил относно теб. Само искам да съм сигурен, че съм прогонил сянката на другия. Искам да знам, че всяко последно листче от цвета е мое и не го деля с никой.

— Работехме в една и съща фирма за недвижими имоти в Сиатъл — започна тя бавно. — Флин беше в ръководството, а аз в отдела за продажби. Той олицетворяваше идеала на всяка жена. Красив, преуспяващ, невероятно очарователен. Бях на седмото небе, когато

започна да се интересува от мен. Той бе най-галантния кавалер. Всички оберкелнери в града го познаваха. Винаги имаше билети за балет или театър. Да се излиза с него беше все едно да се отива на среща, дар от приказна фея — кръстница. Никога не се притеснявах какво да измисля, защото Флин винаги имаше готов отговор. След известно време обаче дойдох на себе си и осъзнах в каква унизителна позиция съм се поставила.

— И когато му го каза, той не ти позволи да оспорваш решенията му?

— Да, дори се изнервяше ужасно, когато му предложех да направим нещо различно. Отначало ми бе приятно да изпълнявам желанията му, дори интересно. Чувствах се глезена жена и се радвах на вниманието му. Но после сериозно започнах да се дразня. Той се ядоса, когато се опитах да му обясня какво искам. Не се пошегува с това, както ти направи онази вечер със сепията. Истински се вбеси. Носеше му се славата на неотстъпчив и авторитарен тип и в компанията, но хората го приемаха, нали беше от шефовете. Когато започна да губи контрол над нервите си, разбрах, че в това има нещо повече от мъжки темперамент и се разтревожих не на шега. Понякога усещах налудничавост в поведението му.

— Заплашваше ли те физически?

— Само един път — прошепна тя. — Последният път, когато го видях... Преди нещата да станат съвсем неуправляеми, изглежда бе успял да се овладее. Продължихме да се срещаме още няколко седмици, но аз бях решила да се измъкна от тази връзка. Докато бях сладката малка глезла, съгласна на всичко, Флин играеше ролята на „очарователния принц“. Когато обаче се отклоняхах от отредената ми роля, той ставаше неприятно нервен. Знаех, че съм направила грешка да тръгна него, но все още имах възможност да прекъсна връзката, без да се стигне до изстъпления. В края на краишата, той и аз никога... Искам да кажа не...

— Не спахте заедно?!

— Не. Не сме. Казах му, че имам и други приятели и смятам да продължа да се срещам с тях. Така му намекнах, че желая да го виждам по-рядко.

— Как го прие той?

— На другия ден обяви на всеослушание, че сме сгодени.

— Сгодени?!

— Мисля, че наистина си вярваше. Както можеш да си представиш, аз не се примирих. Отказах да го виждам повече и му обясних още веднъж, че няма да се откажа от другите мъже в живота си. Тогава разбрах колко опасен може да бъде Флин. Той ме обвини грубо в изневяра. Когато му напомних, че няма никакви права над мен, той се вбеси. Положението бе толкова напрегнато, че се налагаше да напусна работа. Никой друг в офиса не бе наясно какво всъщност става. Щом Флин бе обявил, че сме сгодени, значи бе в правото си. Дори не им минаваше през ума, че един ръководител от такъв висок ранг би изльгал! Когато аз отрекох да сме се сгодявали, всички решиха, че играя ролята на опърничава. Флин ги окуражаваше да мислят това. В службата бе крайно мил с мен, сякаш се надсмиваше на безпомощността ми.

— Какво правехте, след като приключехте служебните си задължения за деня?

— Той идваше в апартамента ми късно вечер, като искаше да узнае дали има друг мъж в леглото ми. Когато му казах, че вкъщи няма никой, той крещеше, че лъжа и крия любовниците си. Наричаше ме мръсница и други вулгарни неща.

— Значи накрая бе принудена да напуснеш работа?

— Да. Но преди това отидох една вечер в апартамента му, след като бе направил грозна сцена пред един мой приятел, с когото вечеряхме. Ужасна грешка. Казах му да спре да ме тормози, защото в противен случай ще потърся помощ. Той излезе от кожата си и ме удари. — Аби потръпна. Ако не бе успяла да избяга тогава, щеше да бъде жестоко бита и може би изнасилена. — Втурнах се на улицата, скочих в колата си и отидох да преспя в хотел. Страхувах се да се върна вкъщи, защото можеше да ме последва и там. На другата сутрин в службата той отново заигра ролята на „очарователния принц“, сякаш нищо не бе се случило. Знаех, че няма да ми повярват и реших незабавно да напусна работа. Избягах от града за седмица, за да си дам малко време да помисля. Тогава реших да се преселя в Портланд и да започна живота си от начало.

— Той не се ли опита да те намери?

— Не, слава Богу! Просто изчезна от живота ми. Или аз от неговия. Зависи как ще погледнеш на това — опита се да се пошегува

Аби. — Това е цялата история. Случи се преди две години и оттогава съм много внимателна с мъже, които са склонни да раздават заповеди наляво-надясно.

— Очевидно не си достатъчно внимателна, щом...

— Какво, обвиняваш ли ме?

— Добре, че попадна на мен. Трябва да знаеш, че съм твой приятел. Няма да те карам да бързаш с решението си да станем любовници, никога няма да те обида или нараня. Когато все пак ми се довериш напълно, ще знам, че вече си забравила за Рандолф.

Аби се опита да спори, но бързо се отказа и му позволи да я отведе обратно в хижата. Тор спря пред вратата да отключи и възклика:

— О?! — Наведе се и вдигна плик, пъхнат под изтривалката. — Изглежда сме пропуснали интересно посещение.

Аби потръпна и зениците ѝ тревожно се разшириха, докато протягащата ръка да вземе плика.

— Искаш ли аз да го отворя? — попита тихо Тор, като я гледаше загрижен.

— Не, аз ще го направя. — Тя разкъса смело плика, едновременно разгневена и изплашена. Истината бе, че не искаше Тор да види пръв какво имаше вътре. Можеха да са други компрометиращи фотографии.

Аби отвори плика и съдържанието се изсипа в краката ѝ. Тя се наведе да събере разпилените листа, но Тор коленичи до нея и изруга яростно. Всеки лист бе фотокопие на вестникарска изрезка.

— Аби, почакай, нека първо аз да ги видя — изрече той, но бе прекалено късно. Тя вече четеше един от листовете.

Изумена и ужасена тя не можеше да откъсне очи от вестникарското заглавие, придружено от снимка.

Описаната история датираше отпреди три години и се бе разиграла в един град от Средния Запад.

От снимката я гледаше Тор Латимър. Заглавието съобщаваше, че съпругата на влиятелния шеф на еди-коя си корпорация е била намерена удавена при съмнителни обстоятелства.

Подзаглавие информираше за предположения, че Тор Латимър е убил своята съпруга в пристъп на ревност.

СЕДМА ГЛАВА

— Изглежда, че нашият изнудвач се е подготвил много старателно. — Тор събра разпръснатите изрезки и писмoto. Изправи се и спокойно отключи входната врата.

Аби го гледаше изумено. Той приемаше нещата със завидно хладнокръвие, докато тя бе на ръба на нервна криза.

... Съществуват подозрения, че Латимър е убил съпругата си в пристъп на ревност... Латимър — влиятелен шеф на корпорация... Латимър, който ѝ бе казал, че просто е търсел промяна в кариерата си преди три години... Латимър, чиито кехлибарени очи горят от страст... Латимър, който твърди, че тя му принадлежи...

Аби го последва в къщата като марионетка.

— Писмoto — успя да каже с глас, който я изненада с твърдостта си, — искам писмoto!

Тор влезе в кухнята и подреди листата на масата. Напечатаното писмо беше най-отгоре и той го прочете, преди да ѝ го връчи мълчаливо. Тя почти издърпа листа от ръката му.

Латимър е много опасен. Той уби жена си, защото му изневеряваше. Ще убие и теб, когато разбере каква мръсница си. Търсиш си го. Бягай, докато още можеш.

— Знаеш, че не съм я убил. Полицейското заключение беше злополука. Тя бе излязла сама с платноходка в океана, макар прогнозата да е била лоша. Тогава не бях вкъщи, а в Ню Йорк по работа.

— Имаше ли тя връзки с други мъже?

— О, да, имаше любовници.

— И ти знаеш?

— Знаех.

— Карате ли се?

— Често.

— Защо просто не се разведохте?

— Канех се да направя постъпки след завръщането си от Ню Йорк.

— Защо тя не е поискала по-рано развод, щом е била влюбена в друг?

— Тя бе по-скоро влюбена в парите ми. Парите бяха най-важното за Ан. Не ги е имала достатъчно като дете и липсата им бе оставила отпечатъка си върху цялата ѝ личност. Нуждаеше се единствено от финансовата сигурност, която можех да ѝ предложа. Но нямаше нужда от любов.

Аби преглътна две хапчета витамин В — комплекс с горещото кафе.

— Ако нервите ти не са в ред, не трябва да пиеш кафе — отбеляза кратко Тор. — Сигурно ще е по-ефикасно да спреш кофеина, вместо да се тъпчеш с витамини.

— Да не би да си експерт по лечението с витамини, както и по всичко останало?

— Опитвам се да ти помогна. А това никак не е лесно.

— А опитал ли си се да помогнеш на жена ти?

— Да — отговори той и сви рамене, — но това не доведе до никъде. Изглеждаш уплашена до смърт. Не аз съм този, от когото трябва да се страхуваш, скъпа. Човекът, който изпрати поредното писмо е истинската опасност. Аз ти обещах да се погрижа за теб. Помниш, нали?

— Кой си ти всъщност, Тор? Кой? Мъжът, бил някога президент на онази корпорация? Или човекът, който търгува със селскостопанска продукция на свой риск?

— Аз съм онзи, когото срещу в курса по икебана, Аби. Нищо повече. Вече почти три години не съм предишният мъж. Дори не искам да си спомням за онова време. Онзи мъж имаше ангажименти, които му отнемаха осемнадесет часа на ден. Имаше съпруга, на която не можеше да вярва. И остана без приятели. Всички изчезнаха, когато се появиха слуховете.

— Слуховете?

— Според които бях убил Ан...

— Защо мислеха, че може да си я убил?

— Ан се постара да направи публично достояние скандалите ни. Тя пиеше прекалено много на партита и започваше да разказва на всеки, че я бия и измъчвам. Друг път открито говореше, че не ме бивало като мъж и не мога да се сравнявам с любовника ѝ. През последните няколко месеца ние почти не се виждахме. Тя беше заета с последното си завоевание, а аз се готвех да подам молба за развод.

— Трябва много да си я мразил — прошепна Аби.

— Да ти кажа право, не знам какво чувствах към нея. Но тя ме мразеше със сигурност. Не можеше да се примери с факта, че е финансово зависима от мен. Вбесяваше се, че не приемах спокойно любовниците ѝ. Друг път пък твърдеше точно обратното — че ревността ми била ненормална и неоснователна. Всъщност отдавна бях престанал да я ревнувам. Само исках да се махна.

— Ти спомена веднъж, че при известни обстоятелства, всеки мъж може да стане ревнив и дори агресивен.

— Аз не съм я убил, Аби. — Тор я изгледа твърдо.

— Как той е разbral за... всичко това? Изнудвачът искам да кажа...

— Интересен въпрос. Едната възможност е, че е чул за случая на времето. Вестниците вдигнаха голям шум. Повечето хора вече са забравили, но някои в деловите среди могат да си спомнят за мен. Или изнудвачът просто е направил собствено разследване. Макар да се съмнявам в това. Най-вероятно е да познава света на бизнеса и да е запомнил името ми покрай скандала отпреди три години. Когато поиска накрая откуп, мисля, че наистина ще разберем с кого си имаме работа.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако поиска малка сума в брой, можем да приемем, че имаме работа с някой нещастен мошеник. Но ако поиска нещо друго, нещо повече...

— Какво например, Тор?

— Ще трябва да почакаме и ще видим. Няма да чакаме дълго. Той едва ли би си създавал всички тези неприятности, ако не планира да действа скоро. Притиснал те е психологически и сега може би е най-подходящото време да поиска сумата.

— Твоите познания в криминалната психология ме изумяват.

— Тя не е много по-различна от социалната психология.

— Начинът ти на изразяване е... доста циничен.

— И не особено точен — съгласи се той. — Истинският проблем сега е какво ще направиш ти.

— Не мога да направя нищо, докато не чуя какво иска от мен.

— Можеш да избягаш.

— Това ли мислиш, че ще направя?

— Да, предполагам, че подобна мисъл се върти в главата ти. Греша ли?

Тя се размърда неудобно на стола си. Скочи и отиде до хладилника. Трудно можеше да повярва, че в такъв момент изпитва глад. Но тя просто имаше нужда да прави нещо. Не отговори на въпроса му и нарочно разви пакет сирене чедър.

— Греша ли, Аби? Мислиш ли за бягство? Постигнаха ли онези стари публикации целта си?

— Каква цел? — Тя извади марули.

— Изнудвачът очевидно иска да се уплашиш от мен. Щом не си под защитата ми, ставаш уязвима. И изглежда знае какво точно би ти подействало.

— Да, така е. Който и да е той, изглежда ме познава добре.

— Не само знае за намерението да защитиш Синтия на всяка цена, но и че си чувствителна на тема ревниви мъже.

Аби се запита какви са били скандалите между Тор и съпругата му. Агресивни? Хладно враждебни? Тор бе силен мъж, с воля. Да му се противоречи, бе опасно при всякакви обстоятелства и още повече от жена, която той е приел за своя собственост.

Тя ядосано си направи сандвичи и ги отнесе на масата. Седна срещу Тор, но той дори не я погледна. Разглеждаше изрезките.

— Този плик не е бил предназначен само за теб — забеляза той и измъкна нова снимка.

— Още една фотография от онзи ужасен уикенд? — Аби я грабна от ръката му. Тор чакаше напрегнато. — О, Господи! — възклика тя. — Това беше пак нейна снимка, но мъжът не бе Уорд, а някакъв непознат. И той правеше любов с нея на пясъчен плаж. Тялото му покриваше нейното така, че се виждаше само лицето ѝ.

Съкрушена, Аби остави снимката да падне от ръката ѝ. Тогава забеляза напечатаната бележка на гърба.

Тя е мръсница, Латимър. Ще отиде в леглото с всеки, който ѝ предложи пари. Точно като жена ти.

Тор протегна ръка за снимката и се вгледа в нея.

— Аз дори не го познавам! Аз... О, не разбирам как...

— Сандвич — каза ледено той.

— Сандвич ли! Пред теб са. Какво очакваш да направя — да ти ги поднеса специално? — Поводът да избухне беше глупав, но Аби не можа да се въздържи. Седеше и го гледаше гневно, когато той вдигна очи от снимката. Погледна първо предизвикателното ѝ изражение и после купчината сандвичи със сирене. Не бе разбрала какво иска да ѝ каже.

— Нямах предвид истински, а снимката — „сандвич“. Умел монтаж. Фотографски сандвич. Малко ретуш и готово.

Аби чу обяснението, но вниманието ѝ бе съредоточено върху побелелите кокалчета на пръстите му. Тя изпита ужас от яростта му.

— Мислиш, че някой нарочно е направил този монтаж, за да те изнудва? — прошепна тя. — За да те настрои срещу мен?

— Познаваш ли някой, който се занимава с фотография, Аби?

— О, за Бога! Стига вече с откачените ти детективски версии! Познавам дузина такива хора. И кой казва, че непременно трябва да разбира от това? Изнудвачът може да е наел някого, за да направи този... „сандвич“.

— Може би.

— Откъде разбра, че е монтаж? Ами ако аз съм в прегръдките на онзи... мъж?

— Не, виждал съм те как изглеждаш в такъв момент. Не гледаш мъжа с любезна спокойна усмивка право в лицето, сякаш току-що са те поканили на чай.

На Аби ѝ се доповръща, докато гледаше снимката в ръката му. Как ли изглеждаше в миг на страст, попита се тя.

— Напълно естествена, чувствена, вълнуваща и малко първична. Не мога да опиша точно изражението ти, но определено не е спокойно — рече Тор, прочел мислите ѝ.

— О! — Аби си даде сметка, че този мъж наистина знае как изглежда тя в леглото. — Тор, страх ме е...

— Знам. Проработи, нали?

— Кое?

— Планът на изнудвача да те подгони на открито като подплашен заек, за да може по-лесно да те сграбчи.

— Няма да бягам никъде — изръмжа тя и се пресегна за сандвич, макар изобщо да не бе гладна. Взе и няколко таблетки цинк.

— Но замисляш тайно бягство, нали?

— В момента почти не мога да мисля! — Аби се изправи и отиде до мивката за чаша вода. Но мълчаливо призна, че той бе прав. Трескало обмисляше бягство. Сега още повече се страхуваше, че е въвлякла Тор в ужасна каша. Страхуваше се, че не ѝ вярва. Всичко бе прекалено сложно. Тя гълтна цинковите таблетки и остана права до чешмата.

Тор седеше притихнал и се опитваше да измисли начин да я спре. Нямаше да му повярва напълно — не и сега, когато бе видяла вестникарските изрезки. Ръката му се сви в юмрук. Не биваше Аби да разбере за миналото му точно сега. Вече бе започнала да го приема и да му вярва.

Ако избягаше, може би нямаше да я открие лесно. Диренето щеше да се проточи дни, дори седмици. Докато я намереше, изнудвачът щеше да го е изпреварил. Само Бог знае какво може да се случи, ако този кучи син я залови.

Тор бе сигурен, че ако тя му повярва и се успокои, той ще обезвреди изнудвача. Засега бе принуден да води две битки — едната за доверието на Аби, а другата срещу нейния таен мъчител.

Тор заключи снимките и изрезките в шкафа, за да не я дразнят. Аби се престори, че чете купените от магазина списания, после тихо се опита да реши една кръстословица, без да го моли за помощ. Той я гледаше как изпива чаша след чаша кафе и се чудеше дали всички витамини, които вземаше, можеха да неутрализират действието на кофеина.

Кога щеше да се опита да избяга, питаше се той. Или може би щеше да го помоли да я отведе у дома ѝ в Портланд? Нищо чудно под прикритието нощта да грабне ключовете от колата и да се изнесе сама.

Реши да поговори открыто с нея. Нервите му не издържаха. Но не бе в състояние да измисли нещо успокоително. Мълчанието между тях тежеше мъчително.

Може би трябваше отново да се опита да я накара да прегледат онзи списък с познатите ѝ? Но Аби едва ли щеше да се съгласи. Бяха пропуснали нещо! Беше сигурен. Изнудването бе престъпление срещу личността ѝ. То предполагаше извършителят да притежава достатъчно информация и да знае как я използва. Със сигурност я познаваше добре. Който и да заплашваше Аби, не бе случаен преследвач засел няколко сцени.

През цялото време, докато мълчаливо вечеряха, мислите на Тор рикошираха между възможната самоличност на изнудвача и спешния проблем как се справи с отдръпване на Аби.

И чак когато мълчаливо отпиваха конjak пред огъня, Тор се осмели да проведе открит разговор. Щеше да полудее, ако не установи сигурна връзка между тях веднъж завинаги.

Той я погледна и предположи, че се намира на километри далеч. Вероятно планираше бягството си. Щеше да се събуди на сутринта и да открие, че се измъкнала.

Единственият начин да бъде сигурен бе да я вземе в собственото си легло до сутринта. Нямаше да бъде никак лесно, нито просто, но не можа да измисли нищо друго.

— Как ще го направиш, Аби? Ще се опиташ да откраднеш ключовете от колата през нощта или ще се качиш горе, ще си опаковаш нещата и ще поискаш да те откарам в Портланд? Мога да ти кажа направо — няма да те откарам там. Затова мисля, че ще се опиташ да откраднеш ключовете ми — размишляващето той, забил празен поглед в огъня.

— За какво говориш? — сепна се тя. — Нямам намерение да крада никакви ключове.

— Не? Тогава как смяташ да избягаш?

— Кой е казал нещо за бягство?

— То е изписано на лицето ти. Мислиш, че не се досещам ли?

— Виж какво, Тор, в такъв момент имам пълното право да изглеждам изплашена!

— Може би. Но...

— Не ти ли идва наум, че може да се страхувам за теб?

— Няма причина да се страхуваш за мен. Не го използвай като извинение, Аби.

— Не си намирам извинения! — Тя се завъртя и се изправи пред него с високо вдигната глава и напрегнато тяло. — Този проблем е мой, Тор! Нямам право да те забърквам повече. Много любезно, че искаш да ми помогнеш, но аз...

— Много любезно! Ха! Аби, последното нещо, за което мисля в този момент, е да бъда любезен. Никога не съм бил лицемерен към теб. Скъпа, да отидем в леглото. Искам да бъдем на сигурно място, двамата. Поведението ми няма нищо общо с фалшивата загриженост.

Аби се сви притеснено, когато той се изправи пред нея и неволно отстъпи крачка назад. Нямаше накъде да отстъпва — огънят праща зад нея. Внезапно разбра, че е уплашена до смърт. Замъглените й сини очи го гледаха с отчаяна решителност. Тялото ѝ бе неестествено сковано, готово за скок или за борба. Не трябваше да я притеснява по този начин, но какво друго можеше да направи? Собствената му гневна несигурност го принуждаваше предприеме решителни действия.

— Не ме заплашвай, Тор!

— Аз не те заплашвам.

— Мислех, че си добър и... внимателен. Мислех си, че съм по-различна жена. Сега видя онези снимки и може би смяташ, че уикендът с Уорд не е бил случаен и едва ли някой се опитва да обърне неща в своя полза. О, не! Сега имаш доказателства, правя често онова... нещо. Как беше в писмото? Спя с всеки срещнат, щом ми плаща достатъчно. Мръсница, нали така? Това сигурно не ти дава покой, Тор. Как можа пак да извадиш такъв лош късмет и да попаднеш на поредната развратница...

— Аби, мълкни! Не знаеш какво говориш.

— Разбира се, че знам какво говоря. Да не мислиш, че не видях как пръстите ти побеляват, стискайки гневно онази снимка с мен и онзи мъж на плажа? Опита се да ме успокоиш с монтажа, но не го вярваш наистина. Добре, няма нужда да се измъчваш повече. Заради двама ни е най-добре да се махна оттук.

— Няма да вървиш никъде! — процеди Тор заплашително и ефектът от думите му бе моментален.

Аби се спусна надясно, но се оказа, че няма накъде да отстъпва. Притаи се в стремежа си да не прави резки движения, които да предизвикат първичните му инстинкти, сякаш той бе звяр.

— Трябва да си тръгна, Тор. Наистина обмислях това целия следобед.

— Нима смяташ, че не го почувствах. Та ти се отдалечаваше от мен с всеки изминал миг. Няма да те оставя да си тръгнеш, Аби! Няма как да се върнеш пеша в Портланд, а аз не ще ти позволя да вземеш ключовете от колата.

— Защо правиш това, Тор? Защото не можеш да понесеш мисълта, че отново си се забъркал с невярна жена? Искаш да си докажеш, че това не е истина?

— Може би. Преди всичко искам да докажа на теб, че не е истина.

— Не ме заплашвай, Тор!

— Спри да се съпротивляваш, разсъди трезво — изрече той, без да я изпуска от поглед. — Аби, бъди разумна. Няма къде да отидеш през нощта. Остани с мен, тук си в безопасност. Имай ми доверие, скъпа.

— А ти имаш ли ми доверие?

— Да.

— Не ти вярвам! Забелязах как гледаше онази снимка — изплака тя. — Изглеждаше така, сякаш искаше да убиеш някой.

— Не теб! — изстена той. — Аби, скъпа, не теб...

— Така ли?

— Аби, паниката няма да ни помогне.

— Аз си тръгвам, Тор.

— Не!

— Не можеш да ме спреш...

— Не мога ли?

Скритата в думите му заплаха унищожи и последните остатъци от самоконтрол у нея, точно както очакваше той.

— Проклет да си, Тор!

Тя се хвърли покрай него, но той успя да я улови в последния момент и я стисна в желязната си хватка. Тя се бореше със сила, която той не очакваше от жена. Извиваше се и се дърпаше отчаяно, без да губи от енергията си в крясьци. Използваше всяка частица от нея, за да се бори.

Нямаше много шанс, разбира се. В края на краищата бе само една слаба жена. Тор просто я пристискаше към себе си, като

избягваше ритащите крака стиснал ръцете ѝ.

— Аби, скъпа, спри. Няма смисъл...

Тя прекъсна думите му, като се дръпна рязко надясно и двамата се строполиха на канапето. В последния миг той леко се извъртя и се озова върху нея, така че Аби нямаше как да продължи да се бори. Тя лежеше притисната неподвижно по корем под него.

— Аби, любима, не плачи! — изрече задъхано той, чул тихите задавени звуци, които издаваше. Тор леко се надигна и освободи тялото ѝ.

— Не плача. Опитвам се да дишам. Ти тежиш цял тон!

— Съжалявам, скъпа. — Той продължи да стои леко надвесен над нея, когато ръката му неволно погали гърба ѝ и се спусна към ханша. — Кълна се, няма да те нараня...

— Тор, нямаш право да се отнасяш така с мен! Не можеш да ме държиш тук против волята ми.

— Не мога да те оставя да си отидеш.

Аби зарови лице във възглавницата и си пое въздух на пресекулки. Горещата длан върху тялото ѝ я правеше безсилна да се съпротивлява.

— Тор?

— Да... — Той продължаваше да гали стегнатото ѝ в джинси бедро.

— Ще ме... изнасилиш ли?

— Не, няма...

— Ако мислиш, че ще лежа тук покорно и ще те оставя да ме използваш като сексуална робиня, лъжеш се!

Галещата ръка застина върху извивката на бедрото ѝ.

Аби почувства как пръстите му стискат плътта ѝ и потръпна от възбуда. Спомените за предишната любовна нощ изплува в съзнанието ѝ. В този миг бе готова да капитулира пред Тор Латимър.

Той бавно я обърна по гръб.

— Никой не иска да те направи сексуална робиня, Аби. Но мисля, че мога да те покоря с любов.

Когато устата му покри нейната, тя усети познато вълнение, което я остави да лежи безпомощна под него. Господи, полудявам, помисли си тя ужасено. Той разбира, че съм влюбена в него.

ОСМА ГЛАВА

С любовта идва и доверието. Устните на Тор страстно потърсиха нейните и на Аби не ѝ оставаше нищо друго, освен да му отговори. Усещаше ръце му да я събличат и решението ѝ да бяга окончательно се изпари.

Тор бе толкова обсебен от страсти, че бе готов направи всичко, което тя пожелае. Нейната мекота тръпнеше под пръстите му, гостоприемна и пленителна. Развълнуван, той си каза, че не е сгрешил, като е предпочел да разреши проблема в леглото. Щом я прегърнеше и на двама им ставаше ясно, че никой не може да се остане незасегнат от магия на любовта.

— Не трябваше да ти давам толкова време тази седмица — прошепна той, разтвори дрехата ѝ и плъзна длан по гърдите ѝ. — Трябваше просто да те заведа в леглото, докато разбереш колко се нуждаем един от друг, Аби. Опитах се да те накарам да ми вярваш. Но тази вечер ти бе готова да избягаш и аз не можех да те оставя да го направиш.

— Мислех, че... — Гласът ѝ се прекърши от нарастващо желание. — Мислех, че ще е за добро. Тор, моля те, прости ми! Не трябваше да те забърквам...

Той усети под дланта си възбуденото ѝ зърно и дрезгаво изстена. Тя оживяваше под ласките му като никоя друга жена. Или може би той я предизвикваше с пламенността си?

— Аби, скъпа! Ти си така мека... Как можа да помислиш, че ще те оставя да си отидеш? Нуждая се от теб повече от всичко на света! — Тор намери трапчинката на шията ѝ, където биеше пулсът и целуна мястото.

— Тор, скъпи мой! Караж ме да подивявам от страст...

Той хвани ръката ѝ и я насочи към копчетата на ризата си. Аби не се нуждаеше от повече подканяне. Докато се мъчеше да я свали, Тор намери ципа на джинсите ѝ. Отвори го и пъхна ръка във влажната ѝ

плът. Знаеше, че няма да успее да бъде нежния и търпелив любовник от миналия път.

— Аби, скъпа, ще те накарам да се чувстваш изцяло моя тази вечер. Разбираш ли? След това няма да се съмняваш повече в нищо. Няма да можеш да избягаш. Сърцата ни са оковани...

Тя му помогна да свали джинсите ѝ, и неговите се свлякоха на пода. Тялото ѝ приличаше на чувствена клопка от златиста кожа и стаена топлина. И той желаеше да попадне в тази клопка.

Покри я с тялото си и тя едва издържа тежестта му. Твърдите ѝ зърна го накараха да затаи дъх и да я притисне още по-страстно. Нарочно я остави да почувства тръпнещата му мъжественост, притиснатата към бедрата ѝ.

— Когато те обладавам, сякаш потъвам в най-нежната чашка на цвете — прошепна той с пресекващ глас. — Не мога да чакам повече, не мога...

— Нито пък аз.

Той плъзна длан между бедрата ѝ, наслаждавайки се на копринената им мекота. После ги разтвори, надигна се и почувстввал горещото ѝ влажно тяло, очакващо да го приеме, проникна в нея с дрезгав стон. Трябваше да я изпълни или щеше да полудее. Тя се притискаше към него, краката ѝ се сплитаха с неговите, а ноктите ѝ се забиваха диво в гърба му. Искаше го, имаше нужда от него. Торликуваше. Никоя жена не можеше да имитира тази нужда. Аби още по-малко бе способна на това. За нея всичко бе истинско. Тя бе прекалено възбудена и вълнуващо жарка, за да играе сложни игри в леглото. Искаше да я люби, докато я остави без дъх.

— Кажи ми — почти изръмжа той, целувайки гърдите ѝ. — Кажи ми, че ме желаеш, кажи ми какво изпитваш! — Той се движеше в нея с едва обуздана ярост, отключвайки скритото съкровище на нейната женственост. Тласкаше отново и отново с едва овладяна сила, което предизвикваше тихите ѝ викове.

— Тор, Тор, толкова те желая! Никога не съм желала така друг мъж. О, Тор!

Той почувства страстния спазъм, който я разтърси, и стегна тялото ѝ около неговото, почти достигайки екстаза. С приглушен вик на удовлетворение и той потъна в безкрайното море от кадифена чувственост, усетил Аби да се отпуска щастливо в ръцете му.

Нямаше да я остави да заспи. Тя смътно усети как езикът му трепти върху влажните ѝ гърди. Бавно изплува от омаята и отвори очи.

— Ти ме желаеше, колкото ѝ аз теб, скъпа.

— Да... — Нямаше смисъл да го отрича.

— Изпитваш постоянна нужда от мен.

— Да.

— Чувствам го, когато те държа в ръцете си.

— Изглеждаш прекалено сигурен.

— Не се сърди. Не мога да променя истината. Тя е една и за двама ни. Когато я приемеш, наистина ще ми повярваш.

— Толкова ли е важно за теб?

— Жизненоважно, скъпа. Днес следобед почти полулях, докато те гледах как замисляш бягството си.

— Нямаше да избягам — отрече тя бързо.

— Не, щеше да се опиташ.

— Само помислих, че ще е най-добре да си отида. Не исках да те правя нещастен, Тор.

— Можеш да ме нараниш единствено ако не ми вярваш и не ме оставиш да ти помогна.

— Не исках да те засегна...

— Имай ми пълно доверие, това е всичко, което искам.

— Ами ти? Вярваш ли ми? Видях те как гледаше онази снимка.

Знам какво си мислеше...

— Мислех си, че бих искал да хвана на всяка цена онзи проклет изнудвач. И ще ти призная, настроен съм малко агресивно. Но агресията ми не е насочена срещу теб, мила.

— Вярвам ти — прошепна тя дрезгаво.

— Аз не съм я убил, Аби.

— Знам това.

— И никога няма да те нараня.

— Знам и това. Усещах го през цялото време.

— Страхувах се от деня, в който щеше да научиш миналото ми.

Страхувах се да не ме вземеш за някой като онзи мъж, който се е отнесъл лошо с теб преди време.

— Ти изобщо не приличаш на Флин Рандолф.

— А по какво се различавам?

— По милион неща — отговори тя и се усмихна. Мъже! Бяха по-суетни и от жените. Светлината от огъня играеше в тъмната коса на Тор. Това я накара да се усмихне още по-широко. — Например косата ти е с различен цвят. Неговата беше кестенява.

— Каква огромна разлика — подигра се той. — Не можеш ли да измислиш по-добър пример?

— Добре, нека да помисля. Телосложението ти не е същото. Постоилен си, като скала. А той е като тенисист.

— Аби, предупреждавам те...

— Само се опитвам да те успокоя. Я да помисля какво друго ви отличава един от друг. Разбира се, той никога не би посещавал курс по икебана. Има си други хобита.

— Нещо по-мъжествено като автомобилни състезания?

— Не, той се занимаваше с... — Аби рязко мълкна, спомнила си за фотографското хоби на Флин. Той настояваше да му позира гола, а тя не се съгласи. Притежаваше добре оборудвана фотографска лаборатория. — ... фотография.

— Кестенява коса ли каза?

— Да.

— Слаб?

— Да, но, Тор, той наистина не...

— Занимавал се е с фотография?!

— Е, добре, но това беше преди две години. Разбирам за какво намекваш. Защо би направил такова нещо? И то след две години!

— Той знае ли за Синтия? — Тор продължи с въпросите и леко се отдръпна. Стана и неспокойно закрачи пред камината.

— Знаеше — призна Аби и се намръщи замислено. — Тор, всичко между Флин и мен свърши още тогава. Беше щастлив да се отърве от мен. Все повтаряше, че не желае никога повече да ме вижда. Нарече ме... — Гласът ѝ секна при спомена за надписа върху последната фотография. — Нарече ме мръсница.

— По дяволите! — Тор прекара пръсти през посребрената си тук-таме черна коса. — Аби, той не е в нашия списък. Защо, за Бога?

Аби се сви под яростния му поглед и посегна да се облече.

— Тор, изслушай ме. Не е възможно Флин да е изнудвачът. Цели две години не съм го виждала. Защо би ми създавал неприятности след толкова време?

— А аз те питам защо той не е в списъка, който те помолих да съставиши. Има кестенява коса, занимава се с фотография, знае всичките ти слаби места. Да не би да си мислиш, че просто си играя с този проклет списък? Разчитах, че ще бъде пълен. Иначе как бихме открили човека, отговарящ на описанието. Трябваше да включва не само сегашните ти приятели и познати.

Аби се загърна в дрехата си, сякаш искаше да се защити. Очите й го следяха тревожно. Това ли бе мъжът, който само до преди малко я бе любил страстно?

И макар да стоеше още гол пред огъня, не ѝ бе необходимо кой знае какво въображение, за да си го представи в сив костюм, властен и свиреп. Той излъчваше сдържана мощ, независимо от вида си, времето и мястото.

Тя съжали, че не е изпълнила добре важното поръчение. Смутено се размърда на канапето и погледна джинсите си. Чудеше се дали да не скочи и да ги обуе незабавно.

— Няма нужда да ми крещиш, Тор.

— Не ти крещя, макар да заслужаваш нещо много повече. Благодарение на недоброствестното ти отношение, сме пропуснали един от най-подозрителните. Мъж, който според думите ти, може да не е с всичкия си. Мъж, който точно отговаря на описанието. Колко други възможни изнудвачи си пропуснала в списъка?

— Не съм пропуснала никой друг, освен... освен... — Гласът ѝ загъръхна. — ... може би двама-трима, за които съм сигурна, че не биха могли да...

— Кой още? — изкрещя Тор.

— Списъкът може да няма край. Боже мой! Кестенявите мъже са на всяка крачка.

— Затова те помолих внимателно да помислиш.

— Виж какво, ако започна да вписвам имена методично, трябва да включва дори Уорд!

— Тайсън? Съпругът на Синтия? Той кестеняв ли е?

— Е, да, но...

— И се занимава с фотография?

— Ако съдя по многото снимки на бебето, които получавам на всеки няколко седмици, предполагам, че да. Тор, всеки млад баща снима детето си!

— Кой още? — Той не обръщаше внимание на гнева ѝ.

— Не знам! Не се сещам за друг... Престани да се държиш като инквизитор!

— Извинявай. Ще трябва отново да съставиш списъка. Ако го беше направила както трябва още първия път, може би вече щяхме да разкрием изнудвача. Постъпих глупаво, като те оставил без надзор. Хем те познавам! Още от самото начало съм прекалено мек с теб.

Той я сграбчи и я задържа срещу лицето си.

— Можеш да ми се сърдиш колкото искаш, но съм поел грижата да те защитавам. И когато става дума за безопасността ти, ще изпълняваш точно наредданията ми! Ясно ли ти е какво искам?

Аби премига безпомощно в желязната му хватка. Бе полугола и се почувства идиотски. Самият Тор не изглеждаше така, макар също да бе гол. Тя прегълътна и каза тихо:

— Да.

— Прекрасно! — отвърна благо той и я пусна, но остана заплашително надвесен над нея. — Погледни ме, Аби! — Прехапала тревожно устна, тя се подчини. — Играхме достатъчно дълго тази игра. От утрe започваме да действаме. Вече имаме достатъчно улики. Прекалено много, за да седим тук като глинени гълъби за мищена. На сутринта тръгваме за Сиатъл. Искам да говорим с Тайсън.

— С Уорд? Но Тор, аз не искам да го замесвам.

— Той вече е замесен. Трябваше още в началото да говоря с него! Вместо това се оставил да ме убедиш да следвам плана ти.

— Но Уорд не може да бъде изнудвачът! Това е безсмислено!

— Не съм казал, че е той. Обаче по един или друг начин Тайсън е част от тази история и е време да го информираме за заплахите.

— Не искам да постъпя така!

— В момента не е важно какво искаш ти, Аби. Нали трябва да те измъкна от тази опасна ситуация! Качвай се и си лягай. Вече е късно, утрe тръгваме рано. Аз ще се погрижа за огъня.

Той се обърна, без да дочека нейния отговор и започна да гаси жарта. Чу как Аби се движи зад него, тихо събирайки дрехите си, после тръгва по стълбата. Ръката му ядосано стисна машата, докато чакаше да разбере в коя стая ще влезе. Призна мрачно, че бе малко груб с нея. Но нямаше избор. Какво очакваше, след като не бе се отнесла сериозно към съставянето на списъка? Разбира се, не го бе

направила нарочно. Просто беше свикнала да върши нещата прибързано и импулсивно.

Тя изкачи стълбата. Тор чу шляпането на босите й крака по дървения под. Не му каза и дума, когато я отпрати в леглото. Просто се подчини.

Той се разкая за острата си реакция. Можеше да овладее гнева си. Не биваше да я кара да се страхува от него.

Подобни мисли се въртяха в главата му, докато окачваше машата и затваряше решетката на камината. Бе си заслужила мъренето. Ако бе избягала в стаята си горе, просто щеше да последва нов скандал. Отсега нататък мястото й бе в неговото легло и бе крайно време да го разбере. В момента ги грозеше сериозна опасност, за да я щади.

Когато Тор се изправи и тръгна нагоре, всичко бе утихнало. Той се чудеше в коя ли спалня е влязла.

Изкачи стъпалата по две наведнъж и усети кръвта му да бие в слепоочията.

В коя спалня бе влязла наистина? Той отмина собствената си тъмна стая и спря пред затворената й врата. Искаше да бъде добър, но твърд. Не, щеше да й се извини и да й напомни колко е сериозно положението. По дяволите, направо ще влезе, ще я измъкне от леглото, ще я прехвърли през рамо и ще я отнесе в спалнята си.

Очакваше да намери вратата й заключена и силно натисна дръжката. Тя обаче поддаде веднага и той се вгледа в тъмнината — леглото й бе недокоснато. Изпита огромно облекчение. Обърна се и се втурна в своята стая. Нахълта вътре и след като очите му свикнаха с мрака, различи нежните й очертания под завивките.

— Ти ме изльга — прошепна тя.

— Не съм! — Протестът му беше тих, почти болезнен.

— Да, направи го. — Тя отметна единия край на завивката и го прие мълчаливо в леглото. — Каза, че никога няма да се нахвърляш гневно върху мен.

— Така ли го приемаш?

— Точно така. — Очите й блестяха и Тор въздъхна тежко, докато лягаше до нея.

— Как мога да знам кога ще предизвикаш звяра в мен?

— Мисля, че той постоянно е готов за скок.

Преди тя да успее да каже още нещо, устните му намериха нейните. Този път той си обеща да бъде безкрайно нежен, грижовен и внимателен, докато самата тя не го помоли да я люби. Искаше отново и отново да чува името си върху устните ѝ.

На другата сутрин Аби с нежелание се подчини на решението на Тор да се срещнат с Уорд Тайсън. Не мина без възражения от нейна страна. По време на закуската и на пътуването от Портланд до Сиатъл, Тор стоически изтърпя всичките ѝ аргументи и яростни молби да не го правят.

— Не виждам причина да намесваме засега Уорд! Той не може да ни помогне с нищо, а може да реши да разкаже на Синтия за проклетия уикенд, за да се оневини.

— Възможно е — съгласи се Тор.

— Но аз не искам Синтия да узнае.

— Такава е и логиката на изнудвана.

— Тор, имам предвид отношенията ни с нея, те ще бъдат омърсени след всичко това.

— Просто помни, че не ти си виновната. Тайсън е започнал.

— Провалянето на брака им ще бъде още по-разрушителен акт. Не виждам защо на този етап трябва да предприемаме нещо. Да изчакаме още малко.

— Времето работи за изнудвача. Дава му възможност да ти играе по нервите, да те източи и съсипе. Тайсън не е единственият мъж, с когото ще се срещнем. Веднага щом направи опит за парично изнудване, ще трябва да се обадим в полицията. Бих го направил още сега, но разполагаме само със снимките и заплахите.

— Ти изглеждаше толкова надежден мъж, когато те срещнах...

— А какъв съм сега?

— Арогантен и непоносим! Разпореждаш се с живота ми и това ме тревожи, защото не знам как да те спра.

— Обещавам ти, че когато всичко приключи, ще намериш отново предишния мъж.

— Защо не се откажеш от срещата с Уорд Тайсън? — прошепна тя и скръсти ръце на гърдите си.

— Нямам друг избор, освен да те слушам. В една кола сме...

— Дори и да ме слушаш, не ми обръщаш внимание.

— Налага се да говорим с Тайсън, това е, скъпа.

Аби не престана да се страхува по време на цялото пътуване. Няколко часа по-късно, Тор вече караше по междущатската магистрала към центъра на Сиатъл. Тя си помисли за миг да го заблуди и да го насочи към някоя от другите административни сгради. Но мрачния маниер, с който той шофираше, я убеди, че подобен ход няма да мине. С въздишка тя му посочи подземния гараж на сградата, в която се намираше централата на „Технологиите Линдън“.

Когато секретарката на Уорд ги покани в приемната, Аби остана изненадана от начина, по който я посрещна той.

— Къде беше, Аби? От цяла седмица се опитвам да се свържа с теб! — Тайсън изскочи отзад бюрото и се завтече да я посрещне. Бе в тъмен делови костюм и колосана бяла риза. — Седни. Трябва да поговорим. Случи се нещо важно. Кой е този мъж? — Той хвърли изпитателен поглед на непознатия.

— Неин близък съм — каза Тор студено. — Но ще съм ви благодарен, господине, ако за въдеще ѝ говорите с по-сдържан тон. Името ми е Тор Латимър. — Той не протегна ръка, а учтиво настани Аби и чак тогава седна в коженото кресло до нея.

Аби присви очи, усетила стаената агресия в думите му. Напоследък все по-често си представяше Тор в предишната му роля на голям шеф. Уорд гледаше непознатия и уважението в очите му подсказа на Аби каква точно бе цената на Тор.

— Моите извинения, Аби. Къде си срещнала този рицар?

— В един курс по икебана. Уорд, случи се нещо много сериозно. Тор настоя да се срещнем с теб и да поговорим. Аз не исках да те замесваме, но...

— Аз не се съобразих с нейните възражения — прекъсна я Тор.

— Разбирам. — Уорд седна във въртящия се стол и ги погледна в очакване. — Добре, изглежда всички имаме новини. Предлагам ти да започнеш първа.

Аби се намръщи. Тя познаваше достатъчно добре Уорд, за да прочете тревогата в кафявите му очи.

— Не става дума за Синтия или бебето, нали? Те са добре?

— Да, добре са. Моят проблем е от бизнес естество. А какъв е твойят?

— Нейният също е от подобно еество. Изнудване. Засяга и вас. Затова сме тук.

— Изнудване?! — Уорд ги изгледа изумено. — Това шега ли е?

— За съжаление, не — въздъхна Аби. Погледна бързо Тор и разбра, че няма да я остави да заобиколи въпроса.

— Помниш ли... помниш ли онзи уикенд на крайбрежието, Уорд?

— О, само не това! — Уорд уморено разтри чело и затвори очи.

— Какво става, Аби?

— Някой е направил снимки, когато ти и аз сме излизали от хотелската стая. — Аби почувства как се изчервява, докато се опитва да овладее неловката ситуация.

— Снимки?! — Уорд се втренчи в Тор. — Компрометиращи снимки?

— Могат и така да се нарекат. За Синтия. Съжалявам, Уорд. Не знаех какво да правя. Тор видя снимките и настоя да се срещнем с теб. Казва, че след като и ти си замесен...

— Доколко си посветен, Латимър?

— Знам всичко.

— Измъкнал си цялата история от Аби, така ли?

— Не беше лесно.

— Обзагам се, че не е било. Тя е независима жена...

— Но склонна да се поддава на емоции. Искаше да я оставя да се оправя сама.

— И щеше да се справи — изръмжа Уорд. — Добре, какво стана? Заплахи? Тъпка сума?

— Пари още не са поискали. Предполагам, че ще се случи скоро — каза Тор. — Знам, че не би оставил Аби в такъв труден момент.

— И изнудвачът заплашва да разкаже на Синтия за нашия... таен уикенд, така ли? — Уорд погледна замислено Аби, която неловко се размърда. Тя искрено му съчувстваше.

— Страхувам се, че е така.

— Интересно... — продума Уорд. — Кой те познава толкова добре, Аби, за да знае колко ще ти струва това?

— И Тор ме попита същото — прошепна тя и осъзна, че и двамата мъже срещу нея страшно си приличаха.

— Стигнахте ли до нещо? — обърна се Уорд отново към Тор.

— Имаме няколко версии.

— Забележително!

— Да, сигурен съм, че искаш да узнаеш всичко — измърмори Тор.

— Разбира се.

— Уорд — намеси се Аби, — все още мисля, че можем да не занимаваме Синтия с това. Тор смята, че ще обезоръжим изнудвача, като ѝ разкрием истината. Обаче аз вярвам, че ние тримата, можем да решим проблема. Веднага щом изнудвачът поиска откуп, ще имаме подобра представа що за човек е и какво е намислил. Няма нужда Синтия да знае предварително.

— Аз мисля — заяви Тор решително, — че най-добре ще е Синтия да узнае всичко още сега. Това е единственият начин за Аби да се освободи от мъчителното напрежение.

— Не! — Аби го пронизваше с очи. — Съгласих се да говоря с Уорд, но не желая Синтия да узнае.

— Ще направиш каквото смятам за необходимо, Аби — процеди Тор тихо. — Имам много повече опит от теб с престъпници от този род.

— Но не можеш да решаваш вместо мен, Тор Латимър!

— Всъщност — намеси се хладнокръвно Уорд, — проблемът отчасти отпада. Нещата не са толкова черни. В деня, в който се върнах от онзи глупав уикенд, признах всичко на Синтия.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Аби пребледня.

— Какво си направил? — успя да промълви тихо тя.

— Обясних ѝ всичко — каза Уорд спокойно. — Казах ѝ какъв глупак бях и как се опитах да те въвлека. Мисля, че тя вече се бе досетила.

— Ти се шегуваш! Но... Синтия се държеше с мен както винаги. Никога не намекна, че е знаела как ти и аз...

— Но ние никога не сме отишли твърде далеч, Аби. Това е важното. Още повече, че ти никога не би се решила на любовна авантюра с мен. Може би подсъзнателно съм го усещал през цялото време. В този смисъл за мен ти беше „безопасна“. Не съм горд с поведението си, но с това светът не свършва, поне що се отнася до Синтия. Тя ми прости още тогава.

— Съпругата ти изглежда е много благородна жена — отбеляза Тор.

— Тя е невероятна личност и ме обича — каза просто Уорд. — Освен това и аз я обичам. Винаги съм я обичал и ще я обичам. Тогава бях малко откачил. Но съм сигурен, че няма да се повтори.

Аби осъзна значението на неговото заявление.

Само би мечтала да чуе същото от Тор Латимър. Вечните любовни думи.

— Добре-е-е — провлече Тор, — това наистина оправдява нещата.

— Какво предлагате сега?

Уорд изглеждаше напълно готов да приеме другия мъж като равен. Аби се изненада. После осъзна, че съпругът на нейната братовчедка бе всичко друго, но не и безответорен тип. Можеше да оцени човек, подобен нему, когато го срещне.

— Мисля да изчакаме изнудвача да поиска откуп. После ще се обадим в полицията — каза Тор.

— Има и друга възможност — започна Уорд.

— Частен детектив? — Тор кимна замислено.

Аби започна да се чувства изключена от разговора.

— Защо ни е частен детектив? — попита тя.

— Той ще действа професионално — обясни Тор.

— Подозираш ли някого конкретно? — попита Уорд.

— О, Тор има смешната идея, че зад всичко това може да стои Флин Рандолф — каза Аби. — Отговаря на описанието.

— Какво описание?

— На продавачката, с която е разговарял един непознат, който се интересувал от нас.

— Рандолф не е единственият заподозрян — прекъсна я Тор спокойно. — И на мен ми допада идеята за частен детектив. Знаеш ли някоя добра агенция?

— Една от най-добрите. Точно в момента ги използвам за друго разследване. Ще им се обадя следобед.

Аби гледаше ту единия, ту другия. Каквото и да се случеше понататък, то нямаше да зависи от нея.

Мъже! Мислеха, че единствени могат да управляват света.

— Уорд, за какво си ме търсил през последната седмица?

— По бизнес, както ти казах. Някой изкупува нашите акции. Тъй като ти държиш най-големия дял, освен този на Синтия, исках да те предупредя, че вероятно ще получиш предложение за продажба.

— Но Уорд, ти знаеш, че никога не бих ги продала. А ако реша, щях да се посъветвам с теб и със Синтия. Освен това, акциите не струват много.

— Предложението бяха изненадващо щедри. Леля Мей и чичо Харолд продадоха техните миналата седмица, без да се консултират с мен. Нямали представа, че мога да се разтревожа.

— Но компанията е фамилна!

— Да, макар след няколко месеца да не бъде вече такава. Имам намерение да дам възможност и на външни акционери да участват.

— Ще обявиш акциите на фондовата борса? Защо?

— Това е най-бързият начин малка компания да спечели голям капитал — намеси се Тор. — Просто акциите ще се котират добре и ще се продават. Получаваш веднага парите.

— Ще има много желаещи, когато внедрим новата технология — каза Уорд.

— Значи някой се опитва предварително да завладее част от компанията, като изкупува фамилните акции, така ли? — Тор се усмихна и изражението му стана хищно.

— Тайният купувач може да купи значителен пакет акции и по този начин да спечели влияние.

— Но кой би могъл да бъде? — намеси се бързо Аби.

— Още не знам. Предложението за покупка дойдоха чрез посредник, който твърди, че представлява някакъв крупен бизнесмен. В момента съм поръчал на детективската агенция да го открие.

— Господи, какъв ад! — възклика разбиращо Тор.

— Така е — съгласи се Уорд. — Сега, когато най-после открих Аби и я предупредих, се чувствам по-добре.

— А другите роднини склонни ли са да продават? — попита Аби.

— За нещастие, не можах да убедя всички роднини на Синтия да се въздържат. Поне засега. Те дотолкова са свикнали с мисълта, че компанията е на ръба на банкрота, че приемат всяко предложение за добре дошло.

— Добре, бъди сигурен, няма да загубиш моите акции — заяви твърдо Аби.

— Благодаря. — Уорд се усмихна. — Имах нужда да го чуя. Не бях сигурен колко ми вярваш.

Аби импулсивно се наведе и го потупа по ръката.

— Уорд, никога не съм се съмнявал в способността ти да ръководиш фирмата. Нещо повече — винаги съм ти имала доверие като на мъж. Ти направи Синтия толкова щастлива.

Тор рязко се изправи. Хвана ръката на Аби и я издърпа от тази на Уорд.

— Мисля, че фамилната симпатия и подкрепа стигат засега. Естествено, всичко това е много затрогващо, но за да съм спокоен, бих искал да спрете дотук. Хайде, Аби, да изпием по кафе, докато Уорд се обади на детективската агенция. — Той погледна към развеселения си домакин. — Виж дали могат да изпратят бързо някой тук. Искам да се върнем в Портланд утре сутринта.

— Ще се заема с това още сега. Аби?

— Да, Уорд... — обърна се тя вече на вратата на офиса.

— Съжалявам. За всичко.

— Аз също, Уорд. — Тя не успя да продължи.

Тор вече затваряше вратата след нея, преди да е довършила изречението си.

Озоваха се в пълния асансьор, който ги свали в кафенето на първия етаж. Тор продължаваше силно да стиска китката ѝ. Тя я издърпа и му хвърли унищожителен поглед.

— Не трябваше да ме дърпаши така! Вече ти е напълно ясно, че никога не е имало нищо между мен и Уорд и никога няма да има. Аз просто му съчувствах. Той бе подложен на голям натиск.

— Да успокояваш мъж в такова състояние, може да ти създаде много проблеми. Мислех, че си го научила вече. Преди май е било същото. — Тор я изгледа гневно.

— Но нищо не се случи и ти го знаеш!

— Ала бе готова да станеш жертва на изнудване, за да не научи Синтия за случая, нали?

— Тор! Да не би да намекваш, че ми нямаш доверие?

— Не. Вярвам ти. — Лицето му омекна, когато забеляза съкрушения й поглед. — Но това не означава, че ще те оставя да тичаш наоколо и да успокояваш всеки мъж, който има проблеми. Ако искаш да успокоиш някого, успокой мен. Вярвам ти, скъпа, но няма да позволя импулсивността ти да те постави в още по-неприятна ситуация от настоящата. Ясно ли ти е?

— Станал си ужасен напоследък, Тор. — Аби присви очи. — Като си помисля, разбирам, че винаги си бил такъв. Защо ли се захванах с теб?

Той замълча, извади маргаритата от малката ваза върху масата и протегна цветето към нея.

Аби вдигна очи — той ѝ предлагаше помирение. Без съмнение ѝ напомняше за нощта, когато бе взела жълтата роза от ръката му и се бе намерила в леглото му.

— Мислиш ли, че винаги с един и същ жест можеш да получиш всичко?

— Искам единствено теб.

Аби прехапа устна и бързо протегна ръка към цветето. Грабна го и го остави в скута си. След това известно време избягваше погледа му, защото знаеше, че щеше да открие мъжко тържество в кехлибарените вирове. Можеше да си го спести.

Разговорът с изпратения от агенцията детектив не отговаряше на очакванията на Аби. Беше чела достатъчно детективски романи, за да има представа как изглеждат частните ченгета. Обаче този излизаше от шаблона. Беше облечен като бизнесмен, говореше като добре образован човек и си записваше необходимата информация на касетофон. Аби се почувства неловко от техниката. След внимателен разпит детективът измъкна от нея всичко, което тя знаеше. Докато нейните отговори бяха донякъде колебливи, Тор и Уорд отговориха на всички въпроси твърдо и ясно. Бизнесмени до мозъка на костите, помисли тя мрачно. Изобщо не изглеждаха притеснени от ситуацията.

— Не очакваше това, нали, Аби? — попита я Тор развеселен, когато детективът си бе отишъл.

— Очевидно човекът не е чел Реймънд Чандлър — отвърна тя.

— Или го е чел и е решил да подобри представата за частното ченге — предположи Уорд. — Каквато и да е причината, кадрите на агенцията са надеждни.

— Спомена, че търсят тайния купувач на акциите, нали? — поинтересува се Тор.

— Да, искам да знам кой купува и което е по-важно, как е узнал, че цената им скоро ще се вдигне.

— Сигурно има изтичане на вътрешна информация — отбеляза Тор замислено.

— Страхувам се, че е така.

— Шпионин?! В компанията? — ужаси се Аби.

— Просто някой се опитва да спечели малко пари допълнително, като продава информация — отвърна Уорд и сви рамене. — Случва се често в наши дни.

— Това е отвратително! Слава Богу, че не се сблъсквам с такива неща в бизнеса си с витамините.

— Има си предимства сам да си работодател — засмя се Тор.

— Вие двамата изглежда нямаете тайни — ухили се Уорд.

— Да, представи си — отговори Тор.

— Как върви бизнесът ти, Аби?

— Съдейки по количествата хапчета, които тя взема ежедневно, бизнесът ѝ трябва да процъфтява — намеси се Тор.

— Хайде, смей се — обидено възкликна тя. — Не съм хващала настинка почти от година.

Уорд погледна заговорнически Тор.

— Може би си купува здраве за цял живот?

Аби се изчерви при думите „за цял живот“. Тя и Тор не бяха поемали никакви дълготрайни ангажименти, но не искаше да обяснява това на Уорд. Обаче Тор прие коментара спокойно и се усмихна:

— Такава жена, заредена с витамини, си струва — изрече той и ѝ намигна.

— О, благодаря! — Аби се изправи недоволно. — Ако вие двамата свършихте да си играете на детективи, бих искала да купя някои неща.

— Ще се обадя на Синтия и ще я предупредя, че ще дойдете на вечеря — каза Уорд и посегна към телефона.

— Не! — обърна се бързо Аби с разтревожено лице. — Не, Уорд, по-добре да не се виждаме сега! Може би при следващото ми идване. Ще се чувствам много неловко, а тя е заета с бебето и...

— Аби — прекъсна я Тор спокойно и хвана жестикулиращата ѝ ръка, — успокой се. Уорд вече ти каза, че тя знае всичко от самото начало.

— Но аз не знаех, че тя знае всичко — изплака умолително Аби.

— Синтия и ти сте като сестри. Ако тя отдаваше значение на този идиотски инцидент, щеше да го узнаеш досега — посочи Уорд хладнокръвно и набра домашния си номер.

Аби мрачно осъзна, че бе прав.

— Аби, ще спреш ли да се чувстваш виновна? — изръмжа тихо Тор. — Не си направила нищо лошо и Синтия го знае. — Той се изправи и кимна на Уорд. — Ще се видим на вечеря. В седем, нали?

— Чудесно. Лора ще е в леглото дотогава.

Тор изведе Аби от офиса, преди да е измислила още аргументи. Всъщност, призна Аби с ирония, и двамата бяха прави. Нямаше никаква причина да не вечерят със Синтия и Уорд.

— Наистина ли си толкова нервна, че ще се срещнеш с твоята братовчедка? — Тор я поведе към паркинга.

— Не мога да ти обясня, но... — Аби въздъхна и го остави да я настани в БМВ-то.

— Не можеш ли? — попита той, като запали колата и се насочи към изхода.

— Ще престанеш ли? — избухна тя. — Мисля, че причините ми да се тревожа от една среща със Синтия са ясни!

— Току-що каза, че не можеш да ги обясниш. Как тогава са ясни?

— Тор спря, за да плати за паркинга и след малко се вля в движението.

— Нарочно ми поставяш уловки — обвини го ледено тя.

Тор поклати глава.

— Не, само се опитвам да разбера нещо.

— Тогава питай направо! Не бъди подъл.

— Добре, ще попитам. Не си ли нервна, защото се поставяш на нейно място? Не си ли представяш как би се чувствала ти, ако приготвяше вечеря за жената, която съпругът ти се е опитал да прельсти преди два месеца?

— Логиката ти е желязна.

— Но е точна, нали?

— Нима?

— Може би се отъждествяваш със Синтия, защото изпитваш малко ревност.

— Към кого, за Бога?

— Към мен? — предположи той с надежда.

Внезапно нещо изщрака в съзнанието й.

— Но не е необходимо, нали?

— Не е. — Той сви рамене. — Вероятно сега и Синтия се отнася към Тайсън точно така.

— Но в техния случай имаше и други... проблеми.

— Може би те са използвали точно този, за да разрешат останалите.

— Може би. — Аби започна да се отпуска. — Уорд наистина изглеждаше верен съпруг днес следобед.

— Не знам защо се съмняваш в твоята братовчедка. Виж на мен ми вярваш много повече, отколкото други жени при подобни обстоятелства.

— И ти ми вярваши, нали?

— Ще трябва да привършваме с интересния разговор — отбеляза Тор, докато завиваше в алеята на един от големите хотели в центъра на Сиатъл.

— Защо спираме тук?

— Защото, въпреки че съм повече от готов да се срещна с роднините ти, след това те искам само за себе си. — Тор паркира колата и отвори вратата. — Ще отида да запазя стая. Връщам се след минута.

Аби нямаше какво да добави. И тя го искаше за себе си.

Да, те бяха в любовни отношения — вече бе приела факта. Тя обичаше този мъж. Единственото ѝ съмнение бе какво изпитва Тор към нея. Желание да я закрия? Вероятно. Привличане? Сигурно. Ангажираност? Може би. Любов?

Нямаше да го узнае, докато той сам не ѝ го кажеше или не я помолеше да се омъжи за него. Тор Латимър веднъж се бе опарил с брак. Сигурно нямаше да рискува отново толкова скоро. Напразни надежди. Та тя го бе срещнала едва преди две седмици. И не притежаваше кой знае какви качества, които би одобрила в един мъж. Като начало всичко бе наред, но по-нататък — бъдещето щеше да покаже. Бе въздържан, мил на моменти, любезен... Но безкрайно властен.

И онзи смущаващ негов усет към красивото.

Синтия ги посрещна на вратата на дома си в Мърсър Айланд и втренчено погледна Тор. В сините ѝ очи пролича удивление.

— Това ли е мъжът, когото си срещнала в курса по икебана? — попита тя невярващо.

— Да — отвърна Аби с усмивка.

— Права си. Изглежда надежден и много чаровен.

Аби се изчерви като момиче.

— Синтия!

Ръката на Тор обгърна нежно раменете ѝ и по устните му заигра дяволита усмивка.

— За какво изглеждам надежден?

— Няма значение — измърмори Аби, докато влизаше в просторния, изискано мебелиран хол.

— От две години се опитвам да намеря мъж като вас за Аби — рече Синтия. — Оказа се безнадеждна работа. Мислех за новия

вицепрезидент на компанията, но той бледнее пред вас. Не е необходимо да й го представям.

— Изобщо не е необходимо — съгласи се Тор хладно.

Ръката му натежа на раменете ѝ, въпреки че продължаваше да се усмихва широко.

— Господи, пак властен мъж — засмя се Синтия, докато ги водеше към бара, където Уорд приготвяше питиетата. — Не мислех, че Аби си пада по този тип мъже. Не и след като преживя неприятни неща с един такъв преди две години.

— Страхувам се, че не съм предоставил на Аби възможност за избор — призна Тор.

— Мога ли да видя Лора? — намеси се Аби в отчаян опит да промени темата на разговора.

— Насам — поведе я засмяна Синтия и остави Уорд и Тор да си поговорят.

Аби последва своята прекрасно вчесана русокоса братовчедка в детска стая, декорирана в бяло и жълто. Синтия вече бе възстановила предишната си чудесна фигура и имаше свеж вид, с който не можеше да се похвали по време на бременността. Когато се усмихна на Аби, в очите ѝ просветна сестринска любов и доверие.

Те мълчаливо се наведоха над малкото момиченце в лулката. Лора кротко спеше свила юмручета над главата си. Един дълъг миг Аби гледаше бебето със страхопочитание. Представи си се в ролята на Синтия. За пръв път в живота си изпита женска завист. Дали Тор щеше да я направи щастлива?

Аби не смееше да се залъгва. Знаеше, че иска твърде много от него. Нямаше право на това, а и той не бе й предложил нищо повече от временна връзка. Дали можеше да се надява.

Тези мисли дълбоко я развълнуваха. Тя искаше любовта на Тор. Цялата му любов! Единствено за себе си. Може би и той изпитваше същите чувства, а тя го обвиняваше в деспотизъм. За мъжете бе въпрос на чест да притежават една жена телом и духом. Това нямаше нищо общо с маниакалната жестокост на един Флин Рандолф например...

— Изглеждаш така, сякаш си готова за откровения — прошепна Синтия с усмивка, докато отиваха към хола.

— Рядко изпитвам необходимост от откровения — измърмори в отговор Аби, — поне що се отнася до Тор Латимър.

— Влюбена си, нали? — каза Синтия с разбиране.

— Личи ли?

— Много ясно за някой, който те познава добре. Каза ли на Тор?
Аби поклати глава.

— Не, но мисля, че той го усеща. — Тя си спомни предишната вечер, когато й бе шепнал, че може да бъде укротена единствено с любов.

— Послушай съвета ми, Аби. Никога не разчитай, че един мъж е сигурен в любовта ти. Трябва да му кажеш. Те са доста недоверчиви в това отношение.

— Мъжете ли?

— Чаровни, но не дотам прозорливи и чувствителни.

Аби я погледна и избухна в смях. След миг Синтия се присъедини към нея и последните съмнения на Аби, че отдавна й е простила, се стопиха.

По-късно същата нощ Тор прегръщаше Аби и тя трептеше в ръцете му като разтопено злато.

Бледите светлини на града хвърляха магически сенки през хотелските прозорци върху широкото разбъркано легло и голото тяло на жената в ръцете му. Очите ѝ бяха притворени и Тор я гледаше очарован. Беше прав, когато предположи, че тя ще прилича в леглото на цветните си композиции. Като диво изкушение. Предизвикателна и непредполагаема в началото, топла и подканяща в края.

— За какво мислиш? — попита Аби в извивката на ръката му.

— Че не се уморявам да те преоткривам.

— Все още мислиш за мен с имена на цветя, нали? — Тя се разсмя щастливо и се протегна изкусително.

— Като за букет цветя, очакващ докосването на майстор по икебана — подразни я той и се наведе, за да постави устни на шията ѝ.

— Изглежда ставаш все по-добър в това — въздъхна тя.

— Стана ми навик — призна Тор и намери всички чувствителни местенца по шията ѝ. — Мисля, че трябва да поговорим сериозно.

— За навика ти ли?

— Да. Аби, когато се върнем в Портланд, не можем просто да продължим да се виждаме и да се опознаваме до безкрай.

— Какво предлагаш, Тор?

Той затвори очи и почувства сладостния допир на пръстите ѝ по тялото си. Сега или никога! Отлагал го бе достатъчно дълго.

— Искам да живееш с мен, Аби.

— Ще... помисля върху това, Тор.

— Няма какво толкова да мислиш! — процеди той, вбесен от колебанието ѝ. — Преместваш се при мен и толкоз.

— Това не е нещо, което можеш да ми наложиш. Казах ти, ще помисля.

Тор я прониза с поглед, но не успя да разгадае изражението ѝ.

— Когато се върнем в Портланд, ще останем заедно, докато въпросът с изнудването приключи.

— Така ли си решил?

— Да, Аби, та ние вече живеем заедно! Защо, по дяволите, се държиш така особено тази вечер? Знам, че искаш да бъда при теб.

— Да — промълви тя дрезгаво и плъзна ръце по раменете му. — Искам да бъдеш до мен. — Придърпа тъмнокосата му глава и поднесе устни. Не можеше да не ѝ отговори.

Ще почакам до утре, каза си той и се потопи в целувката, плъзгайки длан по бедрата ѝ. Тя просто нямаше избор, щеше да го разбере. Щеше да дойде и да живее с него.

Дълго след като Тор вече спеше, Аби лежеше будна, загледана през прозореца в блещукащите звезди. Защо помисли, че той ще ѝ предложи брак? И защо изобщо искаше да се обвързва с него? Осъзнаваше ясно на какъв риск се подлага. Но дали той бе готов за това? Да, вярваше ѝ, обичаше я, но му бе необходимо време.

Каква глупачка беше! Трябваше да погледне реално на нещата. И двамата съвсем скоро бяха поели по дългия път на една сериозна връзка. Предложението на Тор бе по-разумно. Не трябваше да се обвързват трайно. Още не.

Тази нощ той я бе изненадал с настойчивото си предложение. В това се състоеше проблемът. Споменът за вечерта, прекарана в уютния дом на нейната братовчедка, бе толкова ярък в паметта ѝ. Дете, дом и преданост между двама души, които се обичат — все неща, за които бе мечтала.

Инстинктът ѝ подсказваше, че Тор Латимър е единственият мъж, който би запълнил тези празноти в живота ѝ. Тя копнееше за дом,

взаимна обвързаност и бъдеще с него. Когато той ѝ предложи да живеят заедно, ѝ се прииска да бе казал нещо по-определенено. Някакво доказателство, че е влюбен в нея и я обича така, както тя него.

Тор бе преобърнал целия ѝ живот. Беше сериозен мъж и тя трябваше да помни, че след като я е помолил да живее с него, поемаше отговорността за нещо повече. Нямаше да ѝ предложи, ако не го желаеше наистина. Защо тя се колебаеше тогава? Страхуваше се да се раздели с личната си свобода заради един малко неопределен ангажимент може би? Обичаше този мъж. И никакъв риск в случая не бе прекалено голям. С времето той можеше истински да я обикне. Аби се обърна към Тор и се опита да го събуди, но той само измърмори сънено.

— Какво, по дяв... — Бавно се обърна по гръб и я погледна с премрежени от съня очи. — Какво има, цветето ми? Искаш да те погаля ли? — Гласът му бе пълен с обич.

— Събудих те, за да ти кажа, че реших да живея при теб, когато се върнем в Портланд — прошепна тя и се взря в потъналото му в сянка лице.

Тор се събуди окончателно и се надигна на лакът. Тя усети прилив на нежност в тръпнещото му тяло.

В следващия момент той се отпусна върху нея и тя изохка под познатата тежест. Тялото му покри нейното със страстна агресивност и те отново потънаха в замайващите дълбини на страстта.

ДЕСЕТА ГЛАВА

За изненада на Аби, на другия ден Тор беше изключително говорчив. Съгласи се да започнат новия си живот в нейния апартамент. Тя обясни, че управлява бизнеса си оттам и ще ѝ трябва време, за да го премести. Съгласи се да я заведе на обяд на кея, преди да напуснат Сиатъл, както и да покара БМВ-то му по обратния път към Портланд.

- Защо пожела да караш?
- Защото никога не съм управлявала чужда марка кола.
- О! — възклика той и ѝ отстъпи волана. — Забавно ли ти е?
- попита я, след като изминаха няколко километра.
- Мислех си колко добър си днес.
- Задоволените мъже са склонни да бъдат великодушни.
- Наистина ли? А доволен ли си изобщо от нашето решение?
- Почти.
- Искаш да кажеш, че няма да си напълно доволен, докато не заживея в твоя дом, така ли? — рискува да полюбопитства тя.
- Не е толкова важно къде ще живеем. Не е проблем да прекараме няколко седмици и в твоя апартамент, докато прехвърлиш бизнеса си на новото място, въпреки че жилището ти ми харесва.
- Така ли?
- Да, защото там присъствието ти се усеща навсякъде.
- Знам — въздъхна тя, — импултивна, изненадваща, разпиляна...
- И мека, топла, вълнуваща — довърши той. — Виж, може да ти се стори назидателно от моя страна, но трябва да ти напомня за ограниченията скоростта в този щат.
- О, превишила ли съм я?
- Да, погледни — посочи ѝ таблото той.
- И те изплаших?
- Да, малко — измърмори Тор тихо. — Хайде спри. Аз ще продължа да шофирям.

— Значи край на твоята сговорчивост — въздъхна тя.

Пристигнаха в Портланд късно следобед. Мостовете в центъра на града бяха претоварени от трафика в пиковия час. Вместо да се помъчи да се измъкне, Тор спря на паркинга пред един цветарски магазин и изчезна вътре. Аби го проследи с усмивка. Какви ли цветя щеше да избере този път?

Когато се върна, носеше опакован в целофан букет и ниска, нефритенозелена ваза.

— Като познавам вкуса ти към подреждането на цветя, усъмних се, че ще имаш нещо наистина подходящо и купих тази ваза.

Спряха да напазаруват продукти. Докато купуваше гъби и морски краставици, Аби реши, че пазаруването с Тор е истинско удоволствие. Сякаш вече бяха семейство.

Докато натовариха продуктите в багажника на БМВ-то, трафикът понамаля и спокойно потеглиха към апартамента на Аби, който се намираше в центъра на града.

— Не знам как го правиш, но винаги успяваш да паркираш, дори на най-тясното място — възкликна тя одобрително.

— Ами, не е толкова трудно.

Отнесоха куфарите, продуктите и цветята в асансьора и след минута бяха пред вратата на Аби. На бравата висеше пачка квитанции за новите доставки на витамини.

— О, надявам се, всички пратки да са достигнали до местоназначението си. — Когато влязоха, намериха складирани нови кутии с витамини до вратата. Имаше също и няколко бележки от главния й агент, че заявените доставки са изпълнени.

— Тези пратки непрекъснато ли пристигат? Всеки божи ден?!

— Страхувам се, че да. Непрекъснато ме зареждат, за да съм в състояние да отговоря на търсенето.

— Мисля, че може да се измисли по-рационална схема на доставки — рече, намръщено Тор.

— Какво по-сигурно от това, да ми ги носят до прага?

— Аз имам излишна стая в жилището си, която може да ти послужи за склад — каза той и бутна с крак един кашон настрана, за да си проправи път към кухнята.

— Натрупали са се, защото отсъствах дълго — извинително рече Аби, преглеждайки документите. — Няма проблеми, ще сложа всичко в ред.

— Забравяш, че имаш други по-сериозни проблеми — напомни й Тор, докато разопаковаше продуктите.

— Но нали наехме частен детектив?

— Така е — съгласи се уклончиво Тор. — Дори си мисля, че изнудвачът може и сам да се оттегли, ако разбере, че сме на път да неутрализираме заплахите му.

— Но аз искам да разбера кой е той и защо го прави! Просто не мога да повярвам, че е Флин. — Аби поклати глава и тръгна към спалнята, за да се преоблече.

Тор не отговори и тя разбра, че има по-различна теория от нейната. Когато Аби съблече блузата, с която бе пътувала от Сиатъл и избра чифт джинси и риза, чу шуртене в кухнята. Дали Тор не бе се заел с приготвяне на вечерята? Бе споменал, че ще отскочи до дома си, за да си вземе чисти дрехи. Тя нахлузи чехли и се запъти към кухнята.

Тор подреждаше цветята в нефритенозелената ваза. Спомни си за първия път, когато го видя в курса по икебана.

— Не можа да се въздържиш да не ги подредиш, нали? — подразни го тя.

— Не исках цветята да увехнат, докато отскоча до жилището си. А не исках ти да ги подредиш, защото...

— Нямаш ми доверие?!

— О, вярвам ти, но се съмнявам, че щеше да се съобразиши с формата на вазата. Цветята щяха да стърчат насам-натам, пък и нямаше да ти стигнат, нали? Винаги не ти стигаха в курса. Освен това, исках да те изненадам и да ти ги подаря.

— Знаеш ли какво си мисля? Опитваш се да ми намекнеш, че в моя дом цари хаос. — Тя погледна купищата кутии и въздъхна. — Имаш право. Ще се опитам да подредя тук, докато те няма.

— Но аз мислех да те взема със себе си. — Тор постави внимателно една жълта гладиола така, че тя идеално балансира късата орхидея в букета.

— Предпочитам да остана тук, да пригответя вечерята и да подредя. Не се тревожи, няма да пипам цветята във вазата.

— Да, добре, ще се бавя около час. — Той се усмихна. — Свикнах да не те изпускам от поглед.

— Ако се тревожиши заради изнудвана, мисля, че не е много вероятно да се появи.

— Може би си права. — Тор сложи още една малка орхидея с педантична прецизност. После избра дълъг зелен лист и го добави като фон на гладиолата и орхидите. Използва всичко на всичко само три цвята и един лист. Отстъпи назад и гордо погледна творението си.

— Останаха ти още цветя — намръщено отбеляза Аби.

— Номерът е да знаеш кога да спреш.

— Но какво ще кажеш за дясната страна? Можеш да пъхнеш там още две гладиоли и онази маргарита. Изглежда ми малко празно.

— Така е добре. Мисля, че госпожа Ямамото ще одобри.

— Все пак, в онзи ъгъл може да се добави още малко жълто...

— И тогава ще поискаш да добавиш още един, два, или три листа. Ето, подреди останалите цветя, както искаш, докато ме няма.

— Много добре. — Тя ги пое нетърпеливо.

— Но не в тази ваза — добави той строго. — Намери друга.

— Не, мисля, че наистина мога да довърша твоя аранжимент. Има нужда само от няколко финални акцента...

Тор докосна устните ѝ с върховете на пръстите си и я накара да замълчи.

— Аби, скъпа, искам от теб само две неща през следващия час. Едното е да не отваряш вратата на никой, а второто — да не пипаш моя аранжимент. Разбра ли?

— Ти никога не ме оставяш да се позабавлявам — отвърна тъжно тя.

Тор взе сакото си и тръгна към вратата. С малко въображение можеше да приеме, че изглежда почти като влюбен мъж. Как всъщност изглежда един влюбен мъж?

Вратата се захлопна след него.

Аби постоя замислена и осъзна, че мачка цветята. Обърна поглед към нефритенозелената ваза със стилно подреден букет. Напомни си, че я помоли да не пипа нищо и преодоля изкушението да го допълни. Отнесе вазата във всекидневната и я постави върху масичката за кафе. Аранжиментът наистина беше елегантен и силен като композиция. Разбира се, още малко жълто и зелено от дясната страна нямаше да

навредят. О, не биваше да започва с противопоставяне новия си живот. Отнесе с достойнство останалите цветя в кухнята и ги сложи в обикновена стъклена ваза. После се зае да подрежда кутиите с витамини.

Спомни си, че напоследък все забравяше да взема дневната си доза. Мисълта я накара да се усмихне. Присъствието на Тор Латимър в живота ѝ ѝ даваше достатъчно сила и жизненост. Вече не се нуждаеше от толкова много хапчета.

Тъкмо се опитваше да качи три кутии с мултивитамини върху висока купчина таблетки с минерали, когато чу звънела на входната врата. Кутиите паднаха на пода и тя с досада изтича да отвори.

— Кой е? — Аби избърса с ръкав изпотеното си чело.

— От службата за доставки — дойде лаконичният отговор.

— О, Господи! Още кутии. Само това ми липсваше. — Объркана, тя отвори вратата.

— Вие наистина работите до късно. Не можахте ли да оставите доставката за утре? Аз даже нямам достатъчно място къде да ги съхранявам... О, Господи! — отрони се възклищание от устните, когато осъзна кой стои на прага.

— Здравей, Аби. Отдавна не сме се виждали.

Флин Рандолф се вмъкна в апартамента, преди тя да се опита да захлопне вратата. Дръпна ръката ѝ от дръжката с грубост, която тя помнеше прекалено добре и се усмихна злобно. Някога смяташе, че е неотразим, когато се усмихва. Едва по-късно бе разбрала каква заплаха се крие зад ухиленото му лице.

— Недей да пишиш, скъпа. Търпението ми се изчерпа. Помниш какъв нрав имам, нали? Доста се оплакваше към края... — Спусна се светкавично и я сграбчи за гърлото, както при последната им среща.

— Какво правиш тук, Флин? — едва изрече Аби, като се опитваше да се измъкне от хватката му и да отстъпи назад.

— Дойде време да подновим старото си познанство, сладка мръснице! Хайде, Аби, не си толкова тъпа. Досещаш се защо съм тук.

— Ти изпращаше снимките, нали?

— Разбира се. — Той се усмихна и в тъмните му очи просветна неестествена възбуда. — Мислеше, че можеш да се скриеш с последния си любовник, нали? Но него сега го няма. Видях го да си тръгва. Докара те до вкъщи и те изостави. Сигурно му се е

доповръщало, когато е разбрал какво представляваш. Имаш късмет, че не постъпи с теб като с жена си. Веднага си спомних неговата история. Сдобих се с изрезките от обществената библиотека. Обзалахам се, че това те изплаши до смърт, нали? Не е лесно да разбереш, че си потърсила убежище при един убиец...

— Той не е убиец и ще се върне скоро, Флин!

— Лъжеш! Той те е изоставил. Наблюдавах апартамента ти през последните два дни. Знаех, че е само въпрос на време. Къде щеше да избягаш след това?

Флин очевидно не знаеше за пътуването им до Сиатъл и че планът му за изнудване е неутрализиран.

— Заплахите ти не струват нищо, Флин! Моята братовчедка знае всичко за онзи уикенд.

Лицето му отново се изкриви в усмивка.

— Аби, Аби, защо ме заблуждаваш? Последното нещо, което би си пожелала, е Синтия да разбере що за мръсница си. И двамата го знаем. Но тази вечер ще си поговорим малко за бизнес...

Пръстите му галеха тила й, докато я избутваше към канапето. Аби не смееше да се изплъзне, за да не го предизвика. Флин беше непредвидим в реакциите си. А и не можеше да бъде сигурна дали не е станал още по-агресивен в последно време.

Не трябваше да отваря вратата. Тор я предупреди.

— Не ми каза какво искаш, Флин — рече тя с привидно спокойствие и приседна на канапето.

— Със сигурност не искам теб, малка развратнице — просъска той. — Наистина си ненаситна. На каква девица ми се правеше само! Все повтаряше, че не си готова да се ангажираш, отказваше да спим заедно, а през цялото време си го правила с други мъже.

— Не е вярно, Флин! Много добре знаеш, че и двамата не търсехме сериозна връзка.

— Но ние бяхме сгодени! — изскърца той със зъби.

— Не, не бяхме сгодени! Никога не си имал права над мен като годеник, Флин. — Аби моментално осъзна грешката си. Той не търпеше някой да му противоречи открито.

Тъмният му поглед просветна гневно и иначе красивото му лице се сгърчи в сатанинска гримаса.

— Смяташ, че не знаех какво замисляше, докато бяхме сгодени? И не знаех за всички онези типове, с които се срещаше зад гърба ми? Ах, ти, малка мръснице! Защо не го признаеш?

— Какво искаш от мен, Флин? — повтори тя, запазвайки самообладание.

Той изглежда се овладя и изрече глухо:

— Нищо толкова трудно, че да не можеш да го разбереш. — Ненадейно се наведе и пръстите му отново се впиха в гърлото ѝ. — Искам акциите, Аби! Акциите от компютърната фирма на скъпата ти братовчедка. Виждаш ли, добре съм обмислил нещата. Това е идеалното отмъщение. Поне ще стана богат!

— Значи ти си този, който се опитва да изкупи фамилните акции? — промълви тя изумена. — Но как разбра, че компанията е...

— Замълча, защото не искаше да издава повече информация.

— Че Тайсън се кани да привлече още акционери ли? Че накрая е изправил компанията на крака и акциите се вдигат, защото ще направи пробив с новите си програмни продукти? Знам всичко, Аби. Включително и че ще притежавам контролния пакет, ако се сдobia с твоите акции. Ще ми ги продадеш за условната цена от десет долара — приключи злобно той.

— Откъде... Откъде знаеш всичко това? — Трябаше да го остави да говори. Тор каза, че ще се върне след час, а четиридесет минути вече бяха изминали.

— Знаем всяка твоя стъпка през последните две години. Наистина ли мислиш, че щях да те оставя да се измъкнеш след всичко, което ми причини? О, не! Трябва да бъдеш наказана! Знаех за акциите ти, сама си ми казвала. Ти все се смееше, че нищо не струват. Казвала си ми още и че всички членове на фамилията притежават такива. Скоро разбрах, че си губя времето, като се обръщам към роднините ти поотделно. Но си казах, че ти трябва да притежаваш повече акции. Твоите, прибавени към останалите, които изкупих от всички ти сладки стари лели, чиковци, племеннички и племенници, ще ми позволят да получа място в борда на директорите и да упражня влияние.

— И ако не ти ги продам?

— Тогава ще се погрижа скъпата ти братовчедка Синтия да разбере каква двуличница си. Ще я информирам как си прельстила съпруга ѝ. Вече си видяла снимките, които направих на крайбрежието

миналата зима. Как мислиш, че ще се почувства тя, когато ги види? Сигурен съм — поклати глава той, — че никога няма да го допуснеш.

Тя отчаяно се опита да се върне към предишния си въпрос.

— Много добре, Флин. Признавам, че ме познаваш добре. Но как си разбрал за финансовото положение на фирмата? Как си узнал за предстоящата промяна?

— Аз съм опитен бизнесмен, нима си забравила? Имам си източници на информация. През цялото време следях как Тайсън се мъчи да спаси компанията от банкрот. Той е добър бизнесмен и е на път да успее, признавам. Нямам нищо против да остане президент. Обаче щом аз вляза в борда на директорите, ще диктувам условията. Ще направим голям удар с тази нова графична програма. Акциите ще струват цяло състояние на фондовия пазар. И когато всичко приключи, ще бъда богат. Трябваше да останеш с мен, Аби. Можех да те направя съпруга на милионер...

— Но ти не ме обичаше, Флин! Искаше просто да ме притежаваш.

— Разбира се, не те обичах. Нима може някой мъж да обича скитница като теб? Но те желаех. Ти ме накара да те желая. Играеше разни игрички с мен и когато ти омръзна, си отиде, без да погледнеш назад. Хвърли се в прегръдките на други мъже. Но ще си платиш за това. Скоро ще ме видиш да седя в борда на Тайсън и да вземам решения, които засягат скъпоценната ти братовчедка, съпруга й и всички останали от фамилията. Тогава ще съжаляваш, но ще бъде късно...

— Флин, повярвай ми, никога не съм се опитвала да играя игри с теб! Ти и аз се срещахме само няколко седмици. Никога не сме се сгодявали и никога не съм ти казвала, че съм влюбена в теб.

— Ти ме подведе! Нарочно си играеше с мен. Но ще си платиш за това, Аби — изсъска той. — Знаеш как?

— Флин, спри!

— Не, Аби, нека ти обясня точно как ще си платиш. Ще ми станеш любовница.

Тя го гледаше ужасено.

— Твоя любовница?!

— Точно така — кимна той доволен. — Ще ми принадлежиши телом и духом. И ще се държиш по най-добрая възможен начин,

докато те искам в леглото си, защото ако не го направиш, ще използвам позицията си в компанията, за да съсиия скъпата ти братовчедка и цялата ви фамилия!

— Ти имаш нужда от психиатър, Флин. За Бога, не разбираш ли, че да изнудваш някого е углавно престъпление? Рано или късно ще попаднеш в...

— Мълкни! Аз контролирам нещата! Аз съм силният! — Той я сграбчи и я изправи на крака. Тя усети ноктите му да се впиват в пътта й през ризата и въпреки опитите да запази присъствие на духа, усети как изпада в паника.

— Флин, моля, изслушай ме! Не желая да ти продавам акциите. Нито за десет долара, нито за десет хиляди!

— О, ще го направиш! — Той я разтърси грубо и очите му я пронизаха. — Ще направиш всичко, за да защитиш твоята братовчедка.

— Можех и да го направя — прошепна Аби, — но не е необходимо. Тя знае всичко за онзи уикенд.

Нова грешка. В очите на Флин Рандолф просветна нечовешка ярост и той впи още по-дълбоко нокти в раменете ѝ.

— Лъжеш!

— Не, истина е. Тя знае всичко.

— Не може да знае, че си спала със съпруга ѝ.

— Това не е истина!

— Ах, ти, малка развратнице! Знам всичко. Наблюдавам те от шест месеца неотльчно. Знам, че се срещахте с Тайсън на крайбрежието. Знам, че прекара онази нощ с него. Не се опитвай да извърташ. Не вярвам на лъжите ти!

— Следил си ме през цялото време? — възклика тя ужасено.

— Преди шест месеца, когато разбрах, че фирмата на Тайсън се изправя на крака, измислих как да ти отмъстя. Не си въобразявай, че ей така ще ти простя и ще забравя деня, в който ме напусна и изчезна! — Бе готов да я смачка.

— Ти си представителен преуспяващ мъж, Флин — опита се Аби да го усмири. — Можеш да имаш всяка жена, която пожелаеш.

— Освен теб, нали? За каква, по дяволите, се мислиш? За теб трябва да е чест, че те пожелаех, Аби. Преди две години бях готов да ти предложа брак. Този път ще дойдеш при мен, но като моя любовница, сладка и покорна, и ще направиш всичко, за да бъда щастлив! Защото

ако не го направиш, ще разпъна на кръст твоята братовчедка и фамилията ви.

— Ти не си на себе си, Флин.

— Така казват и в компанията, в която работя — стресна я той с признанието си. — Все повтарят, че налагам необосновани решения. Но аз ще им покажа! Ще имам всичко — и състояние, и жената, която си позволи да ме пренебрегне. А сега, малката, ще получа своето веднага!

— Флин, не!

Той заглуши уплашения й писък с длан и зверски я защлеви, докато я поваляше върху канапето. Аби обезумяла се съпротивляващо, но той вече разкъсваше дрехите ѝ.

— Точно това заслужаваш, развратнице! — Аби можа да прочете в очите му животинска ярост и лудост. Той бе болен, сериозно болен.

Неспособна да вика поради потната длан, запушила устата ѝ, Аби продължи отчаяно да се съпротивлява. Той я отвращаваше до дъното на душата ѝ. Затова не бе се изкушила навремето да има любовна връзка с него. Усетила бе инстинктивно, че не е мъж за нея.

Борбата беше жестока. Аби чуваше задъханото му дишане, докато се опитваше да я притисне на канапето. Горещата му ръка стисна болезнено гърдите ѝ в опит да разкъса сutiена.

— Спри да се бориш, малка мръснице! Това е, което желаеш, знам го... Ще ти го дам и ще бъдеш доволна. Ще те накарам да ме молиш за още. Ще те обладавам, докато не помолиш за милост.

Аби го бълскаше, драскаше с нокти лицето и врата му, опитвайки се да го изрита. Обаче той изглежда не чувстваше болка. Разбра, че няма шанс да го отблъсне. Съпротивляващо се диво и почти успя да се свлече от канапето.

Бе изгубила всяка представа за времето, не знаеше кога Тор ще се върне. Колко дълго щеше да издържи? Флин беше много по-силен, обезумял от ярост и похот. Нямаше надежда за спасение.

Ръката ѝ опира стъклената повърхност на масичката за кафе. Пръстите му вече дърпаха ципа на джинсите ѝ и тя отчаяно се извиваше. В този миг докопа вазата с цветята на Тор.

Стъклото бе студено и твърдо.

Изведнъж Аби осъзна, че има оръжие.

Мерна цветята с крайчеца на окото си, стисна отчаяно вазата и замахна. Водата и цветя се изсипаха върху тях. Шокът от студената вода я накара да затаи дъх, точно когато дрезгав рев огласи стаята.

Едва успя да осъзнае, че това не беше гласът на Флин, преди да се освободи от тежестта на колабиращото му тяло.

— Тор!

Той дори не я погледна. Вдигна изпадналия в безсъзнание мъж и го хвърли на пода. Аби грабна ризата си и се покри. Цветята лежаха изпочупени по килима.

— Господи, Тор! — Тя осъзна, че трепери трескаво.

Чак тогава той се обърна, сигурен, че мъжът на пода няма вероятност да се изправи. Чудесно се владееше. За разлика от другия, който, слава богу, лежеше неподвижно на пода в неестествена поза. Тя неволно ги сравни — интелигентност и сила, ярост и лудост...

— Как влезе той? — попита я Тор с напрегнат глас.

— Аз... — Аби облиза сухите си устни и се опита да продължи: — Каза, че е от доставчиците и аз му отворих. Помислих, че носи нова пратка витамини. — Гласът ѝ прозвуча болезнено слаб.

Настъпи мъртва тишина. Тор асимилираше извинението ѝ.

— Добре ли си?

Изненадана, че той не я обвини за неблагоразумието ѝ, Аби кимна мълчаливо.

— Тогава се обади в полицията.

— Да, Тор.

Тя тъкмо набираше номера, когато Флин изстена и отвори очи. Тор мигновено се наведе над него.

— Само да си мръднал и ще ти извия врата! — Думите бяха изречени с такова опасно спокойствие, че проникнаха дори в замъгленото съзнание на Флин. Той стреснато погледна Тор и потърси с очи Аби.

— Трябваше да я направя моя, докато още можех. — Флин изстена и допря ръка до кървящия си скалп.

— Той е болен, Тор, луд... — каза Аби тихо, докато чакаше да вдигнат от другата страна на линията.

Тор премести поглед от мъжа в краката си към тревожното ѝ лице.

— Виждам. Болен или не, само да посмее да се доближи до теб отново, ще го убия! — Той клекна до проснатия на пода мъж и се вгледа в него. — Разбра ли ме, Рандолф?

— Тя е моя! — изсъска другият.

— Не — рече спокойно Тор. — Тя принадлежи на мен. Ще те убия, ако я докоснеш! Мога лесно да го направя. Вече съм убивал и преди, не помниш ли?

— Жена ти... Убил си я... Четох за това във вестниците. Запомних тази история. И аз като теб... не вярвам на жените. — Думите му прозвучаха несвързано, сякаш разсъдъкът му бе замъглен. — Един истински мъж никога не бива да им вярва...

Тор стисна Флин за гърлото.

— Аз ѝ вярвам! Винаги ще ѝ вярвам. Нищо не може да разруши доверието ми. Затова, ако те забележа до нея, ще знам, че ти си виновен. Запомни това, Рандолф! Ще те държа отговорен.

Аби седеше вцепенена до телефона и слушаше. Флин гледаше съперника си хипнотизирано — бе усетил реалната опасност за живота си.

— Вярвам ти, че ще ме убиеш — запелтечи той.

— Да, ще го сторя!

— Никога няма да я доближа, разбрах — тя е твоя.

— Винаги ще бъде моя, само моя! — изрече Тор решително.

— Няма да се доближавам — повтори Флин, хленчейки. — Твоя

е.

— Тор!

Той не обърна внимание на дрезгавия ѝ вик, защото Рандолф отново изпадна в безсъзнание.

— Довърши разговора с полицията, Аби.

Тя покорно продължи, като не изпускаше от очи мрачното му лице. Когато накрая затвори, все още се мъчеше да намери думи. Накрая прошепна объркано:

— Защо разигра тази малка сцена с Флин?

— Малко обща психология. Трябва да ми има страх. Просто в случай, че полицията не си свърши работата. Искам да се запечата в болния му мозък, че идването при теб означава неминуема смърт.

— Принцип от социалната психология, нали? — попита тя, като го гледаше как се навежда и събира пръснатите по килима цветя. След

това ѝ ги подаде със затрогващо внимание.

— Да, всичко е психология, Аби.

Чак сега тя забеляза в погледа му да се прокрадва несигурност и се хвърли в прегръдките му.

— Не се притеснявай, скъпи, не съм променила решението си! Знам, че не си убил жена си.

— Аби, бях готов да убия Рандолф, ако...

— Знам.

— Това плаши ли те?

— Не. Сигурна съм, че ще направиш всичко, за да ме защитиш.

— Значи разбираш?

— Да. — Тя вдигна лице и в очите ѝ проблеснаха сълзи на облекчение. — И аз бих направила същото за теб.

Тя чу приглушения му стон и усети ръцете му да я прегръщат силно. Всеки мъж бе способен на насилие при известни обстоятелства, както и всяка жена, осъзна Аби. Но тя не се страхуваше от Тор. Единствената агресия от негова страна би била насочена към тези, които я застрашаваха. Щеше да я защитава, но никога нямаше да стане опасен за нея.

Стояха така прегърнати в мълчание, докато пристигна полицията.

Много по-късно, след подробния разпит, душа и чашата вино, Аби седеше по пеньоар с подвити крака, готова да изслуша обвинителната реч на Тор.

Той я наблюдаваше от далечния край на стаята как седи в очакване. Тъмните му вежди се повдигнаха въпросително.

— Знаеш, че имам право да бъда малко разтревожен.

— Да, Тор.

— Казах ти да не отваряш вратата на никого, нали?

— Да, Тор.

— Само ще седиш и ще повтаряш „Да, Тор“, така ли?

— Да, Тор.

— Би трявало да те напляскам като малко дете — въздъхна той.

— Няма ли да кажеш „Да, Тор“?

— Не смятам. Не и след тази забележка.

— Аби, не можеш ли да бъдеш поне малко благоразумна? Отвори сляпо вратата на първия дошъл. Ако ме беше послушала, всичко това

нямаше да се случи.

— Разбирам това, Тор.

— Недей да се правиш на хрисима! — извика той и закрачи напред-назад като лъв в клетка.

— Добре, Тор.

— Не се шегувам.

— Знам. Съжалявам. Просто трябваше да помисля. Той каза, че е от службата по доставките, а аз получавам толкова много пратки, че изобщо не се усъмних.

— В това е основния проблем, Аби Линдън. В нищо не се съмняваш, направо действаш. Импулсивно. Липсата на предпазливост би те въвлякла в най-опасни ситуации. Ако някой не поеме отговорност за теб, сигурно ще изпаднеш в нова беда още в близките дни.

— Няма нужда да ми крещиш като на неразумно дете!

— Много добре знам, че не си дете! — избухна, той. — В това е проблемът. Просто си доверчива жена — трябва ти мъж, за да те пази от нещастия.

— Това не е честно, Тор. Оцеляла съм досега и сама.

— По чиста случайност!

— Преувеличаваш.

— Няма нужда да преувеличавам. Разбрах от първия миг, в който те видях, че си най-импулсивната личност, която съм срещал.

— Ти казваше, че това е приятно в някои отношения... — напомни му тя. — Мисля, че ме нарече малка авантюристка дори.

— Не си въобразявай, че ще се измъкнеш, като ме разсейваш.

— Нищо не може да те разсее, Тор. Да, аз наистина съм недисциплинирана, импулсивна и доверчива, но ти си точно обратното, нали? Чудно е как изобщо можеш да ме понасяш.

— И не мисли, че ще се измъкнеш с тази малко, патетична поза.

— Да се измъкна от какво? Ще ме набиеш ли?

— Не ме предизвиквай!

— Сигурно ще ми е интересно да видя как пък ти правиш нещо импулсивно...

— Аби, в момента стъпваш по много тънък лед. Няма да те накажа единствено защото преживя достатъчно за една вечер.

— Онова — изрече тя тихо, — беше съвсем различно. — Отпи от виното под зоркия му поглед, после нежно се усмихна. — Не трябва да се тревожиш, че ще събъркам някога гнева ти с болната амбиция на Флин.

— Как става така — рече мрачно той, — че инстинктивно усещаш начина да ме обезоръжиш?

— Обезоръжих ли те наистина? — Обичаше този мъж, даже когато ѝ крещеше. Винаги щеше да го обича.

— Ти си опасна жена, Аби Линдън! Ще трябва да помисля как да управлявам отношенията ни или ще се намеря яхнал тигър... — Точно в този миг телефонът иззвъня. Сякаш благодарен за прекъсването, Тор грабна слушалката: — Ало? О, ти ли си, Тайсън? Аби и аз щяхме да ти се обадим по-късно. След като свърших с назиданието, искам да кажа. Луд? Прав си, луд съм. Не че искам да бъда. Жените са напаст. Трябва да бъдат оковани с достатъчно дълга верига, която да стига от кухнята до спалнята. Смятам в скоро време да купя такава. Какво? Шегувам се, разбира се. Да, предположих, че има причина, щом се обаждаш. Слушам те.

Аби отпиваше от виното и се правеше, че не обръща внимание на Тор, който внимателно слушаше Уорд.

— Кога разбра? Точно затова щяхме да ти се обадим. Рандолф се появил тук около шест часа. Аз не бях в апартамента, но инструктирах строго Аби да не отваря вратата. — Настипи пауза и след малко Тор продължи: — Как предположи? Тя наистина е отворила и трябало да се бори с него. Той е откачен тип, Тайсън, и много опасен. Мисля, че като е видял Аби, е разbral, че няма да го остави да си мъсти и съвсем е полудял. Сега е в психиатричното отделение на болницата. Полицията го отведе преди няколко часа с обвинение в нападение, освен другите неща. О, Аби ли? Тя е добре. Едвам се отърва. Когато влязох, чупеше една ваза в главата на Рандолф. Но това е типично за нея. Никога не може да се въздържи да развали нещо добре подредено, букет имам предвид...

Аби изхъмка презрително, когато Тор спря да говори. Той ѝ направи знак да замълчи.

— Правилно — продължи след малко. — Той е изнудвачът и човекът, който се опитваше да изкупи акциите. Между другото, точно за това бе дошъл изнудва и Аби. О, разбирам. — Тор кимна и се

намръщи замислено. — Добре. Какво? Разбира се, че ще се оженя за нея! Какво друго мога да направя? Опитвах се да ѝ дам малко време. Опитвах се да уважа нейните деликатни чувства и да не я карам да бърза. Обаче разбирам, че чакането само ще предизвика нови беди. Тя се нуждае от мъж, за да я държи изкъсо и аз не бих отстъпил тази роля на никой друг. Добре. Ще ти се обадя пак. Лека нощ, Тайсън.

Тор затвори телефона и погледна Аби сияещо. Тя бе вперила невярващи очи в него.

— Уорд току-що е научил от детектива, че Рандолф е купувал акциите от роднините. Детективът предположил, че има връзка между това и заплахите срещу теб, когато разбрал, че притежаваш голям пакет акции. Жалко, че това добре платено ченге не се появи сутринта със своето заключение. Можеше да ни спести доста неприятности...

— Тор, сериозно ли говореше? — прекъсна го Аби.

— Разбира се. Да не мислиш, че ми е приятно да вляза и да заваря жената, която обичам, похитена от друг? Или, че искам постоянно да ти се случват разни неща? Аби, ако някога отново допуснеш да се случи подобна история, ще те заключа и ще хвърля ключа. Докъде бях стигнал? О, да. Уорд каза също, че детективът разбрал за лудостта на Рандолф. Ако питаш мен, малко късно. Преди около шест месеца, Рандолф загубил поста си на вицепрезидент във фирмата. Бил си спечелил репутацията на ненадежден и непредвидим в работата си. Вероятно травмата от уволнението го е накарала да помисли за отмъщение. Утре ще се обадя на Тайсън и ще го попитам дали има идея кой от подчинените му може да е предал информацията на Рандолф. Флин сигурно е подкупил някой, за да го осведомява за прогреса на компанията.

— Направил го е. Каза, че имал човек в компанията. Наистина ли ще се ожениш за мен?

Аби се изправи и смутено притегна колана на пеньоара си. Гледаше го с върховно очакване. Русата ѝ коса бе прибрана в малко небрежен кок и пеньоарът ѝ бе доста измачкан. Несъмнено не изглеждаше като жена, на която в такъв момент биха направили предложение за женитба. Но и предложението трудно можеше да се нарече случайно.

— Никога не казвам нещо, което не мисля. Разбира се, че ще ти предложа да се оженим. Исках да ти дам време, за да свикнеш с

мисълта, че ще живееш с мен, но реших, че са нужни по-решителни действия. Ще те обвържа час по-скоро, за да не можеш да ми избягаш. Съзнавам, че собственическото ми отношение несъмнено засяга твоята независимост — подигравателно рече той, — но аз ти дадох шанса го осъзнаеш бавно, а ти го проигра. Ако не може да ти се има доверие на любовница, ще видим дали може да бъдеш вярна съпруга. И те предупреждавам, Аби Линдън, със съпрузите шега не бива! Те не галантни като любовниците. Съпрузите имат много права, каквито любовниците не притежават. Същото се отнася и за съпругите.

— Изглежда си много вещ и в брачното право.

— Знам точно какви задължения поемам като съпруг, Аби. Ще бъда взискателен и ще се налага понякога да се съобразяваш с желанията ми, но ще те обичам безрезервно и само това, скъпа моя бъдеща съпруго, има значение.

Тя му се усмихна трепетно. Знаеше, че казва истината.

— Да, от теб съм склонна да приема всичко.

— Аби?

— Обичам те, Тор! Нима не съм ти го казвала до сега?

— Не. Не си. Не бях сигурен. Как можех да знам?

— Ти ми каза веднъж, че мога да бъда задържана единствено с любов.

— Имах предвид единствено моята любов към теб — въздъхна той. — Не можех да се надявам, че и ти ме обичаш.

— А аз си мислех, че сигурно си разбрал колко силно съм влюбена в теб.

— Когато те помолих да живееш с мен, ти почти ми отказа.

— Само защото не бях сигурна в чувствата ти. Исках да знам, че намеренията ти са сериозни и ми отне малко време да го разбера. О, Тор, наистина ли ме обичаш?

— Мисля, че се влюбих в теб още първата вечер, когато те видях — прошепна той и я притегли към себе си. — Всичко, което правеше, ме очароваше. Можех през цялото време да стоя и да те гледам как създаваш дивите си творения. А моите винаги изглеждаха толкова завършени и скучни.

— Не бяха много издържани. Всичко друго, но не и скучни, знаеш го. Още мисля, че трябва да участваш в онова състезание.

— Ще говорим за това по-късно. Точно сега искам да разговаряме за нас двамата. Аби, скъпа, избави ме от съмненията и ми кажи от колко време разбра, че ме обичаш? — Той я притисна до гърдите си и зарови лице в косите ѝ.

— Разбрах го със сигурност от няколко дни. Но се влюбих в теб още в хижата. Може би даже преди това...

— Защо не ми каза? Само ако знаеш какво преживявах, докато се опитвах да те спечеля...

— Не бях сигурна в чувствата ти към мен — призна отново тя.

— Когато ме покани да живея при теб, помислих, че още не си наясно със себе си. И аз исках да ти дам време. Колкото е необходимо, за да се влюбиш в мен.

— Щом и двамата сме склонни да си дадем време, значи очакваме проблемът да се реши. Но те предупреждавам да не ти стане навик да изпадаш в криза всеки път, когато искаш нещо от мен.

— Да, Тор.

— Учиш се. Просто продължавай да повтаряш „Да, Тор“ и нашият брак ще бъде дълъг и спокоен.

— Спокоен?

— Ами да. Ти ме познаваш. Въздържан, тих, разумен... — Той я притисна в прегръдките си и бавно започна да развързва колана на пеньоара.

— Въздържан, тих и разумен... — повтори Аби замислено и се облегна назад. — Звучи прекрасно!

— Всъщност, като те познавам, звучи ми невъзможно. Имам чувството, че животът ми ще се промени. — Той свали пеньоара от раменете ѝ и го остави да падне на пода.

— Да не би да се колебаеш? — попита тя и извърна лице да го погледне.

— Единственото, за което се страхувам, е да не те изгубя. Аби, скъпа, ти си най-хубавото нещо в живота ми!

Тя го погледна през полуспуснатите си ресници, докато той настойчиво разкопчаваше бельото ѝ.

— Люби ме, вместо да довършиш лекцията си.

— Ще постигна ли нещо, ако я довърша?

— Не толкова, колкото ако ме любиш — увери го тя. Ръцете ѝ нежно обвиха врата му.

— И аз така мисля. — Той я вдигна и прошепна: — Любима, ще те отнеса в леглото и ще те любя цяла нощ! Нужда се така силно от теб...

— Мисля, че ще се окажеш по-сговорчив, отколкото смятах — подразни го тя и усети възбуджащо да я притиска към голата си гръд.

Кехлибарените му очи блестяха.

— Ако това е разбирането ти за мир и сговор, чувствай се свободна да я прилагаш постоянно.

— Единственият проблем е, че не съм сигурна кой от нас направлява другия — въздъхна тя.

— Просто помни, че аз съм този, когото винаги хвалеха в курса по икебана. — Той спря до масичката за момент, опасно балансирайки с нея, докато протягаше ръка към вазата с подредените от Аби цветя. Издърпа една орхидея и я пусна върху голите й гърди.

После мълчаливо я понесе към спалнята и я положи в средата на голямото легло.

Аби го гледаше с обич как се съблича и при вида на силното му здраво тяло се възбуди мигновено.

— И ти си точно като своите композиции — промълви тя, когато той се отпусна до нея. — Силен, уверен и невероятно мъжествен...

— Чудя се колко ли жени биха погледнали на някой мъж като на цветна композиция. — Наведе тъмнокосата си глава и целуна нежния връх на едната от гърдите й.

— Тор Латимър, запомни, не искам никоя друга жена да те гледа с моите очи — заяви Аби с изненадваща твърдост, докато галеше с длан мускулестото му бедро.

— Това ми звучи подозително собственически...

— Така е! — Аби не беше особено разревожена от факта. Придвижи върховете на пръстите си с бавно възбуджащо движение по тялото му и от устните му се изтръгна глух стон.

— Означава ли това, че няма да е необходимо занапред да стъпвам около теб на пръсти? И да внимавам да не те обида, изплаша или накарам да се затвориш в себе си? — Той леко се намести върху нея и пъхна агресивно крак между бедрата й.

— Откога реши, че искам да стъпваш на пръсти покрай мен?

— Не можеш да се оплачеш, бях изключително внимателен от самото начало. Толкова много ми костваше!

— А аз не го разбрах...

— Има много неща, които едва ли някога ще разбереш. Но възнамерявам да продължавам в същия дух и през следващите години.

— Ще ме научиш ли да контролирам импулсивната си природа?

— Не. Смятам, че това е невъзможно. Просто ще трябва да се примири, че всяка цветна композиция е красива посвоему.

Аби притисна нетърпеливо устни към неговите и усети омайващия аромат на орхидеята върху гърдите си.

Издание:
Джейн Ан Кренц. Любовен оазис
ИК „Коломбина“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.